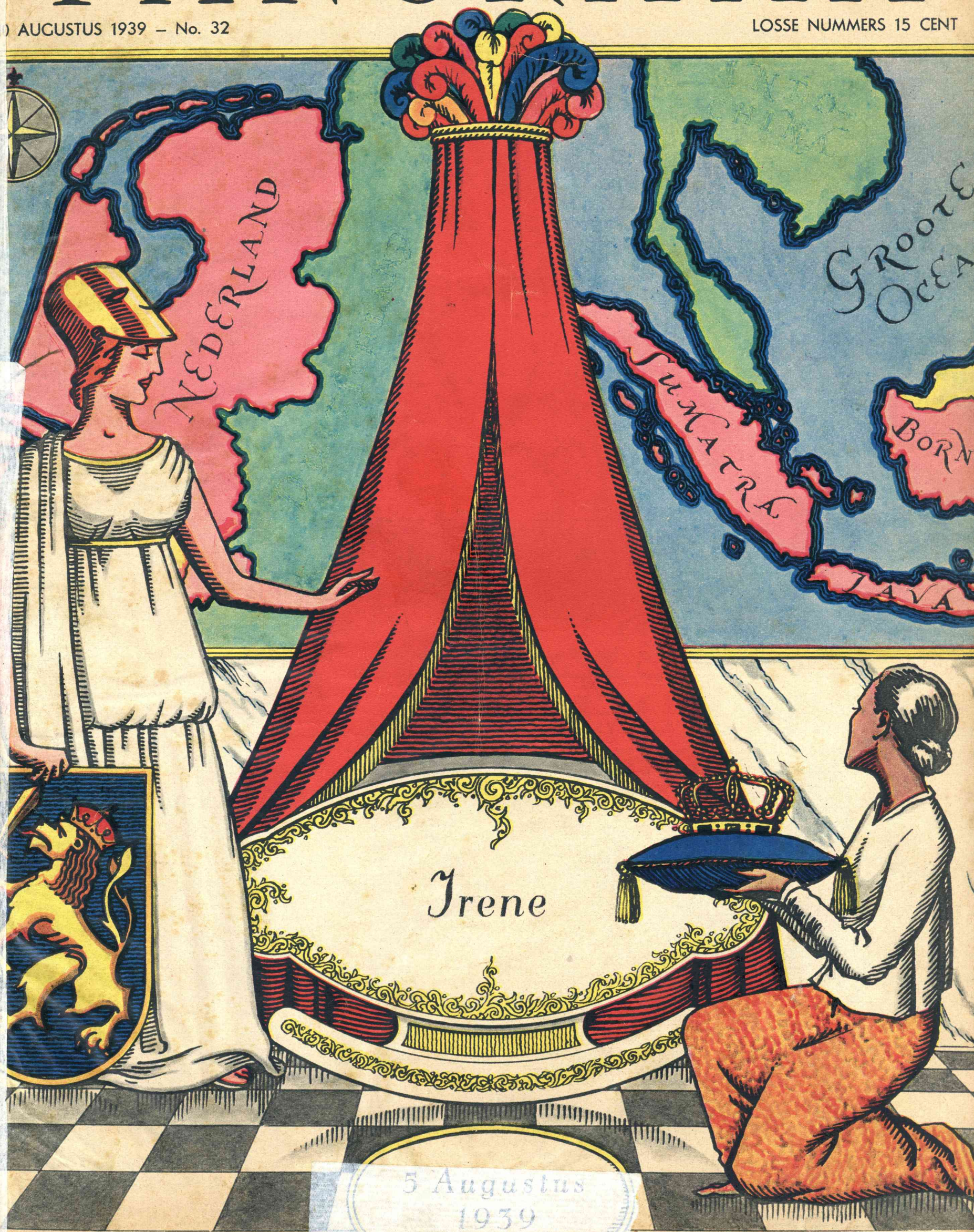

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

1 AUGUSTUS 1939 - No. 32

LOSSE NUMMERS 15 CENT

De vorst van Saba is behalve vorst, musicus, schilder en componist ook nog een goede kok.

De vorst is de beste dansleeraar van 't land. Het duurt heel wat tijd voor zijn dochttertje van zeven jaar precies de voorgeschreven bewegingen kent en ze kan uitvoeren ook!

VORST ANAK VAN SABA IN STAATSIEKLEEDIJ

OP BEZOEK bij een Balineesch vorst

Het is nog niet eens zoo lang geleden, dat men in Europa niets en in Nederland betrekkelijk weinig van Bali afwist. Een enkele kunstkenner als W. O. J. Nieuwenkamp kende reeds in het begin van deze eeuw de schatten, die daar verborgen lagen, maar Bali is pas na den wereldoorlog, toen het door reisbureau's en filmaatschappijen ontdekt werd, werkelijk beroemd geworden. Zoo beroemd, dat het kans liep grondig te worden bedorven. Gelukkig neemt men maatregelen, dat de toeristen hier niet al te veel

Wanneer de vorst een geëerden gast ontvangt, gebiedt de beleefdheid, dat, bij het zitten, diens hoofd op gelijke hoogte komt als dat van zijn gastheer.

kwaad meer kunnen uit-
richten en een van de beste
verdedigingsmiddelen voor
zijn beschaving vindt het
eiland in den geographi-
schen bouw. Bergen van
2000—3000 meter zijn nu
eenmaal altijd een beletsel
voor het al te snelle binnen-
dringen van de uitwassen
der westersche cultuur en
zoo komt het dan ook, dat,
behalve aan de kust, het
Balineesche volkskarakter
zuiverder in stand gebleven
is dan vele pessimisten ons
wel willen doen gelooven.
Komen wij dieper het
binnenland in, ver van de
grootte wegen, de hotels,
de toeristen met hun foto-
toestellen en al te onge-
geneerde manieren, dan
vinden wij plotseling ergens
een dorp, waar het nog
heel patriarchaal toegaat,
waar de dans om den dans
beoefend wordt en niet om
een voorstelling te geven
en waar men mooie dingen

De dochtertjes van den vorst, die door hem persoonlijk onderwezen zijn, vatten hun kunst zeer ernstig op.

de Balineesche kunst is, dat ze levend is; nu
niet eens dood. Men komt onder menschen, die
kunnen; niet die alleen gekund hebben.”
Of ook de woorden van Ronffaer, die even-
als andere Nederlandsche kunstkenners over-
schreeuwd is door de reclamelenzen der vele
Duitschers en Amerikanen, die hier snel met
een camera rondgeneusd en daarna een weinig
ter zake kundig boekje over hun mooie
platen hebben gepend.

*Niettegenstaande de Europeesche borden eet men
hier natuurlijk uitsluitend inlandsche spijzen.
De vorst neemt alleen rijst aan, als deze hem door
zijn lievelingsdochter Sitra wordt aangeboden.*

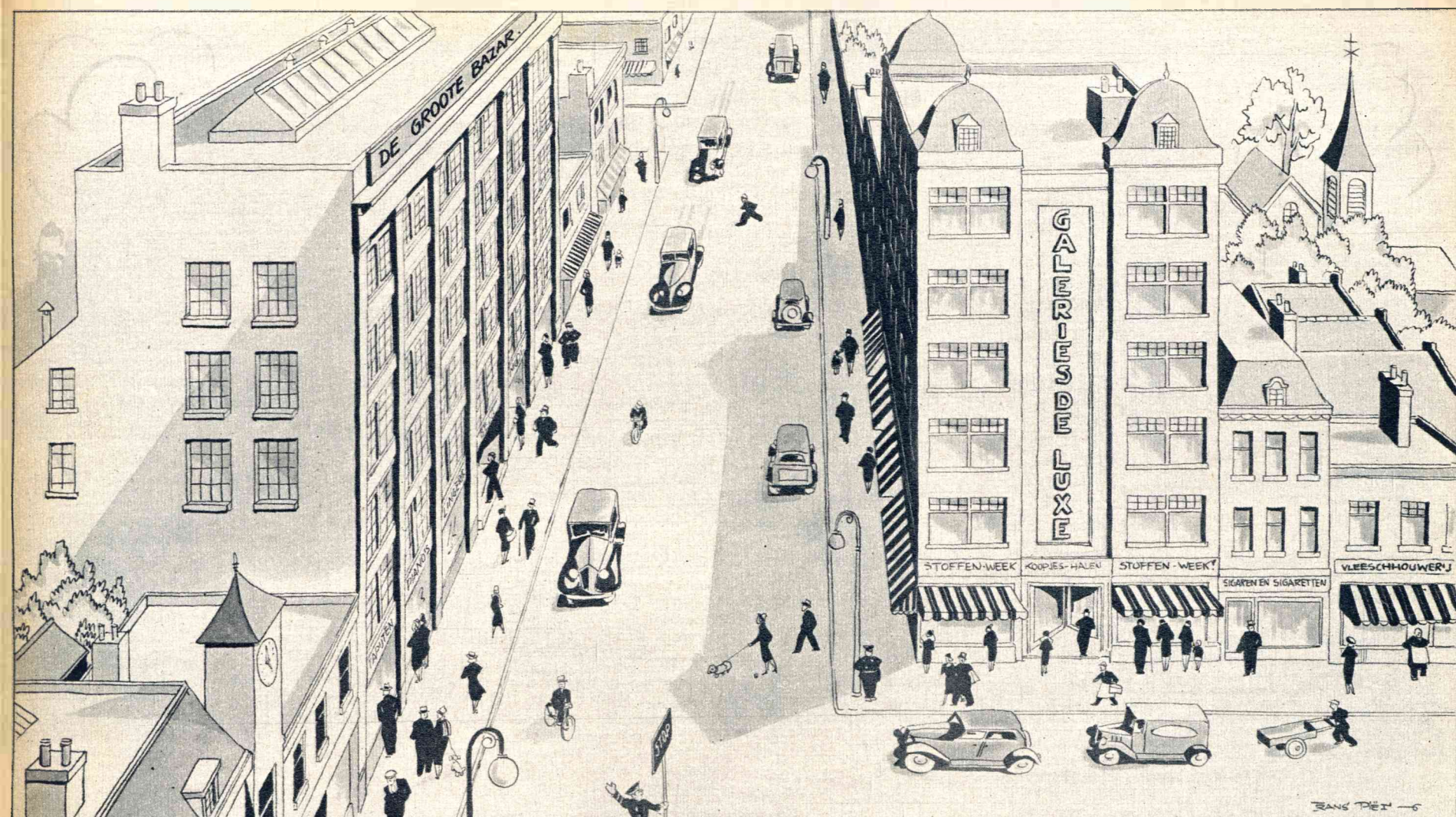

*Inlanders moeten een be-
paald bedrag betalen bij
wijze van belasting. De ont-
vanger leest af wat men
schuldig is.*

maakt zonder er bij te
denken, dat men ze voor
een flinken prijs aan sou-
venir-jagers kan verkoopen.
Hier gelden nog ten volle
de woorden van Nieuwen-
kamp, die, meer dan buiten-
landsche fotografen wel
denken, de ware schoon-
heid van Bali ontdekte:
„Het verkwikkende van

*De vorst is een uitstekend
danser, een volleerd musicus
en een voortreffelijk compo-
nist. Hij leidt persoonlijk
het orkest, als een nieuw
stuk van hem gespeeld moet
worden. De leden volgen naar
het gehoor, want de noten
worden niet opgeteekend.*

DE SCHADUW DER OVERWINNING

door Richard Connell

Mag ik u voorstellen? — De stad Clinton, die zich De Werkzame Woonstad noemt en zich beroemen mag op:

a. Een hoofdstraat en tal van minder voornamen straten.

b. Een vorstelijk station, een nieuw stadhuis, veertien kerken, een synagoge en een flink aantal banken.

c. Een bibliotheek, bijna even mooi als een benzinestation.

d. Een fors clubgebouw; daar geven de heeren elkaar een handje!

e. Bronzen standbeelden van M. Clinton, H. Clay en J. G. Blaine, die het stadsgebied aan de Indianen hebben ontworsteld.

f. Vier tempels, aan filmkunst gewijd.

g. Een grooten schouwburg, voorheen opera, waar de troepen uit New York direct heen plegen te komen met stukken, die een jaar op Broadway liepen.

h. Vijf hotel-restaurants, waaronder een met een oud-eiken eetzaal en een orkest achter palmen.

i. Een darte en optimistische Kamer van Koophandel, die in 1910 op een schutting nabij het station liet schilderen: „Dit is Clinton. In 1925 grooter dan New York”. Deze voorspelling werd later gewijzigd in: „Zie hoe wij groeien!”

j. Vele barbierszaken, zoo hygiënisch als ziekenhuizen.

k. Een park, met twee beren in een kooi.

l. Een bevredigenden voorraad lunchrooms, riolen, garages, iepen, ijsalons, trams, parkeerterreinen, tandartsen, kruidenierswinkels, scholen en dameskappers.

m. Een keurige gevangenis.

n. Een ochtendkrant en een avondkrant.

o. Welvarende fabrieken, waarin kogellagers, bedrijfskleding, bolhoeden, bougies, bretels, hoestbonbons, hoefijzers, ijsmachines, Clinton-olie (tegen winterteenen), gummi handschoenen, grasmachines,

tjes, speelkaarten, dekens, knopen en remkussens vervaardigd worden.

p. Ten slotte — een feit waarop alle inwoners van Clinton bovenmate trotsch zijn — twee warenhuizen, namelijk: De Groote Bazar, eenig eigenaar Bradley C. Bailey, en Galeries de Luxe, stichter en president Joel Graham.

Die twee warenhuizen stonden in de Hoofdstraat, vlak tegenover elkaar, en den heelen dag keken ze elkaar nijdig aan met hun spiegelglazen oogen. Was de wet der natuur, die gebouwen van zes verdiepingen nagenoeg onwrikbaar op hun plaats houdt, niet tusschenbeide gekomen, dan waren ze elkaar waarschijnlijk aangevlogen. Wie zegt, dat het concurrenten waren, ziet carbolzuur voor taptemelk aan. Zij waren felle tegenstanders, bittere strijders, verklaarde vijanden. Alle dagen van het jaar, Kerstmis inbegrepen, bevochten de twee zaken elkaar met ieder commercieel wapen, dat wetenschap, scherpzinnigheid en een weelde van haat konden aanwijzen.

Het was een strijd zonder pardon, op leven en dood. Jarenlang was het een gelijke strijd geweest, want beide zaken hadden wonderveel gemeen wat inrichting, bediening en de kwaliteit en de variëteit van artikelen betreft. De één dorst geen streep bij den ander achter te blijven. Toen de Groote Bazar een rij glazen cellen neerzette, waarin de klanten ongestoord naar grammofoonplaten konden luisteren, moest Galeries de Luxe onmiddellijk ook 'n rij glazen cellen hebben. Galeries de Luxe hield een koopjesweek, verkocht gebloemde zij à \$ 1.48 per el en gaf den kinderen ballonnetjes cadeau; onmiddellijk kwam de Groote Bazar met een minimum-prijzenweek, verkocht gebloemde zij voor \$ 1.45 de el en gaf den kinderen fluitjes. Zoo hielden zij in alle belangrijke opzichten gelijken tred. De onverbloemde en diepgevoelde haat, dien meneer Bailey, eigenaar van den Grooten Bazar, voor meneer Graham koesterde, werd geëvenaard door den krachtigen, onverzoenlij-

ken weerzin van Joel Graham, president van Galeries de Luxe, tegen meneer Bailey.

Vroeger echter was het niet zoo geweest. Toen placht Joel Graham 's morgens vrolijk te roepen over de Hoofdstraat heen: „Hallo, Brad, hoe gaat 't?” En toen riep de jonge Bradley terug: „Reusachtig, Joel. Hoe staat 't met jou?” Maar dat vroeger lag ongeveer een kwart eeuw in het verleden, in dien zooveel rustiger tijd, toen er nog geen tramrails door de Hoofdstraat liepen, toen de boeren uit de streek rond de stad aan kwamen rijden, om verse eieren in te ruilen voor katoen. Clinton was toen nog een ietwat dommelig plaatsje, en de Groote Bazar was een klein winkeltje, en Bradley C. Bailey was daar boekhouder en inkoopster en reclamechef en tevens eenige verkoper; en Joel Graham was een klein zaakje in een klein pandje begonnen, en sliep onder de toonbank, om kamerhuur uit te sparen. Zij waren toen nog jong, en kwamen van 't zelfde stukje platteland, met niets in hun bordpapieren koffertjes dan een kam en een schoon stel ondergoed, maar met een ambitie, die nog in geen zevenmaal zeventig koffers had gekund. Brad Bailey had toen nog dik, zwart haar, en Joel Graham's lokken waren rossig en weelderig. Dat was de tijd, waarin Joel Graham, als hij met sluitingstijd de luiken dichtdeed, over de Hoofdstraat heen riep tegen Brad Bailey, aan dezelfde taak bezig: „Hé, leelijke duitendief, hoeveel van dat vodderrige goed van twaalf cent heb je den stakkers in hun handen gestopt vandaag?”

„Een rol of wat,” riep Bailey terug. „Ben jij nog wat van die prullakens kwijtgeraakt?”

„En of,” was het antwoord van Joel Graham. „Een goede verkoper slijt alles. Toen ze die papperige voddren van jou gezien hadden, kwamen ze allemaal hierheen.”

„Ieder zijn meug,” zei Bailey daarop. „Ga je mee een potje biljarten voor 't eten?”

Maar nu was Bailey's haar niet zwart meer: 't was grijs en werd wit; en meneer Graham had heelemaal geen haar meer; en zij schertsten of biljarten niet meer met elkaar. Als zij hun dagtaak achter den rug hadden, stapte meneer Bailey in zijn grooten wagen en repte hij zich naar huis om zich te verkleeden voor tafel, en misschien een partijtje te maken met een van zijn zoons, in de biljartkamer der villa, die hij zich had laten bouwen op den Noorder Heuvelweg; en meneer Graham stapte in zijn wagen en repte zich naar zijn villa op den Zuider Heuvelweg, of hij ging

in de buitensociëteit een spelletje golf maken met een der veelbelovende jongelui van zijn organisatie. Soms passeerden ze elkaar op de links — dat was zeker éénmaal gebeurd, toen beide heeren strak naar hun ballen keken. Als meneer Bailey bestond, was meneer Graham zich daarvan toch niet bewust, en meneer Bailey scheen niet beter te weten, of Joel bezat de wondergave der onzichtbaarheid.

't Was begonnen met die nieuwe spiegelruit, waarmee Joel Graham zijn winkeltje had verrijkt. Een paar jaren nadat hij naar Clinton was gekomen en zijn zaakje had geopend, besteedde hij het geld, dat hij gespaard had door in den winkel te slapen, aan een nieuwe pui. 't Was voor dien tijd en die stad een pracht van een winkelpui, met twee breede etalages, vol electrisch licht, en versierd met lieflijke waspoppen, die de laatste nouveauté's in stoffen en confectie vertoonden. Bij zoo'n gevel paste natuurlijk het oude uithangbord niet meer, het houten bordje met de woorden: J. Graham, manufacturen en galanterieën. Hij liet dus een fonkelend koperen bord maken, dat de bevolking toeschreeuwde:

GALERIES DE LUXE

Joel Graham, pres.

Meer voor uw geld dan overal elders!

Toen Bradley C. Bailey op een ochtend zijn winkel kwam opendoen, schroeide hem plotseling het nieuwe bord in de oogen. Hij trok zich onverwilt terug in het hokje onder de trap, waar hij zijn boeken en zijn brandkast had, en kauwde een penhouder op.

„Mm!” sprak hij tegen zijn kortelings in dienst genomen verkoopster, Ettie Breen, die in later jaren als mevrouw mah-jongg-fuiven zou geven. „Joel schijnt 't hoog in den bol te krijgen. Zou hij denken, dat hij meer zal verkoopen met dat winderige pui-tje?”

„Hij zal zeker meer verkoopen,” zei juffrouw Breen. „Voor een vrouw trekt zoiets. U zult ook aan een nieuwe pui moeten.”

Bailey keek kwaad.

„Komt niets van in,” antwoordde hij. „Goede waar heeft geen krans. De menschen gaan niet naar een winkel, om spiegelruiten en wassen poppen te kopen. Ze willen waar voor hun geld, en dat zal ik ze geven. Joel durft heel wat te zeggen. „Meer voor uw geld dan overal elders!” Pfff! We zullen zien. En hoe vind je dat „Joel Graham, pres.”? Da's 't toppunt! Waarom zet hij niet „Joel Graham, pres., vice-pres., kassier, etaleur, pakjongen en vloerveger”? Dan leek 't ten minste 'n beetje op de waarheid. Hij met zijn meer-voor-je-geld! Enfin, we zullen eens zien; we zullen zien.”

Dien avond riep hij: „Hé, president Graham! Hoeveel menschen hebben zich vandaag laten afzetten in de Galeries de Luxe?”

„Nooit zulke goede zaken gemaakt,” antwoordde Graham, en de juichende klank van zijn stem deed Bailey vreezen, dat Joel de waarheid sprak. „Aardig wat honing binnengehaald vandaag, Brad.”

Meneer Bailey stelde dien avond geen potje biljart voor. Hij bleef een paar uur langer in zijn winkel, keek zijn voorraad na en zocht, welke prijzen hij af kon slaan. Maar al snoeide en kneep hij nog zoo hard, de glimmende ruiten en de geverfde poppen aan den overkant bleken den klanten te verleidelijk. Toen hij aan 't eind van de maand zijn boeken nazag, stuurde hij juffrouw Breen uit om een fleschje rooden inkt. Toen Joel Graham den volgende morgen groette, klonk Bailey's antwoord ijsig. Het eerste schot in den krijg was gevallen.

Er zat maar één ding op, besloot B. C. Bailey, dus dat deed hij. Hij huurde den aangrenzenden slagerswinkel, verving de lapjes en karbonaden door pannen en stoffers, verfde zijn beide puien fel geel en liet een koperen bord maken, tweemaal zoo groot als dat van Galeries de Luxe. Er stond op, met letters die men niet alleen lezen kon, maar lezen móest:

DE GROOTE BAZAR

Bradley C. Bailey, eenig eigenaar.

Laagste prijzen, hoogste waarden.

(Anderen beloven, wij geven!)

„Zoo,” sprak Bailey, toen hij de ochtendzon zag weerkatsen door het bord en door zijn vier nieuwe spiegelruiten, „nu zal president Graham zich wel kalm houden voorloopig!”

„Ei ei, Brad,” riep meneer Graham dien avond de straat over, „je bent tegenwoordig eenig eigenaar, zie ik! Heele verantwoording, eenig eigenaar van zoo'n groote zaak.” En toen lachte hij zoo hard, dat Bailey's ooren tuitten.

De toespraak, die Graham dien avond tegen zijn vrouw hield, was somber en bitter.

„Die Bailey stikt tegenwoordig van de verbeelding,” beweerde hij. „De Groote Bazar! Als dat een groote bazar is, is de vijver in 't park een oceaan. En dat regeltje: Anderen beloven, wij geven, vind ik hatelijk. 't Klinkt net of hij 't op mij bedoelt.”

„Laat hem maar doen, Joel,” zei zijn vrouw. „Je hebt drie poppen meer dan hij, en je nieuwe zomerjurken zijn veel leuker.”

„Maar hij is er een halven dollar goedkooper mee,” zei Graham. „En hij is in keukengerei begonnen — daar zit dik geld in.”

„Waarom begin je er dan ook niet mee?” ried mevrouw Graham. „En neem er vloerkleeden bij. Je kelder is ruim genoeg.”

„Ja, dat doe ik!” riep Joel Graham. En hij deed het. Dus toen moest meneer Bailey natuurlijk de kisten uit zijn kelder halen en er een afdeling vestigen, die in de advertenties genoemd werd: „Tapijtenland — Waar de goede tapijten groeien. Vergelijk onze prijzen met ALLE ANDERE ZAKEN die vloerkleeden verkoopen!”

Galeries de Luxe was toentertijd de eenige andere zaak in Clinton, die vloerkleeden verkocht, dus toen Graham die advertentie gelezen had, moesten er een paar pittige en niet bepaald nette woorden aan 't adres van meneer Bailey uit, en kwam er in de Clinton-Post een advertentie die uitriep: „Beoordeel tapijten niet enkel naar den prijs! In zekere zaken worden tapijten verkocht, die tegen iederen prijs te duur zijn. Galeries de Luxe verkoopt goede tapijten tegen den laagst mogelijken prijs. Wie minder betaalt, krijgt iets, dat den naam tapijt niet verdient. Wij verkoopen alles onder Graham-garantie! Onze tapijten groeien niet. Ze worden door bekwame handen gemaakt. Kom zien, en word overtuigd.”

Die verklaringen ontlokten Bailey een schor wraakgeluid.

„Graham-garantie!” hoonde hij. „Dat idee heeft hij gestolen uit een warenhuis in een groote stad. Graham-garantie! Wat een stiekume duitenpletter!”

Den volgende dag vernam Clinton: „Ieder artikel, door den Grooten Bazar geleverd — van haarspeld tot vleugelpiano — draagt den Bailey-waarborg.”

Meneer Bailey had zich wat laten meeslepen door de vlucht der woorden, want hij verkocht geen vleugelpiano's, en meneer Graham wees hem daarop, toen zij elkaar in de Hoofdstraat tegenkwamen.

„Je hebt zeker tientallen gewaarborgde Bailey-vleugels verkocht vandaag!” zei Graham luid, en met een spot, die den talrijken toevallig toelustenden burgers niet ontgaan kon.

„Bemoei je met je eigen zaken,” antwoordde Bailey kortaf.

Natuurlijk verbouwde Bailey daarop zijn tweede verdieping en stichtte hij er een muziekafdeling. Joel Graham verdroeg eenigen tijd het martelend proefspel van mogelijke koopers op de hakkeborden van zijn concurrent — toen huurde hij er een pand bij en ging niet alleen in muziekinstrumenten handelen, maar nam bovendien een jongedame met gespierde armen in dienst, om heel den dag luid piano te spelen in zijn „Exclusief muzieksalon”. Bradley C. Bailey knarsetandde, toen hij het spel der gespierde jongedame boven het straatruim hoorde uitdreunen.

Clinton was uit zijn dommel gewekt en was aan 't groeien, niet met de kalme geleidelijkheid van een eik, maar met de zichtbare vaart van een veulen. Er kwam een koortsachtige activiteit over de stad. De Kamer van Koophandel lokte met zoet gefluit de kogellagerfabriek naar de stad, en er vestigden zich in Clinton vijfhonderd goedgebetaalde kogellagermakers met hun gezinnen. Een vurige reclamchef wist voor de hoestbonbons van een fabriekje in Clinton zooveel vraag in den lande te verwekken, dat er een groote nieuwe fabriek en een massa nieuw personeel moest komen. Er ontstonden nieuwe wijken, en er moesten overhemden voor pa, schoenen voor Fritsje en emmers voor moeder gekocht worden. In den Grooten Bazar woelde en in den Galeries de Luxe zoemde 't. B. C. Bailey en J. Graham gaven ontzaglijke uitbreiding aan hun zakenkennis en hun zakenmethoden en hun organisaties. Toen Graham zijn eerste cassiëre in een kooi had gezet, nam Bailey het besluit, nooit meer tegen Joel Graham te spreken; en bijna gelijktijdig ontkiemde eenzelfde besluit, meneer Bailey betreffende, in Graham's geest.

Bailey was op dat moment een onaangename verrassing voor zijn concurrent aan 't brouwen. Hij zat tot over zijn ooren in de teekeningen voor het nieuwe gebouw, waarin weldra de Groote Bazar

zou huizen, tot blijden trots van alle Clintonsche burgers en tot jaloersche verbittering van Joel Graham.

Toen over twee advertentie-pagina's het nieuws verscheen, dat Clinton nu een der grootste een der meest complete warenhuizen in heel den staat bezat, en „De Groote Bazar, in omvang eindeloos boven alle mededingers uitstekend, ver beneden hen allen bleef wat de prijzen betrof”, knaagde Joel Graham wild op zijn nagels, greep vervolgens naar de telefoon en riep een architect bij zich.

„Bouw een nieuw magazijn voor me,” beval Joel Graham, „waar dat tentje van Bailey een kwajongen bij lijkt.”

Er werd dus een nieuwe Galeries de Luxe, van zes verdiepingen, op het terrein van de oude gebouwd. Voorzichtigheidshalve ging meneer Graham niet zoo ver, als zijn kwaadaardige opdracht gestrekt had: slechts de eigenaar zelf kon de nieuwe Galeries de Luxe indrukwekkender vinden dan den Grooten Bazar.

Graham gaf blijk van groote welsprekendheid, toen hij de burgerij verwelkomde in het nieuwe warenhuis; in het warenhuis van Clinton, waar heel de stad gelukkig en grootsch mee zou zijn, op enkele concurrenten na. Meneer Graham noemde geen namen — hij wou geen namen noemen, zei hij — want hij wou kiesch blijven. Maar als meneer Bailey over meneer Graham sprak in intiem kring, of meneer Graham over meneer Bailey, vonden zij 't geen van beiden noodig, kiesch te blijven. Dan noemden zij óók geen namen, want de titels duidden voldoende aan, wien zij bedoelden. Meneer Graham had 't over „dien dikken gauwdief” en meneer Bailey sprak over een „bandiet”, en geen mensch vroeg: „Wien bedoel je?”

De stad Clinton genoot van dien kamp tusschen twee der voornaamste burgers, en profiteerde er van, want de volksgunst was de gouden appel, waarom die gladiatoren vchten. Beide warenhuizen waren echt goed — buitengewoon goed zelfs — en de Clintonners kochten in beide en waren op beide trotsch. Wee den New-Yorker, die beweren dorst, dat de magazijnen in zijn stad grooter of mooier of beter waren, dat de sortering er uitgebreider of de bediening er vlotter was dan in Clinton! De huizen Bailey en Graham waren voor de jeugd bolwerken en kenmerken der stad, gelijk de heuvel buiten de stad en de vijver in het park. Maar er waren oogenblikken in de vroege geschiedenis dier prachtige bouwwerken, waarin de bezorgde Bailey en de niet minder bezorgde Graham voelden, dat de bolwerken trilden op hun fundamenteen. Beide mannen waren zoo diep onder de hypnose van het groen-oogige monster der jaloerie geraakt, dat zij met het bouwen hunner statige panden boven hun macht hadden gegrepen. De grondfout was deze, dat de Groote Bazar en de Galeries de Luxe te groot waren voor Clinton. De schrandere Bailey begreep, en de niet minder schrandere Graham evenzeer, dat de stad tot groei moest worden geprikkeld, wilde ze gaan passen bij hun warenhuizen.

De tijd van den eersten opgang was voor Clinton voorbij; de huizen en villaatjes schoten niet meer als paddenstoelen uit den grond. De stad groeide nog gestadig, maar heel, heel langzaam, en in dien tijd was het, dat het haar van meneer Bailey ging grijzen en het haar van meneer Graham begon te verdwijnen.

Maar zij waren beiden mannen vol energie. Zij hadden hun zaken opgebouwd, zij zouden ook hun stad opbouwen. Wat Clinton nu is, heeft het voor 'n groot deel te danken aan de heeren Bailey en Graham, en aan den wedijver tusschen hun zaken.

Er werd hard gewerkt om het vreemdelingenverkeer te bevorderen; er werd hard gewerkt om de industrie uit te breiden; en in heel de Hoofdstraat werkten de winkeliers hard, om niet ver bij Bailey en Graham achter te blijven. In dien tijd kwam er op een schutting bij het station te staan: „Dit is Clinton. In 1925 grooter dan New York”. Het bleef weliswaar een miljoen of vijf inwoners schelen, maar toch, Clinton werd een drukke, bloeiende, volkrijke plaats, en de heeren Bailey en Graham begonnen oude meesters en echt antiek te koopen voor hun salons.

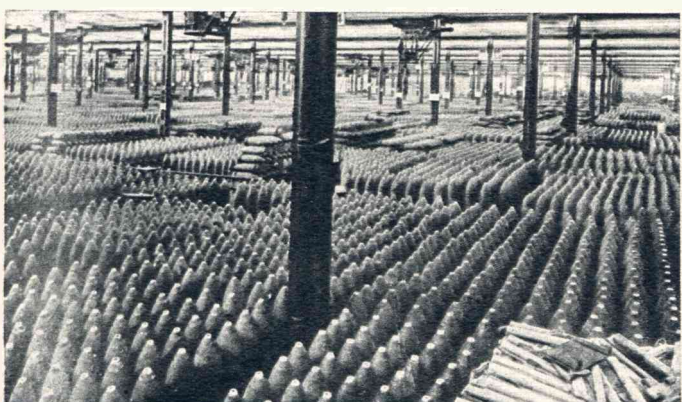
Rijkdom wordt door sommigen beschouwd als het beste verzachtende middel, een nimmer falende balsem; maar in het geval der twee kooplui van Clinton was hij dat niet. De streelende aanblik van zijn balans bij de Eerste Nationale boezemde

**VOOR
25
JAAR**

Over en weer werden, vooral bij de eerste voorpostengevechten en schermutselingen op het open veld of in de bosschen, talrijke krijgsgevangenen gemaakt. Op de foto hierboven ziet men een aantal Fransche militairen opgebracht door Uhlanen te paard en een paar „Feldgrauen“.

NA DEN VAL DER LUIKSCHEN FORTEN (10-16 AUGUSTUS)

Bovenstaande foto geeft er 'n idee van, hoe groot de ammunitiesvoorraden voor het Engelsche leger waren: een stapelplaats met granaten, ongeveer 10 are groot.

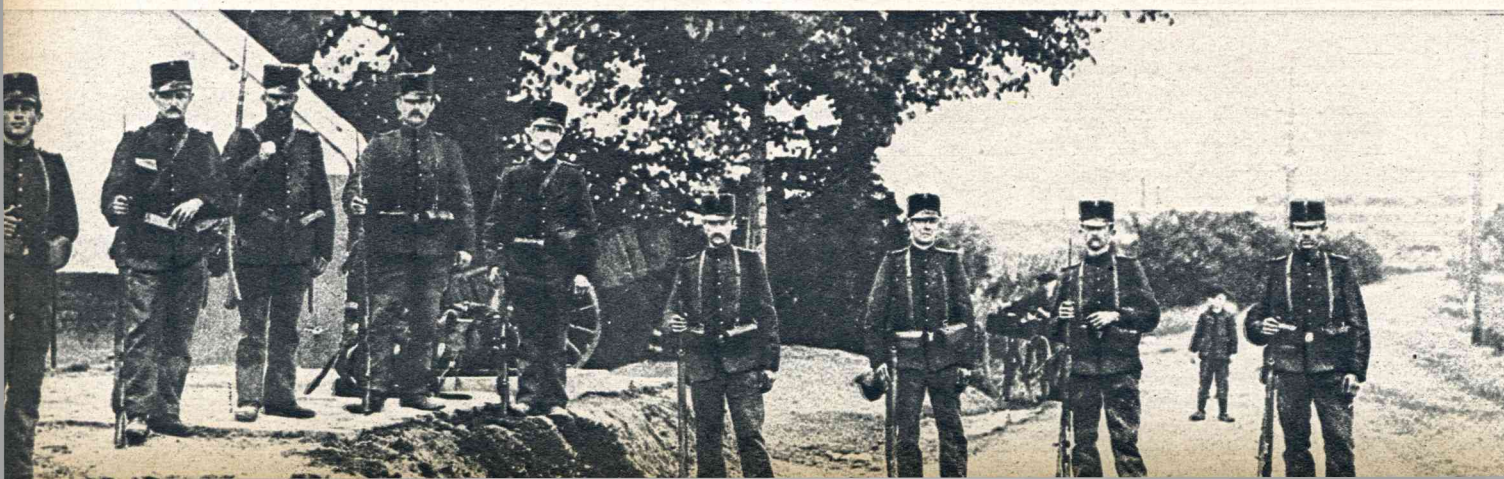

et was in den tijd van den oogst. Het koren stond reeds in schooven gebonden te velde. Er waren toen echter geen handen meer om het binnen te halen, want de arbeiders waren zoo goed als allen opgeroepen om hun plicht te vervullen en het vaderland tegen den steeds verder doordringenden vijand te verdedigen. De idyllestemming der natuur tegenover de onweersaanbare wreedheid van den oorlog.

Aan de Hollandsche grenzen waakten de gemobiliseerde Nederlandsche soldaten en maakten zoo nu en dan verdwaalde of gewonde Duitsche en Belgische soldaten krijgsgevangen. Het Roode Kruis en de Steuncomité's kregen handen vol werk, uitgewekenen werden liefderijk opgenomen en verpleegd. Het algemeen opleven van het gevoel van saamhoorigheid was een der weinige lichtpunten, welke de oorlog, ondanks al zijn ellende, in die

Tegenover de geallieerde naties, België, Rusland, Frankrijk, Engeland en Japan, stonden weldra Duitschland, Oostenrijk, Bulgarije en Turkije als verbondenen. De hoofden van de verschillende regeeringen der centrale mogendheden ziet men hierboven gegroepeerd.

Nederland waakt voor zijn neutraliteit. De mobilisatie der Nederlandsche strijdmacht geschiedde met voorbeeldige snelheid, zoodat onmiddellijk na de oorlogsverklaringen in het buitenland de troepen naar de grenzen gezonden konden worden, ten einde te voorkomen, dat de onzijdigheid van ons land zou worden geschonden. Een foto van de grenswacht te Eysden bij Maastricht.

In ons land werd een Nationaal Steuncomité gevormd terwijl ook de werkzaamheden van het Rode Kruis aanzienlijk werden uitgebreid. Z.K.H. prins Hendrik der Nederlanden verlaat 't bureau van het Rode Kruis aan den Kneuterdijk te Den Haag.

In de eerste weken van den wereldoorlog trad de cavalerie veelvuldig op den voorgrond. Een patrouille Uhlanen in 't door de Duitsche troepen tijdens den opmarsch door België bezette gebied.

dagen nog bood. Voor de feiten bezie men het volgende lijstje.

10 Augustus. In Nederland is voor de provincies Limburg, Noord-Brabant, Zeeland en voor een gedeelte van Gelderland de staat van beleg afgekondigd. — Op initiatief van H.M. de Koningin heeft men een Nationaal Comité tot Steun gevormd. Hare Majesteit schonk dit comité f 20.000.

De Duitschers hebben in België weinig succes. De Fransche troepen moeten zich reeds met de Belgische verenigd hebben. Het is zeer waarschijnlijk dat ook Japan den oorlog aan Duitschland zal verklaren.

11 Augustus. De Franschen zijn weer uit Mühlhausen, waar ze zich hadden genesteld, na 'n nachtelijken overval, door de Duitsche troepen verdre-

Een foto van wijlen mr. M. W. F. Treub, minister van Landbouw, Handel en Nijverheid in 1914, onder wiens voorzitterschap 't Nationaal Steuncomité, waarvoor de oproep uitging van H.M. koningin Wilhelmina, tot stand kwam.

ven. In de Turksche pers komen gevoelens van sympathie voor Duitschland en Oostenrijk tot uiting.

12 Augustus. In de omgeving van Haelen ondervinden de Duitsche troepen heftigen tegenstand van de Belgen. Er gaan geruchten dat de Duitsche kroonprins door een aanslag is gewond.

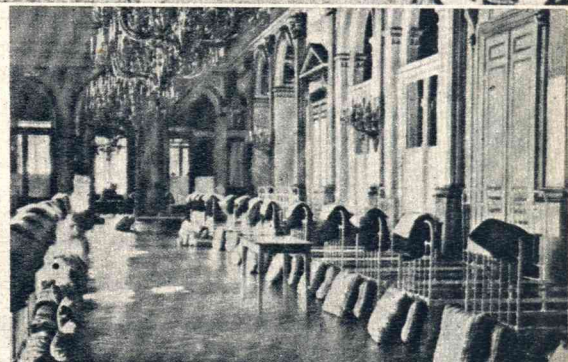
13 Augustus. Het besluit valt dat de Nederlandsche Landstorm kan worden opgeroepen. Het Engelsche leger bevindt zich op het vasteland. Engeland en Frankrijk hebben Oostenrijk-Hongarije meegedeeld, dat zij zich op voet van oorlog beschouwen met de monarchie.

14 Augustus. Er gaan geruchten omtrent een grooten veldslag in het oosten van België. Ze worden echter niet bevestigd.

15 Augustus. Strijd om Dinant in de Maasvallei.

16 Augustus.

De Duitsche keizer begeeft zich naar het oorlogsterrein: eerste kwartier is Koblenz. Generaal French komt in het Fransche hoofdkwartier aan.

Gereed voor vriend of vijand — om het even. Het was de schoone, menschlievende taak van het Rode Kruis, te zorgen voor de gewonden aan het front. Hierboven ziet men de balzaal van het koninklijk paleis te Brussel herschapen in een hospitaal.

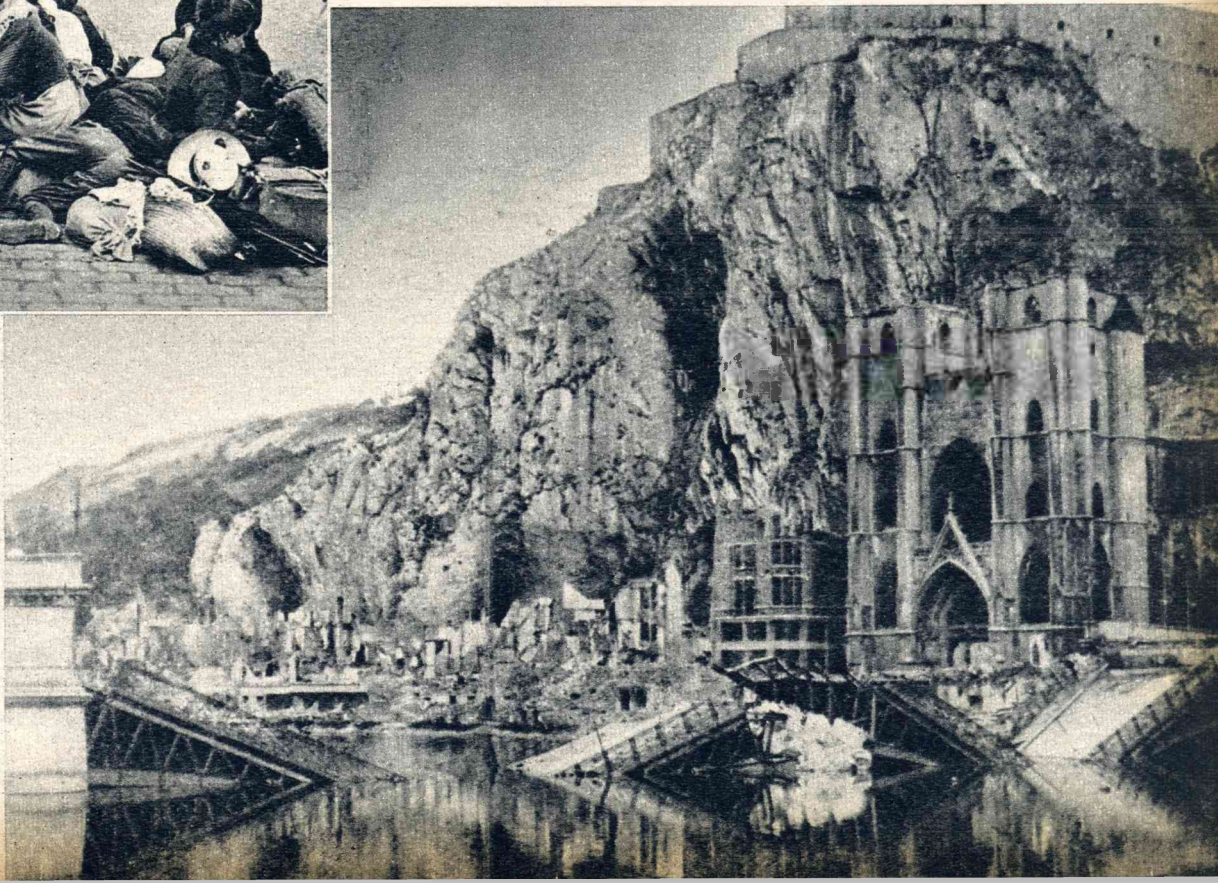

In de dicht bij de grenzen gelegen grootere plaatsen werden, zoodra het eerste treffen tusschen Belgische en Duitsche troepen had plaatsgevonden, in aller eijl hospitalen ingericht, waar zoowel Duitsche als Belgische getroffen liefderijk werden verpleegd. Oorlogsgewonden in Maastricht.

Een beeld uit de eerste oorlogsweken. Vluchtelingen uit het noorden van Frankrijk, voor de binnendringende Duitsche legers naar Parijs uitgeweken, wachten met hun schamele bezittingen op straten en pleinen tot zij huisvesting zullen krijgen. Weldra staan ook aan de Nederlandsche grenzen duizenden vluchtelingen: uitgeweken Belgen komen naar 't gastvrije buurland, waar zij liefderijk worden ontrouwen.

Ten einde de Duitsche troepen zoo lang mogelijk tegen te houden en het oprukken zoo lang als het kon te bemoeilijken, werden alle spoorweg- en voetbruggen over de Maas door de Belgische genietroepen opgeblazen. De ijzeren brug aan den voet van de machtige citadel te Dinant werd geheel vernield en brak in stukken. Op den achtergrond de door de Duitschers bij 't beschieten der vestingstad verwoeste huizen en kerk.

Bij de wieg van Beatrix' zusje

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 – GIRO 43141

Na de vele prestaties, die ons gemeentelijk electriciteitsbedrijf de laatste jaren op het gebied van feestverlichting reeds geleverd heeft, slaagde het er toch in, ons oude, monumentale stadscentrum, den Hofvijver, bij avond weer een heel ander aspect te geven.

Bijzonder de versiering en verlichting van den Vijveerдам was weer naar geheel andere motieven uitgevoerd en maakte een even levendig als fijn effect.

De gevels van de Binnenhof-gebouwen langs den Hofvijver werkten in het floodlight, nu geboomte en beplanting nog volop in blad staan, nog sprookjesachtiger dan bij winteravond.

Nieuw en verrassend waren de lichteffecten, die er op het Malieveld werden bereikt met electriciteit en Bengaalsch vuur.

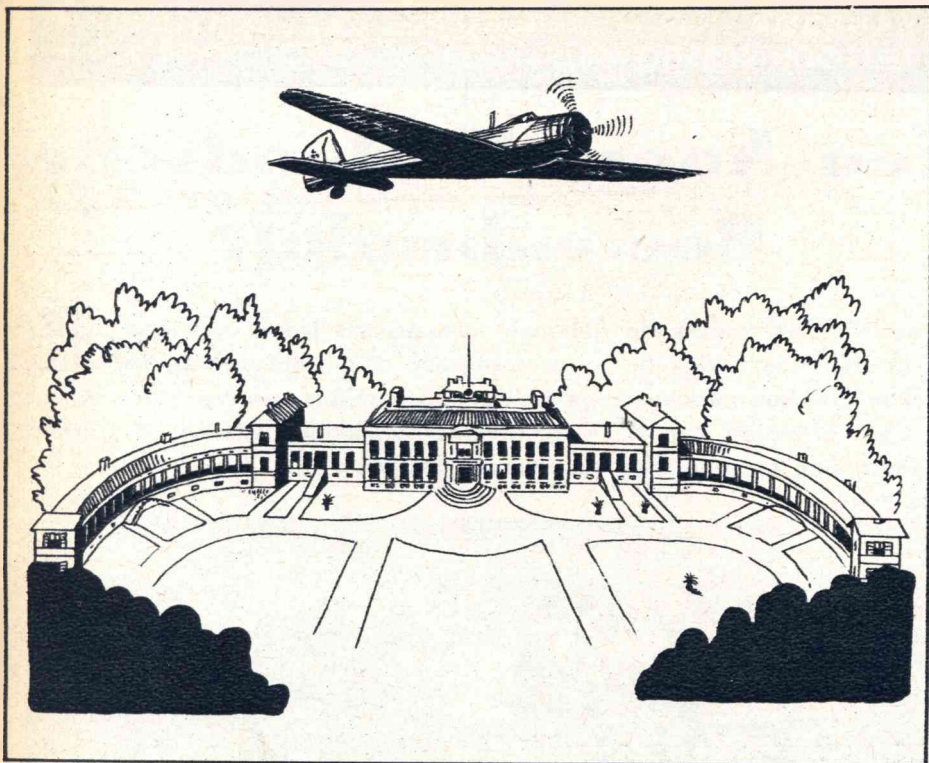

DE HAAGSCHE FEESTVERLICHTING

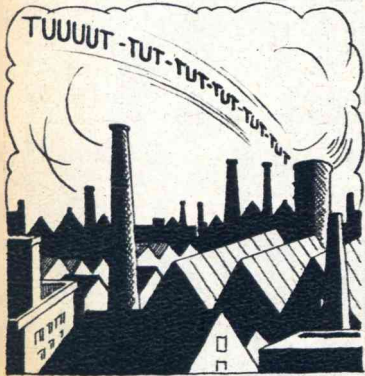

Het monumentale hoekje van Korte Vijverberg, Mauritshuis en Binnenlandse Zaken.

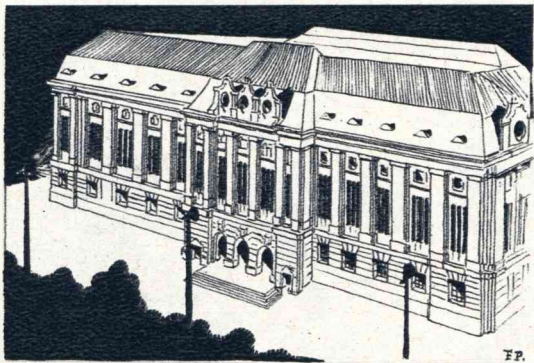

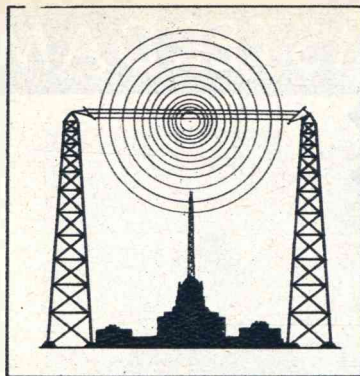
De minister van Waterstaat heeft, met het oog op de te verwachten heuglijke gebeurtenis in het vorstelijk gezin, het gebied des rijks, gelegen binnen een cirkel met een straal van 5 km. beschreven om het paleis te Soestdijk als middelpunt gesloten verklaard voor de luchtvaart met alle burgerlijke luchtvaartuigen.

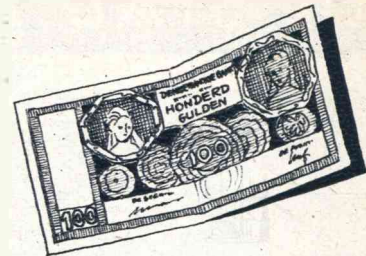
Het bericht van de geboorte werd te Leiden bekend gemaakt door het loeien van sirenen en fluiten van de aldaar gevestigde fabrieken.

Het postkantoor op den Coolsingel te Rotterdam werd ter gelegenheid van de blijde geboorte met schijnwerpers verlicht.

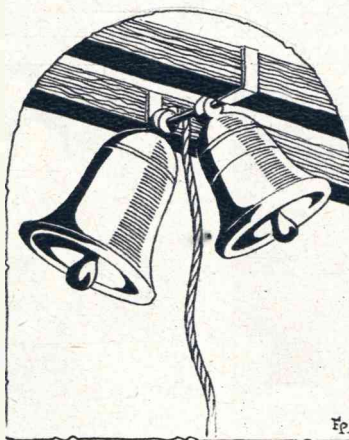

Terwijl Nederland nog rustig sliep, zond de Phohi P.C.J. wereldzender te Hilversum als eenige radiostation ter wereld het heuglijke nieuws in zeven talen den aether in.

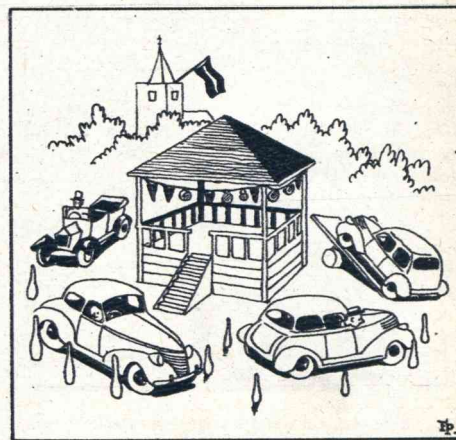

De gemeente Born gaf een subsidie van 100 gulden voor den optocht op den nationalen feestdag.

NEDERLAND JUBELT

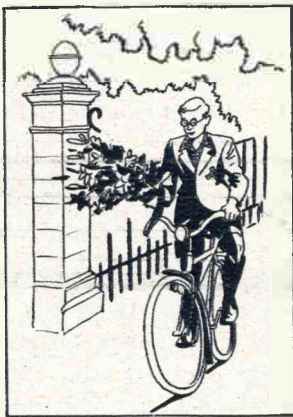
Te Almelo werd de geboorte aangekondigd door het luiden der kerkklokken.

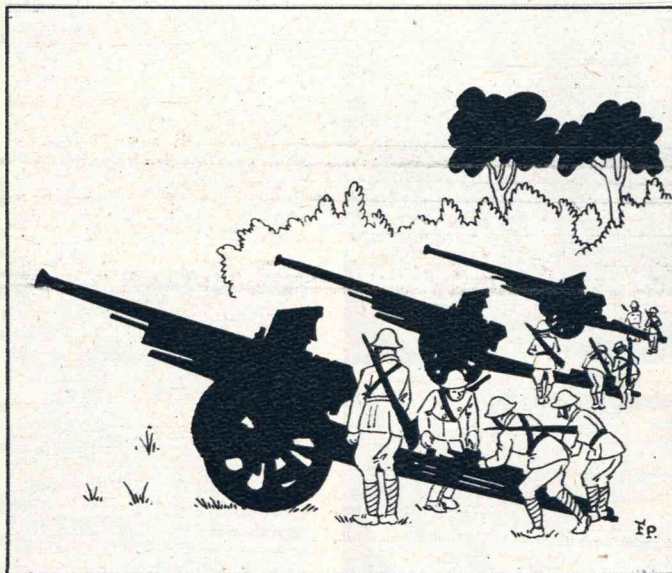
Op het Katwijksche programma voor den nationalen feestdag stond vermeld: een behendigheidswedstrijd met auto's op het parkeerterrein rond de muziektent.

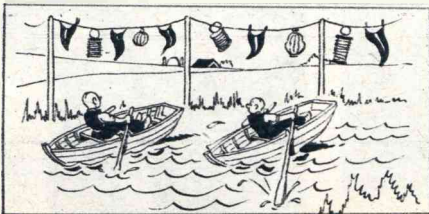
De Chineesche wijk te Batavia was in een opmerkelijk korten tijd in een volledige vlaggenzee herschapen.

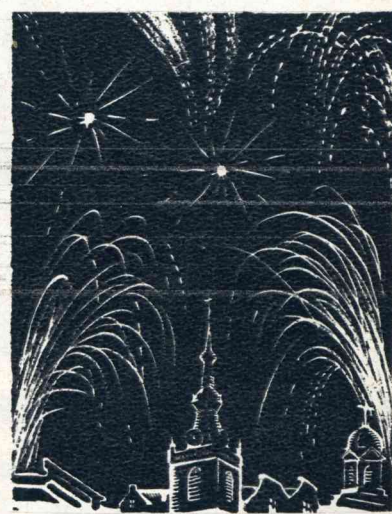
Zaterdag om drie uur kwam per fiets aan het paleis te Soestdijk de 18-jarige Noorsche padvinder Jan Christian Nagel uit Oslo, met een twil bloemen voor de prinses. De jeugdige Noor vertrok vijf weken geleden uit Oslo om per fiets naar Nederland te komen.

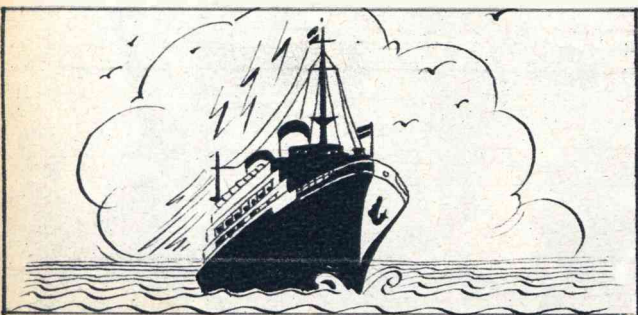
Nauwelijks had de laatste slag van zevenen van den St. Jacobstoren weerklonken, of op het Malieveld dreunde het eerste van de 51 schoten, die heel Den Haag het blijde nieuws verkondigden: er is een prinsesje geboren.

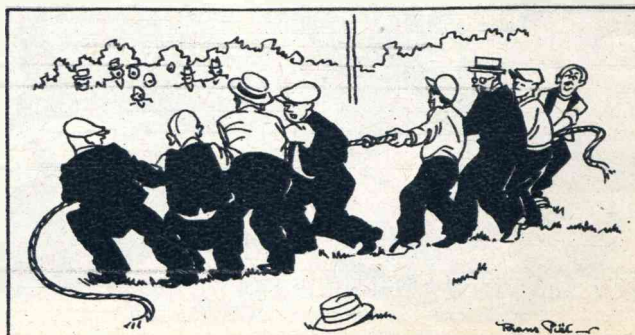
Te Ter Aar werd op den nationalen feestdag een roeivwedstrijd gehouden in de Hocksche Aar.

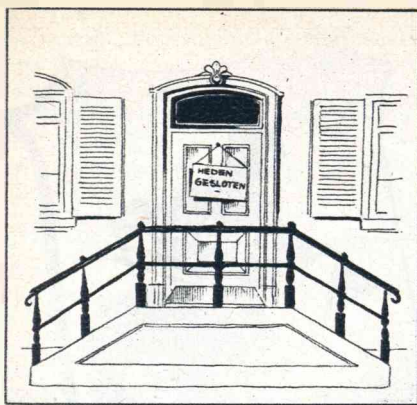
Een groot vuurwerk besloot den nationalen feestdag te Overschie.

Zaterdagmiddag werd op de gemeentesecretarie te Baarn aangifte gedaan van nog twee geboorten, o.a. van Gerard de Jong, wiens vader machinist op de groote vaart is en momenteel op zee vertoeft.

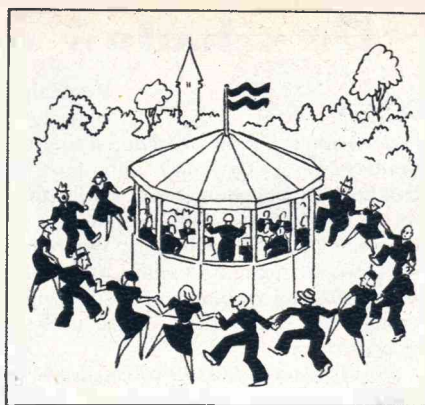
Op het programma voor de Oranje-sesten van de Oranje-vereeninging „Noordwijk-Binnen” kwam een nummer voor: touwtrekken om den wisselprijs.

De minister van sociale zaken heeft besloten dat aan werkloze arbeiders op den dag volgende op dien van de geboorte in het prinselijk gezin des middags vrij van stempelen kan worden gegeven.

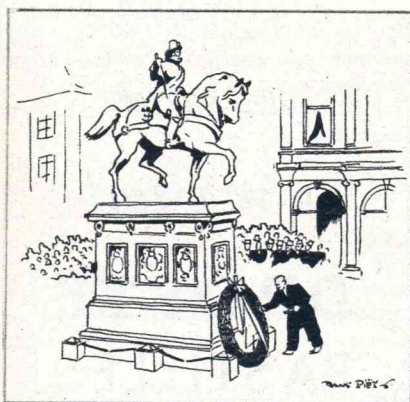
De stichting „Practische Werken Amsterdam” voor jeugdige werklozen ontstak in het Vondelpark een vreugdemuur.

Te Wassenaar bestond gelegenheid tot het uitvoeren van rondedansen om de muzikanten.

Als een tegenhanger van de wonderen der techniek bracht een postduif het bericht der geboorte van Soestdijk naar Leiden over.

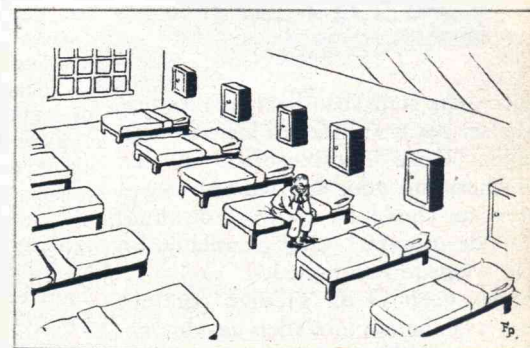
Bij het standbeeld van prins Willem I op het Noordeinde te Den Haag werd door het Haagsche Comité voor Volksfeesten een krans gelegd.

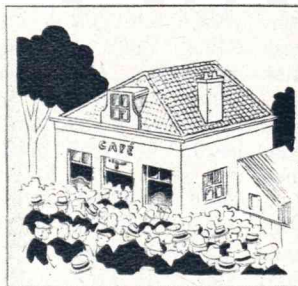
Te Terborg werd op den nationalen feestdag een klompdans uitgevoerd.

Te Zwolle vonden op den nationalen feestdag rondgangen met muziek plaats in drie verschillende routes.

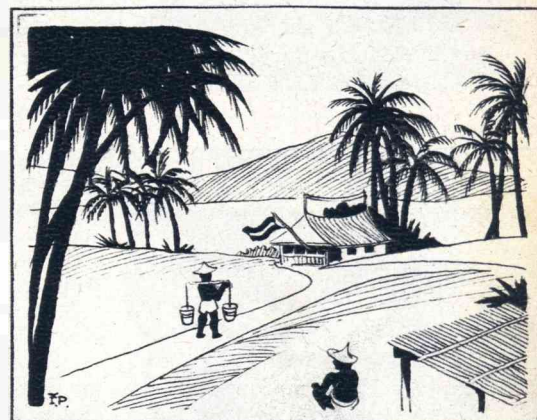

De minister van Defensie heeft in een beschikking de verschillende commandanten van de Koninklijke land- en zeemacht uitgenoodigd, kwijtschelding te verleen van alle straffen met uitzondering van die van verlaging van rang, verlaging van klasse of plaatsing in de tuchtklasse, zulks in verband met de geboorte eener prinses.

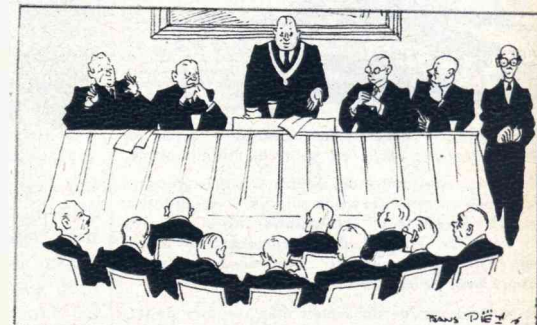

Boekeloo maakte zich op om de blijde gebeurtenis in ons vorstelijk gezin op waardige en passende wijze te herdenken. Ten einde de plannen voor de viering nader te bespreken, werd op Donderdag 3 Augustus in café Ter Borg een algemeene vergadering gehouden van alle ingezetenen.

Links: Ter viering van de geboorte der prinses werd te Kerkrade een kinderaubade gehouden.

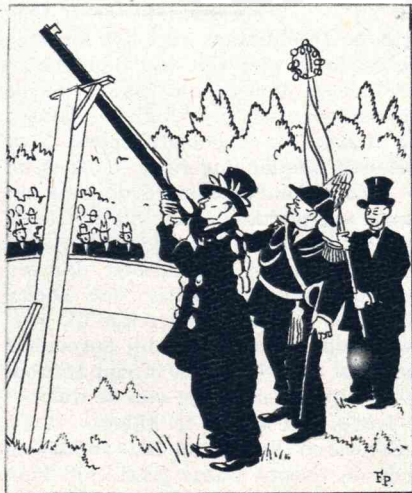
Indië ontving de tijding van de blijde gebeurtenis, in tegenstelling met het moederland, bij klaarlichten dag omstreeks acht uur in den morgenstond. Het was wonderlijk hoe snel het bericht overal verspreid was, dank zij vooral den radio-omroep.

In verschillende plaatsen van ons land kwam het Gemeentebestuur bijeen om een attractief programma voor den nationalen feestdag vast te stellen.

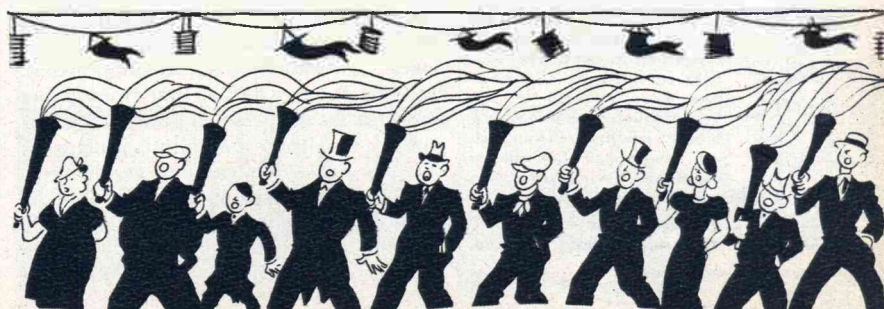

Spoedig na het bekend worden der geboorte deden de herauten de Amsterdamse burgerij kond van het heuglijk feit.

Vogelschieten op de feestweide: een onderdeel van de Oranjesteden te Wehl.

Te Rotterdam mocht op den nationalen feestdag muziek worden gemaakt tot 4½ uur des nachts, mits de verschuldigde belasting was voldaan. Het bewijs van de betaalde belasting moest in de inrichting duidelijk zichtbaar zijn opgehangen.

Te Gemert werd 's avonds door de gemeente een fakkeloptocht gehouden.

U voelt zich
prettig en
behaaglijk
in

AERTEX

Dit unieke, sterk absorbeerende Aertex-weefsel bevat miljoenen kleine luchtcellen. Deze Aertex-isolatie is een bescherming voor het lichaam tegen hitte en koude en voorziet de huid van de noodzakelijke ventilatie bij alle weersomstandigheden.

Aertex geeft U dit prettige comfort. In verschillende modellen en kleuren. Ook voor blouses.

Verkrijgbaar bij:

N.V. MANUFACTURENHANDEL

A. Schröder & Co
AMSTERDAM - DEN HAAG
ROTTERDAM - UTRECHT

Overcladige
Transpiratie

Hypertrophie (verwijding) van de transpiratieklieren is meestal de oorzaak van overcladige transpiratie. Odorex herstelt de natuurlijke functie van de klieren. Overcladige transpiratie wordt normaal.

Bewaar Uw lichamelijke frisheid zelfs bij de grootste hitte, bij sport en bij het werk.

Testerke transpiratie onder de armen is onaangenaam voor U zelf en buitengewoon pijnlijk voor anderen. Bestrijd overcladige transpiratie door Odorex van Prof. Dr. Polland, den vermaarden dermatoloog. Odorex maakt de transpiratie normaal, onmerkbaar en reukloos.

Transpiratie onder de armen mag nimmer onderdrukt worden. Gebruik daarom geen middelen voor de onderdrukking van de natuurlijke uitwaseming. Als de transpiratieklieren vernietigd worden, zal Uw gezondheid er onder lijden.

Odorex herstelt de natuurlijke functie van de transpiratieklieren. Reeds na de eerste toepassing voelt U zich verlicht en verfrist. U behoeft niet meer bevreesd te zijn voor donkere plekken op Uw mooiste japonnen. U kunt zich vrij bewegen te allen tijde en daardoor Uw charme ten volle tot uiting brengen.

Flacon voor vele maanden 94 cts.

ODOREX tegen overcladige transpiratie

De schaduw der overwinning

Vervolg van blz. 5

Joel Graham geen verlangen in, om Bradley C. Bailey aan zijn hart te drukken, en evenmin kwam Bailey door het eindeijfer van zijn bankstaat tot de zucht, de strijdbijl te begraven. Voelden de heeren Graham en Bailey eenig dringend verlangen, om strijdbijlen te begraven, dan was het, om ze in elkaar te begraven.

Ja, zelfs, toen de Groote Bazar steeds grooter werd en het steeds krachtiger zoemde in de Galeries de Luxe, kwam de zucht naar meer geld bij ieder hunner eerst op de tweede plaats. Ieder hunner wilde den ander verslaan. Dit spel nam hen geheel in beslag, en zij speelden het koppig, listig bij iederen zet.

Over de waardeering voor dollars om hetgeen er voor dollars te koop is, waren zij heen. Dollars waren nog slechts pionnen in hun spel.

Voor dat spel leefden zij. Zij vochten als ervaren, doortrapte bokkers. Zij namen niet altijd nauwgezet de regels in acht; zij gunden elkaar bijvoorbeeld geen rust tusschen de ronden. Zij vochten en hakten en doken en pareerden maar door, en loerden onafgebroken op een kans, om een knock-out te plaatsen. Den ander verslaan — dat was de hartstocht van beider leven.

Joel Graham werd directeur van de Eerste Nationale Bank — Bailey bracht zijn rekening over op de Clinton Trust Company en liet zich ook tot bank-directeur kiezen. Bailey bouwde een ouderwetsche villa met acht badkamers, Graham bouwde onmiddellijk 'n moderne villa met negen badkamers. Graham maakte een doelpunt, door in de politiek te gaan, Bailey zorgde voor den gelijk-maker door eveneens in de politiek te gaan, en wel, ondanks de traditie van zijn geslacht, bij de tegenpartij. Toen meneer Bailey zoo handig was geweest, een pracht van een kerk aan de stad cadeau te geven, liet meneer Graham een nog duurdere kerk voor een andere belijdenis bouwen.

Maar de groote strijd ontplooidde zich aan het front en in de loopgraven in de Hoofdstraat. Hier woedde de krijg op zijn hevigst. De heeren Bailey en Graham haatten elkaar breed en onbekrompen, en zij vochten zooals zij haatten. Soms kwamen de slagen, die zij elkaar toedeelden, hard aan, en stond één van beiden even te suizebollen. Maar dan duurde het nooit lang, of de ander kreeg zijn beurt om te tollen op zijn beenen. Bailey was de eerste, die een radiozender liet bouwen, en dagelijks schoonheid, pret en reclame door den aether uitdeelde. Graham daarentegen was de eerste, die het nieuwe daglicht-systeem invoerde. „Galeries de Luxe is het helderste magazijn in Clinton. Koop niet in halfdonkere zaken, die het daglicht niet kunnen velen. In sommige zaken is het licht zoo slecht, dat men niet zien kan, hoe slecht de koopwaar is.” Om die woorden schuimbekte Bailey, ze noopten hem, het nieuwe systeem ook in te voeren, maar vlak daarop opende hij in den Grooten Bazar het prima en goedkope restaurant en het snelbuffet.

Elk der beide warenhuizen had zijn dertigsten verjaardag gevierd, met gepaste uitverkoop en feestelijkheden. Galeries de Luxe had op den grooten dag 'n orkest laten spelen en geschenken uitgereikt. De Groote Bazar nam natuurlijk ook een orkest en gaf ook geschenken. Toen Joel Graham op een dag naar de directieurenvergadering van de Eerste Nationale Bank reed, piekerde hij over het feit, dat hij zijn klanten vrij gewone waiertjes cadeau had gegeven, Bailey echter souvenirs van meer blijvende

waarde: spaarpotten in den vorm van bankgebouwtjes. Daar was Bailey een punt mee voor in het eeuwige spel, en het breede, goedhartige gezicht van Joel Graham werd peinzend gegroefd: hij zocht een middel, om den stand gelijk te maken.

Er was iets bijzonders gaande, voelde hij aanstonds, toen hij in de bank de directiekamer binnenkwam.

„Daar is Graham!” riep Patterson, de president. „Heb je 't gehoord, Joel?”

„Nee. Wat?”

„'t Nieuws over de Clinton Trust Company?”

„Nee. Wat is er mee?”

„Kapot,” zei Patterson.

„Wát zeg je?” Dat was groot nieuws.

„Kapot,” herhaalde Patterson. „Naar den kelder, met alle opvarenden.”

„En de Trust stond zoo stevig, dacht ik!”

„Dat dacht iedereen,” zei Patterson, „onder anderen ook je vriend Bailey.”

Er kwam een glans in Joel Graham's oogen.

„Bailey?” riep hij uit. „Brokkelt die er bij in?”

„Inbrokkelen?” zei Patterson. „Als we niet bijspringen, is Bailey op de flesch.”

„Nee toch!”

„Jawel. Zoo ziet 't er uit,” zei de president van de Eerste Nationale. „Ze hebben 't laatste jaar ontzaglijk uitgebreid, zie je, en Bailey heeft 't geld verschoten. Nu is 't net uitgelekt, dat Nixon niet uit visschen is, zooals we dachten, maar naar onbekende streken is vertrokken — en net op tijd. Hij heeft met 't geld van de zaak gespeculeerd, en Nixon deed nooit iets half, dat weet je. Hij heeft ze schoon uitgekleeft. Ze zitten er leelijk mee in.”

„Dus Bailey zit vast?” vroeg Graham.

Patterson knikte.

„Als de Trust naar den kelder gaat, gaat Bailey mee,” zei Patterson. „Hij heeft al zijn geld gependend om 't zinkende schip te redden.”

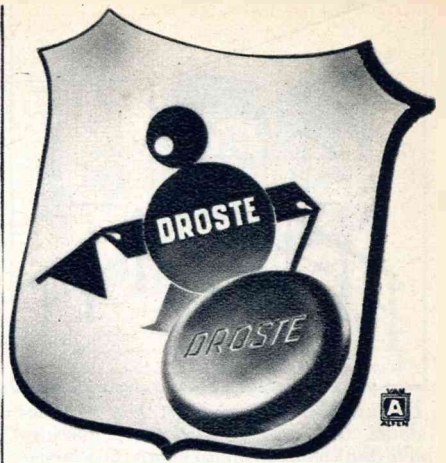
Er kwam langzaam een lach over het gezicht van Joel Graham; geen wreede lach, want Graham was geen wrede mensch; maar toch het overwinningslachje van iemand, die een zware partij gewonnen heeft.

„Nu is dit de vraag,” hoorde hij president Patterson zeggen, „zullen we de Trust en Bailey uit de penarie helpen?”

Langzaam, beslist, schudde Joel Graham zijn hoofd.

En zoo geschiedde het, dat Bradley C. Bailey op zekeren dag de meubels uit zijn huis zag halen door vreemde handen. Dat vond hij niet zoo heel erg, daar had hij zich tegen gestaald. Maar toen hij in de Hoofdstraat voor den Grooten Bazar stond, met zijn stijf dichtgeknepen handen diep in zijn zakken, en de toonbanken door werklui naar buiten zag dragen — 't gebouw moest voor kantoren worden ingericht —; toen hij die mannen onbekommerd de zaak uit elkaar zag plukken, waar hij zijn heele leven aan gebouwd had, voelde hij zich plotseling ouder en afgeleefder, dan een gezonde kerel van zestig zich voelen mag. Het zou hem waarschijnlijk geen troost zijn geweest, als hij opgemerkt had, dat Joel Graham, in zijn kantoor op de vijfde verdieping van de Galeries de Luxe, ook stond te kijken.

Er waren drie maanden verlopen, sinds de Groote Bazar gefailleerd had, en Joel Graham zat op een mooi morgen met een betrokken gezicht in zijn groote huis te ontbijten, en zei tegen

't Wapen

om barten

te veroveren!

**DROSTE
PASTILLES**

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes
voor het album „Het Water op!”

Nu smaakt
het eten
mij weer!

Wat er met mij aan de hand was? Wel, een onopgemerkte verstopping maakte mij lusteloos en nerveus, ik leed aan hoofdpijn, was duizelig en had geen eetlust meer. Ik was onuitstaanbaar voor mijn omgeving! Maar een glas Andrews heeft mij weer heelmaal opgeknapt!

Andrews doet het volgende voor U: eerst verfrist en zuivert het mond en tong, brengt de maag tot rust, verdrijft verstopping, indigestie en maagzuur. Verder wekt het de gal in Uw lever op, bevordert een goede spijsvertering en houdt U geestelijk en lichamelijk fit.

Neem Andrews regelmatig — het is een weldaad voor Uw lichaam. Bij alle apothekers en drogisten, fl. 0.60 en fl. 1.05 per bus.

ANDREWS

Bruisend
Gezondheids-
Zout

COUPON PK-19

Fa. L. S. A. Bron, Schesmakershaven 52, R'dam. Ondergeteekende verzoekt toezending van proefbusje Andrews en sluit 10 cts. postzegels in voor porto en verpakking.

Naam:

Adres:

zijn vrouw: „Ik wou, dat die vertjoepde vogels maar eens ophielden met dat eeuwige gekwetter.”

En daarna: „Da's zeker nog een ei uit Noach's ark.”

En daarna: „Dat spek is niet te eten. 't Is te hard gebakken.”

En daarna: „Die koffie smaakt net als aftreksel van gemalen sigarenkistjes.”

En daarna: „Ja, ik vóel me niet lekker. Ellendig zelfs.”

En daarna: „Nee, aan mijn spijsvertering ligt 't niet, en ik heb geen pilletje nodig, en ik wil niet met vacantie. Ik weet niet, wat me scheelt.”

Hij ging met een zuur gezicht naar de zaak, keek kwaad naar de typiste, mopperde op zijn secretaris en — wat niets voor hem was — schold zijn reclamechef uit. Hij stak een sigaar op, deed een paar trekken, trommelde op zijn bureau, smiet de sigaar weg, zei een leelijk woord, trommelde weer, stak nog een sigaar op, vond die niet lekker, gooide haar neer, stond op, scharrelde rond, ging toen naar het raam en staarde naar het leeg gebouw aan den overkant van de Hoofdstraat. 't Waren geen kantoren geworden; het gebouw stond er als een rood baksteen lijf. Het bord van den Grooten Bazar hadden ze vergeten weg te halen, en Joel Graham volgde met zijn oogen de halen van de letters.

Misschien knapte hij op, als hij de zaak eens rondliep, dacht hij. Dat gaf hem altijd een gevoel van trots en succes. Maar 't middeltje werkte ditmaal niet. Klanten waren er genoeg, maar hij vond, dat er geen leven, geen fut in 't bedrijf zat; hij vond 't personeel aanstellerig; hij vond de koopwaar slecht gerangschikt, onaantrekkelijk; de heele boel had iets sufs; zelfs de atmosfeer deed Joel Graham duffig aan.

Hij wist, dat hij dien dag veel te doen had op zijn kantoor: hij moest contracten teekenen, verschillende beslissingen nemen, een nieuwe advertentie-campagne bespreken. Kort te voren nog zou hij naar zijn bureau zijn gesneld met de vurigheid van een jongen echtgenoot, die zich naar de woning van zijn bruid rept. Nu vond hij 't idee, aan 't werk te gaan, neerdrukkend en zelfs ergerlijk. Gek, dacht hij. Dat had hij nog nooit gehad. Wat mankeerde er toch aan?

Hij kreeg eindelijk voldoende energie bij elkaar om naar zijn kantoor te gaan, maar hij ging zonder plezier, en alleen omdat de saaiheid van de zaak hem ondraaglijk werd. Toen Parkes, de reclamechef, kwam spreken over de termen, waarin „De ontzaglijkste uitverkoop van meubelen, die ooit in de geschiedenis van Galerides de Luxe — en van heel Clinton — voor kwam” zou worden aangekondigd, weerde Joel Graham hem af met een

gebaar en een mat: „Zet maar wat je wilt, Parkes. Ik heb er geen hoofd voor.”

Parkes keek verbaasd. Geen hoofd voor? Ongehoord! „Voelt u zich misschien niet wel, meneer?” vroeg Parkes.

„Uitstekend zelfs,” bromde Graham, met een stem zonder overtuiging.

Hij griste een sigaar uit het kistje en beet die stuk. Er lagen papieren op zijn bureau, die hij teekenen moest; hij teekende ze niet. Hij liep zijn groote kamer door, heen en weer. Nu en dan bleef hij staan om de straat over te kijken.

Toen, midden in een stap, hield hij stil en zei duidelijk tegen zijn secretaris:

„Ik ga weg. Als er iemand naar me vraagt, zeg je maar, dat je niet weet waar ik heen ben of wanneer ik terugkom.”

Joel Graham had bijna een uur werk, om te vinden wat hij zocht, maar hij vond het eindelijk toch: een armzalig winkeltje in een arme buurt, achter 't station. 't Leek wel een overblijfsel uit de vroegste dagen van Clinton, want 't was een donker, kaal houten gevelletje, met een raam, niet grooter dan een ontbijtlakentje. Ook het bord boven de deur hoorde in een vroeger tijdperk thuis: 't was een houten bord, de veri was vervaald en de onderwetsche letters zeiden: Bailey's Bazar. Joel Graham stond stil, toen hij het bord zag; hij aarzelde, met zijn hand aan den deurknop; toen ging hij vlug naar binnen.

Toen hij de deur opendeed, tingelde een bel en kwam de winkelier uit een achterkamer, waar hij een kist goedkope kousen had uitgepakt. De winkelier kwam naar voren met den vluggen, begroetenden tred van den geboren verkoper, maar bleef stokstijf staan, toen hij zag, wie er was. De begroeting kwijnde weg in de oogen van Bradley C. Bailey.

„Wat wou je, Graham?” zei hij zacht.

„Ik kom eens kijken, Brad Bailey,” antwoordde Joel Graham.

„Hier heb je me dan,” zei Bailey bedaard. „Bekijk me maar. Smul maar.”

„Ik kóm niet om te smullen,” zei Graham ernstig.

„Nee. Zooveel is er niet eens van me over, denk ik,” zei Bailey.

„Ik kom niet om te smullen,” zei Joel Graham nog eens. „Loopt 't zaakje nogal, Brad?”

Bij die woorden sprong Bailey's geest dertig jaren terug. Hij keek zijn bezoeker eens goed aan.

„Ik heb totaal zes dollar ontvangen vandaag,” zei hij met

een wrang lachje. Hij wees met een knik naar den hoek, waar een ouderwetsch, ijzeren brandkastje stond. Joel Graham herinnerde zich den dag, toen hij Brad Bailey dat kastje den winkel in had helpen dragen.

Slot op blz. 18

**ONZE
VERLOVING
WAS HAAST
VERBROKEN**

Vermoeide trekken, een lelijke, onaantrekkelijke huid, die niet bestand is tegen de vermoeienissen van het moderne, gejaagde leven... zorg dat U hiervoor gespaard blijft. Een „vermoeide huid” moet dagelijks worden opgefrist met Lux Toilet Zeepp, die speciaal wordt bereid om een onaantrekkelijke teint nieuwe schoonheid te geven.

LUX TOILET ZEEP
tegen „VERMOEIDE HUID”

IRIUM voor PARELWITTE TANDEN

Het is een genot PEPSODENT met IRIUM

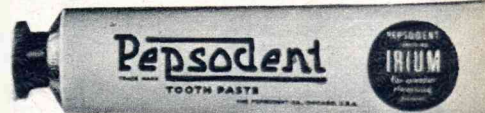

Rosemary Lane, filmster van Warner Bros in „Vier Dochters”

te gebruiken voor het reinigen van Uw tanden. Zoodra het met Uw tanden in aanraking komt, ontwikkelt zich een aangenaam verkwikkend schuim, dat in Uw mond een prettig gevoel van frisheid achterlaat! Maar nog grotere verrassing wacht U - kijk daarna eens in den spiegel - U zult versteld staan over de nieuwe fonkelende schoonheid van Uw tanden. Niets doorstaat de vergelijking met PEPSODENT Tandpasta om Uw tanden blinkend wit te maken. Dat komt door IRIUM, de opzienbarende vinding met onovertroffen reinigende werking. Begin vandaag nog met de PEPSODENT-methode om Uw tanden te verftraaien.

Tuben á 25, 50 en 80 cts.

**De groote tube
is voordeliger**

**GEBRUIK PEPSODENT
... DE TANDPASTA MET IRIUM**

Kort na het bekend worden van het heuglijke nieuws verzamelde de bevolking van Kampen zich op de Nieuwe Markt, om in massazang aan haar vreugde uiting te geven.

Er is een prinses geboren!

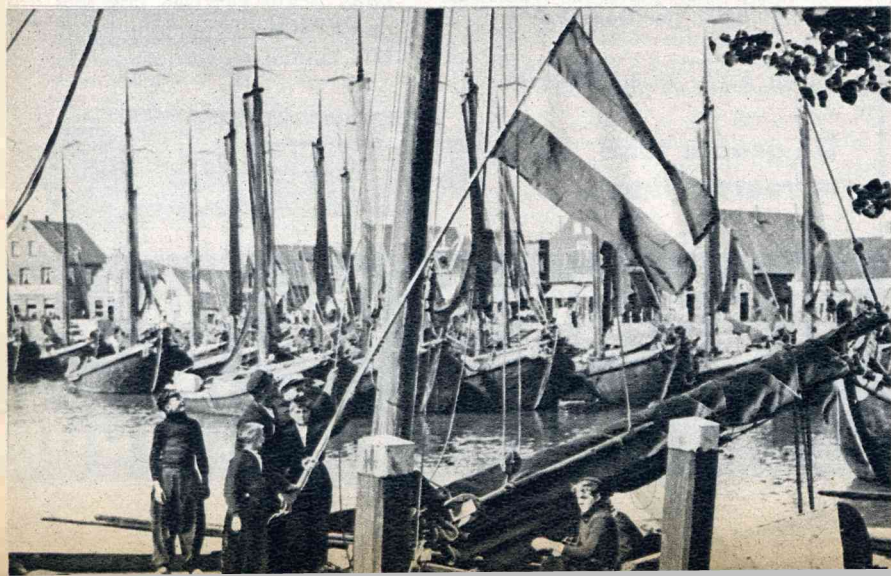

De saluutbatterij in het Beatrixpark te Amsterdam vuurt vreugdeschoten af.

Op de botters te Volendam werd de nationale driekleur geheschen.

Herauten te paard maken het blijde nieuws bekend op den Dam te Amsterdam.

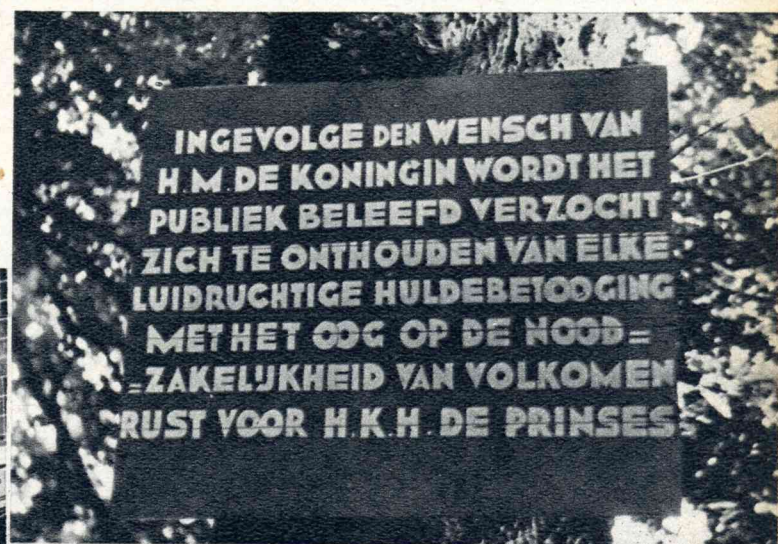
Ter gelegenheid van de blijde gebeurtenis waren de regeeringsgebouwen aan den Vijverberg te Den Haag op sprookjesachtige wijze verlicht.

Op het Centraal Station te Utrecht werden Zaterdagmorgen om zes uur de extra-edities der dagbladen door publiek en personeel der spoorwegen verslonden.

Spakenburgsche schoonen uiten haar vreugde bij het bekend worden van de blijde gebeurtenis.

Een verzoek van H.M. de Koningin, dat in de omgeving van het paleis te Soestdijk werd aangebracht — de inhoud spreekt voor zichzelf.

In Den Haag werd het bericht van de geboorte door burgemeester S. J. R. de Monchy van 't stadhuis-bordes aan de burgerij bekend gemaakt.

Hadden ook in alle vroegte al de kanonschoten op het Malieveld de verrassende tijding den Hagenaars bij het eerst ontwaken kond gedaan — de eigenlijke feestviering werd ingezet, toen om tien uur burgemeester de Monchy, gesecondeerd door wethouder prof. van der Bilt en generaal Wagner, plechtig de proclamatie aan de burgerij voorlas en een hoera op het Koninklijk Huis uitbracht.

HOE DE RESIDENTIE HET BLIJDE NIEUWS ONTVING

Met man en macht werd er gewerkt om de feestverlichting gereed te krijgen op een tijdstip, dat vroeger was dan werd verwacht.

De proclamatie van het heuglijke nieuws werd door herauten verder op alle belangrijke punten in de stad afgekondigd. Klaroengeschalging aan de voorlezing vooraf.

Het moment van de proclamatie op het Buitenhof, waar in de vroege morgenuren reeds een groote menigte straat en terrassen vulde.

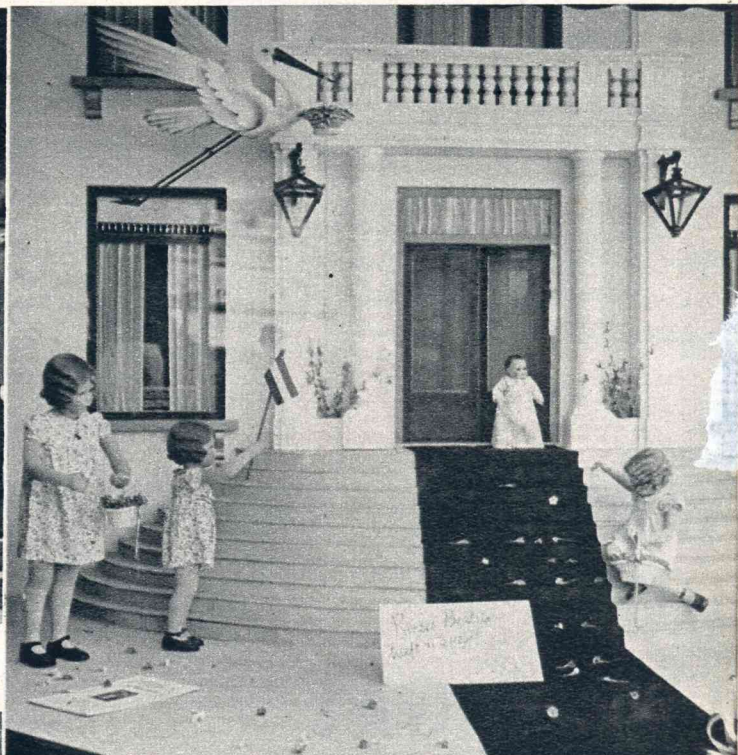
Departementen en kantoren stroomden leeg en luidruchtige jeugd veroverde het Spui.

En in het vroege ochtten werden tot in de uiterste hoeken van de stad op huizen en in tuinen de vlaggen geheschen.

Ook naar het Binnenhof trok een fleurige stoet van herauten voor de afkondiging van het blijde nieuws.

In allerijl brachten de groote magazijnen toepasselijke étalages aan, die verrasten door originaliteit en goeden smaak.

Een der hoogtepunten dezer eerste feestviering was de massale stoet, die 's avonds, eerst wel door den regeer bedreigd, maar later toch ongehinderd, door onze straten trok. Van de Houtrustbrug werd de stad in gemarcheerd.

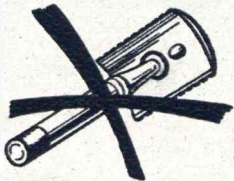

's Nachts om twaalf uur ontstaken de op Scheveningen gedetacheerde grenadiers en jagers van de kustverdediging bij de Buitenhaven een vreugdevuur, dat tot ver in de omgeving te zien was.

OVERTOLLIG HAAR

Verdwijnt
in
3 Minuten

Zonder
Scheermessen
Electrische
Naalden of
onwielrekende
Ontharings-
middelen

Het scheermes snijdt het haar af aan de huidoppervlakte — grove ont-sierende stoppels, die sneller dan ooit aangroeien, blijven achter. Thans kan het haar door een ver-bazingwekkende vinding worden opgelost onder de huidoppervlakte. Geen stoppels; geen grove weder-aangroei. Beproof deze prettige wel-riekende crème, overal verkrijgbaar onder het handelsmerk Nieuwe 'Vieto'. Spreid het eenvoudig uit op de te ontharen plek — wasch af — en het haar is weg. De huid blijft zacht en fluweelachtig glad. Maak voor altijd een eind aan het onaangename overtollige haar met Nieuwe 'Vieto'. In tuben van 85 cent en f 1.50 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

WEK UW LEVER-GAL OP

EN U ZULT 'S MORGENS UIT BED
SPRINGEN, GEREED OM BERGEN TE
VERZETTEN.

Iederen dag moet uw lever een liter lever-gal in uw ingewanden doen vloeien. Wanneer deze stroom van lever-gal onvol-doende is, verteert Uw voedsel niet, het bederft. U voelt u opgeblazen, u raakt ver-stoppt. Uw lichaam is vergiftigd, u voelt u beroerd en ellendig, u ziet alles zwart.

De meeste laxemiddelen zijn slechts lapmiddelen. U moet CARTER'S LEVER-PILLETJES nemen om deze liter lever-gal vrij te doen vloeien en u zult u een geheel ander mensch voelen. Onschadelijk, plantaardig, zacht, onovertroffen om de lever-gal te doen vloeien.

Eischt Carter's Lever-Pilletjes bij apothe-
kers en drogisten, f 0.75.

Dépot Carter's Products - Den Haag

Mijnheer,
Zend mij gratis een flink monster Carter's
Leverpilletjes.

Naam

Straat

Woonplaats

De schaduw der overwinning

Slot van blz. 13

„Ik ben van voren af aan begonnen,” hoorde hij Bailey zeggen. „Al ben ik zestig, ik begin toch van voren af aan.” „Brad,” begon Joel Graham verlegen, „Clinton moet twee warenhuizen heb-ben.”

Bradley C. Bailey keek den ander strak aan.

„Wat bedoel je?” vroeg hij.

„Dat Clinton 't niet redt zonder den Grooten Bazar,” zei Joel Graham. „Wil je hem weer openen?”

„Houd me niet voor den gek, Joel,” zei Bailey. „Ik bezit niets dan de kleeren, die ik aan heb, en dat kastje. Den inventaris heb ik op crediet. Met drie-honderd dollars is alles betaald. Waar zou ik een kwart miljoen vandaan moeten halen?”

Joel Graham's oogen bekeken de vuile zoldering.

„Geld is te vinden,” zei hij.

„O, ja? Hoe dan?” Bailey's lachje was bitter. „Wie staat voor me borg?”

„Ik,” zei hij.

Bradley C. Bailey's oogen werden groot.

„Ben je wel nuchter, Graham?” vroeg hij.

„Als brood.”

„Bij je verstand?”

„Absoluut.”

„En meen je, wat je daar zei?”

„Ja zeker!”

„Maar waarom...”

Joel Graham stond zoo verlegen als een schooljongen, die een appel bij den meester brengt.

„Ja, hoor eens, Brad,” zei hij, „ik heb zoo'n gevoel, dat ik je mis.”

Drie maanden na den dag, waarop Graham Bailey bezocht in het armzalige winkeltje achter het station, kwam Graham beneden om te ontbijten, al flui-tend: „We gaan op een tandem.”

„Zoo, Nell!” riep hij zijn vrouw toe. „Wat een weertje, hè? Moet je die vogels hooren. Da's ten minste muziek.”

En daarna: „Fijn eitje tref ik van-daag.”

En daarna: „'t Spek is precies goed; knapperig en toch zacht.”

En daarna: „Mmmmm. Niets zoo goed om den dag mee te beginnen als een lekkere kop koffie.”

En daarna: „Geen wonder, dat ik er goed uitzie. Ik voel me sterk genoeg, om met een tigger te vechten, en dan bijt ik 't eerste. Nou, tot ziens hoor. Ik

moet gauw naar de zaak. Drukken dag voor den boeg.”

Toen hij op kantoor kwam, had hij 'n lachje voor de typiste, riep hij goeden morgen tegen zijn secretaris, en liet hij dadelijk Parkes bij zich komen.

„Zeg, jog,” riep hij levendig, „heb je die advertentie van dien afzetter Bailey gelezen vanmorgen? Hij durft te bewe-ren, dat de Groote Bazar vorige week meer heerencostuums verkocht dan één ander huis in de stad. Dat „één ander huis” is natuurlijk een smerige zet op ons. Enfin, we zullen dien valschen munter eens laten zien, wat heerencostuums verkoopen is. Gooi morgen een heele pagina in de krant, iets in dezen geest...”

Joel Graham dicteerde met een opge-wonden knauwstem, en zijn gezicht straalde met het vuur van den strijd:

„Sommige zaken — een dikke streep onder sommige, Parkes — brullen over kwantiteit, maar Galeries de Luxe zegt:

„Kwaliteit eerst en vóór al!” En ont-houdt het volgende, heeren: onze collec-tie costuums is de grootste in de heele stad, wat anderen ook mogen beweren.

Sommige winkels — sommige cursief, Parkes — zijn zoo kieskeurig niet; ze hebben niet zoo'n verstand van wollen stoffen als wij, en ze stellen niet zulke

hooge eischen aan de snit. Ieder cos-tuum uit Galeries de Luxe is een goed

costuum. Prullen zijn er niet bij. Als 't gaat om werkelijk fijne costuums tegen

de laagst mogelijke prijzen, dan dagen wij ieder ander huis in de stad uit, om met ons te concurreeren. Laat u niet mis-leiden door onvervulbare beloften, die

sommige kooplui zonder geweten — cur-sief, Parkes — zich durven permitteeren.

Galeries de Luxe costuums dragen de Graham-Garantie, dus wilt u werkelijk

voldaan zijn, laat u dan niet vangen door holle woorden, maar kom naar Galeries de Luxe, het betrouwbare huis

in Clinton, waar u meer voor uw geld krijgt dan overal elders.”

Joel Graham's oogen tintelden na, toen hij zweeg.

„Daar springt Bailey om uit zijn vel, denk ik,” zei hij tegen Parkes. „Ik zie hem al nijdig worden en een stuk venijn terugschrijven. Maar ik stá hem, reken daar maar op.”

Toen, grinnikend, stak Joel Graham een zeer groote sigaar op en blies hij rookkringetjes hemelwaarts.

Onze Gratis-Ongevallenverzekering

Wij keerden te zamen met onze zusterbladen sinds onze laatste opgave op grond van onze gratis-ongevallenverzekering de volgende bedragen uit:

B. de Groot, Weimarstraat 423, Den Haag	fl. 50.—
H. Ruijters, No. 2 Straat 11, Kerkrade	„ 25.—
F. W. Strik van Uden, Ginkelstraat 17, Venlo	„ 25.—
Wed. B. E. Brandeburg, Fred. Hendriklaan 16, Zeist	„ 25.—
M. G. v. Rossenberg, Bilderberg 2, Oosterbeek	„ 25.—
T. M. Eikelenboom, Westerbeekstraat 65, Rotterdam	„ 25.—
Wed. Lagarde, Hudsonstraat 11, Rotterdam	„ 600.—
F. H. M. Stroopman, Voorom 6, Overschie	„ 25.—
A. Huijben, Klappijstraat 69, Oosterhout	„ 25.—
A. Spapen, Singel, Baarle Nassau	„ 25.—
Wed. Korver, Schiedamscheweg 76, Kethel	„ 600.—
Th. Swartjes, Spoorstraat 57, Boxmeer	„ 25.—
N. Neumann-de Jong, Ploegstraat 19, Amsterdam-O.	„ 25.—
R. W. E. Minneboo-Baanstra, Julianapark 17, Den Helder....	„ 25.—
Wed. Post, Rubensstraat 62a, Rotterdam	„ 600.—
M. A. H. de Clercq-Wouters, Kerkpad, Swalmen	„ 25.—
Wed. Pelt, Banstraat 14 boven, Amsterdam-Z.	„ 600.—
W. Razenberg, Kaapstraat 30a, Rotterdam-Z.	„ 50.—
Wed. Kreuels, v. d. Helststraat 58, Huizum-Leeuwarden....	„ 600.—
Adr. v. d. Leer v. d. Linden, Groote Draaisteeg 8, R'dam..	„ 25.—
Wed. Stroo, Koudekerkscheweg B 315, Koudekerke	„ 500.—
Dirk Porte, Burgemeester Lemmenstraat 117, Lutterade....	„ 25.—

Vorig totaal bedrag

fl. 3950.—
„ 401098.50

fl. 405048.50

ZOO
BLIJFT U
FIT BIJ
SPORT!

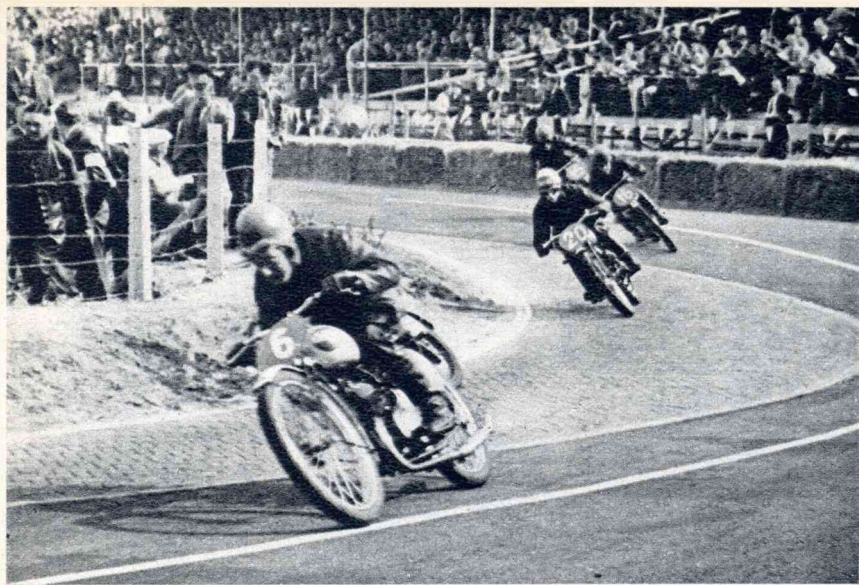
Eau de Cologne
Boldoot maakt
van vermoeide,
„uitgespeelde”
mensen weer
vlotte, vlugge
spelers! 'n Paar
druppels maken
U tot 'n „ander
mensch”!

Ga nooit zonder
Eau de Cologne

Boldoot

150 Jaar
Boldoot

De motorraces op het Zandvoorsche circuit. Een aardig overzicht van een drietal renners in een der bochten.

Start der 500 c.c. klasse junioren op de motorraces te Zandvoort. Geheel links (no. 65) de overwinnaar P. Knijnenburg.

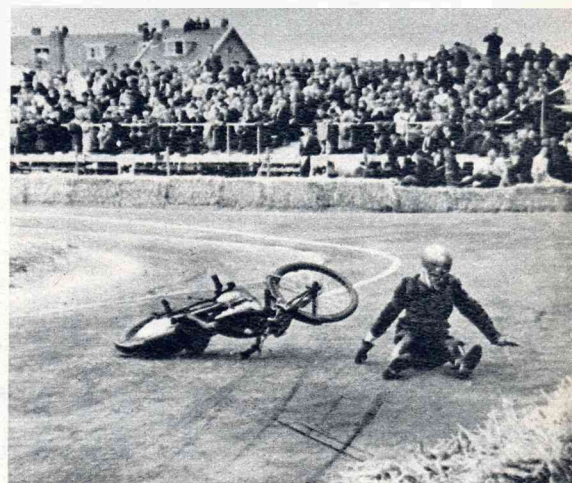
SPORT VAN DE WEEK

De oostelijke atletiekkampioenschappen te Deventer. Start 200 m. hardloopen, gewonnen door A. G. Wundering (Daventria) in 24.4 sec.

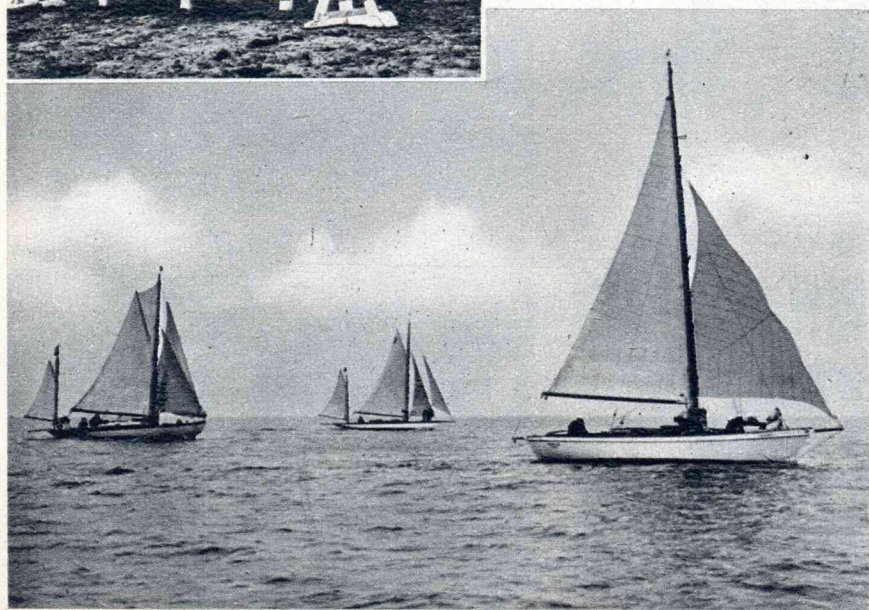
Links: Op Woudenstein te Rotterdam werd vorige week ter gelegenheid van de herdenkingsfeesten der mobilisatie door de landelijke rijvereniging „Mazeppa” en de vereniging „Beyaart” een groot ruitersfeest georganiseerd. Groepspringen van de landelijke ruiters.

Motorraces te Zandvoort. Onze fotograaf vereeuwigde enkele der vele valpartijen, die meestal nogal goed afliepen.

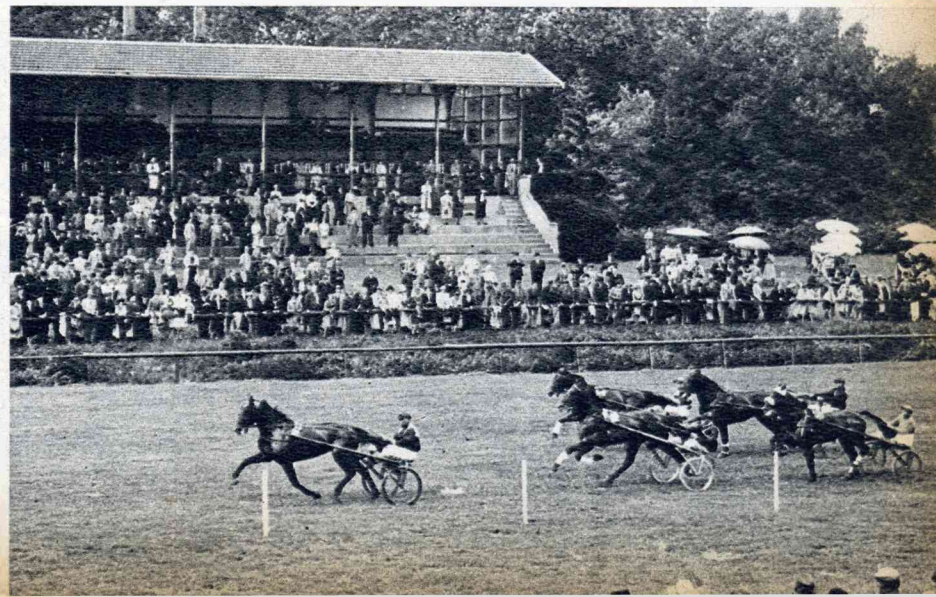

Op de Valkenburgsche wielersbaan had vorige week de huldiging plaats van de Nederlandsche ploeg uit den Tour de France. Wegens den regen werden de wedstrijden uitgesteld en moesten de renners de eereronde lopen in plaats van fietsen. Tijdens de toespraak van jhr. v. d. Bergh van Heemstede: v.l.n.r. Lambrichts, Ant. van Schendel, Dominicus, de Korver, Hellemons, Sijen, Gommers en Alb. van Schendel.

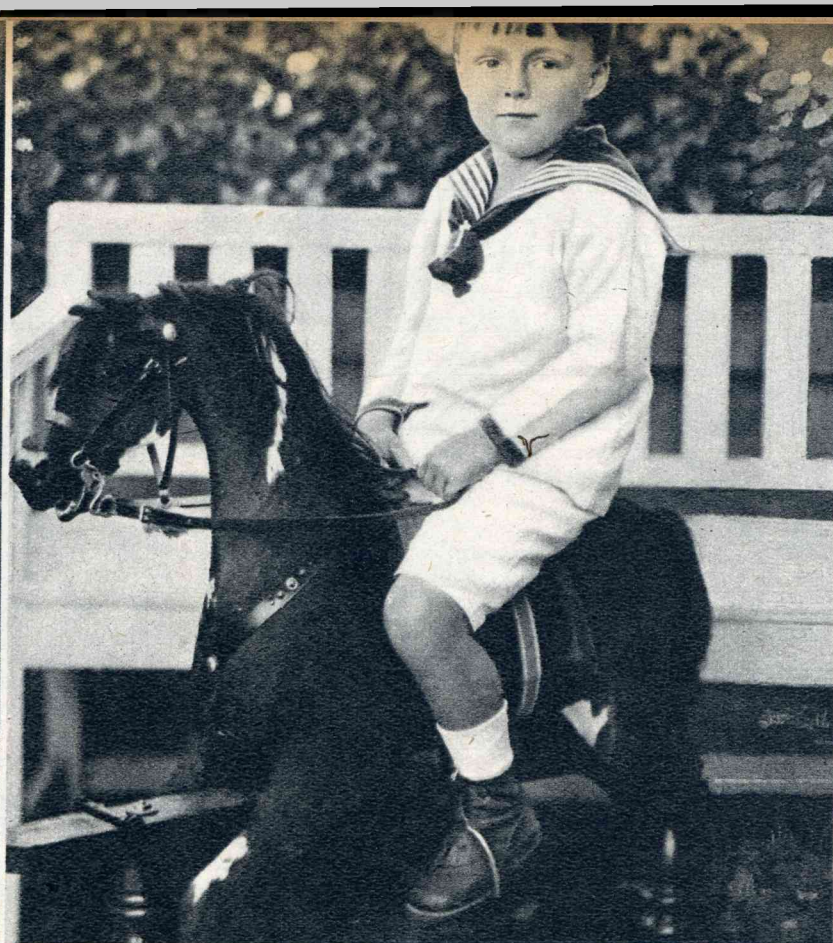
Op het Buiten-IJ en de voormalige Zuiderzee werd Zaterdag en Zondag de z.g. „Hollandweek” gehouden. Moment uit den wedstrijd Voorgiftklasse B en C. V.l.n.r. de „Kijkduin”, „Annetje” en Fram II.

De openingswedstrijden op „Duindigt” te 's-Gravenhage. Overzicht tijdens de eerste race om het drafskampioenschap van Nederland.

*Een leuke foto uit het voorjaar 1914. —
H.K.H. prinses Juliana aan het spel.*

*Z.K.H. prins Bernhard vermaakt zich
met z'n hobbelpaard in den tuin.*

*Een officiële foto van H.K.H.
prinses Juliana uit haar jeugd.*

BLADZIJDEN UIT HET ALBUM VAN HET PRINSELIJK OUDERPAAR

Nu de belangstelling van het geheele Nederlandsche volk opnieuw uitgaat naar het koninklijk paleis te Soestdijk, naar het jonge, kostbare leven, waarmede het kroonprinselijk gezin wederom is verrijkt, publiceeren wij een serie alleraardigste foto's uit de jeugd-

albums van het vorstelijk ouderpaar. Stellig zullen deze prenten tot onze lezers spreken door de hartelijke en ongedwongen sfeer, waarin ze zijn opgenomen, terwijl sommige eran zelfs voor de eerste maal onder de oogen van het algemeene publiek komen.

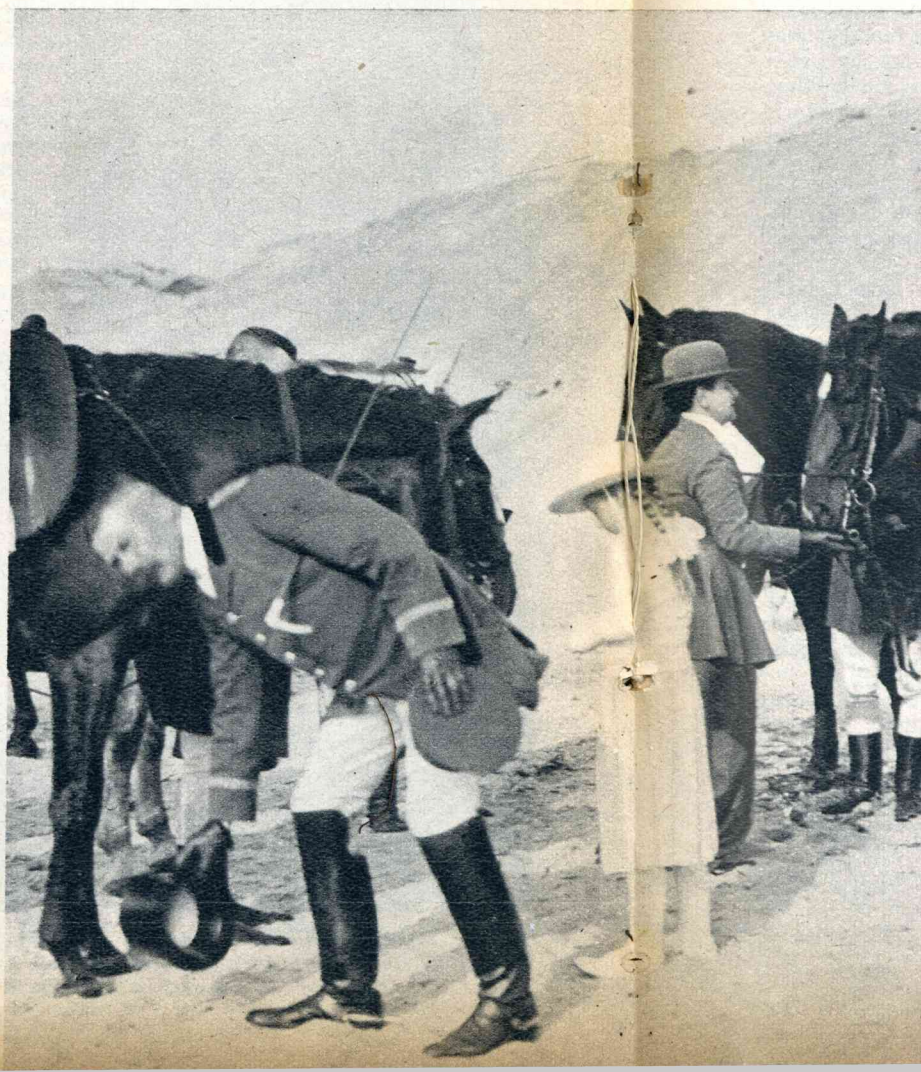
*H.K.H. prinses Juliana in het
schilderachtige Axelsche costume.*

*Z.K.H. prins Bernhard in zijn
huzarenpakje op vierjarigen leeftijd.*

*Na een rit langs het Scheveningsche strand: H.M. de Koninklijke
prinses Juliana geven de paarden een versnapering.*

Een officiële foto van H.K.H. prinses Juliana uit haar jeugd.

Een expres-enveloppe welke op achtjarigen leeftijd door H.K.H. prinses Juliana aan wijlen H. M. koningin Emma verstuurd werd.

„Vrolijk Paaschfeest — uw Bernhard Leopold”, een briefkaart uit 1921 van Z.K.H. prins Bernhard aan zijn ouders.

Links: Een grappig jeugdportret van Z.K.H. prins Bernhard en prins Aschwin in hun matrozenpakjes.

M VAN HET AAR

derpaar. Stellig zullen deze prenten de hartelijke en ongedwongen sfeer, terwijl sommige ervan zelfs voor de van het algemeene publiek komen.

een rit langs het Scheveningsche strand: H.M. de Koningin en H.K.H. prinses Juliana geven de paarden een versnapering.

Op een wandeling langs het strand: Z.K.H. prins Bernhard, wijlen prins Bernhard Leopold zur Lippe-Biesterfeld (overleden in 1934), prinses Aimgard en prins Aschwin.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

DOOR W. H. LANE CRAUFORD

Hoe lang is ze getrouwd geweest?"

Die vraag klonk barsch, en Paul wist het antwoord niet. Hij moest voorzichtig het bestaan der kinderen onthullen, begreep hij. Zijn oom kon het verkeerd opnemen — hij had zelf eenigen tijd werk gehad, om aan het idee te wennen. Dien avond onder de sterren, met Fay bij hem, had alles zoo eenvoudig geleken. Den volgenden morgen leek het al wat moeilijker, Paul had zich moeten dwingen tot berusting. Maar toen was de atmosfeer van de boot geweken, Fay was heengegaan, en de afstand had haar invloed verzwakt, en nu leken de moeilijkheden hem hoe langer hoe grooter.

„Ik weet niet, hoe lang ze getrouwd geweest is,” zei hij, „maar 't zal wel...”

„'t Zal wel wát?” drong sir Richard.

„Er zijn kinderen.” Paul trachtte gewoon te praten. „Vier zelfs.”

Sir Richard sprong op, met een wrangen trek om zijn mond.

„Geen kleinkinderen?” vroeg hij bijtend.

Paul vond het niet nodig, daar iets op te zeggen.

„Dus je komt me vertellen, dat je je hebt laten inpalmen door een vrouw met een stoet kinderen, een vrouw die een

halve eeuw ouder is dan jij?” viel sir Richard uit.

„Moet ik dien heelen troep hier in huis halen?”

„U had toch zoo graag kinderen?” wierp Paul tegen.

„Ik had graag kinderen,” zei sir Richard. „Kinderen van jou! En ik had graag, dat je me je meisje kwam voorstellen — je meisje! Als je jezelf in een wespennest wilt steken, moet jij weten — maar dacht je, dat je er mij in kon slepen?”

Paul keek angstig. Zijn oom was woedend, zijn oom sprak zoo vinnig, als hij nog nooit gedaan had... was 't tóch maar niet wijzer geweest, als hij zijn mond had gehouden en Fay eerst hier had gebracht?

Hij vond maar één argument, dat op den tegenzin van zijn oom in weduwen met vier kinderen slopend kon werken, en sprak het uit:

„We houden van elkaar, oom.”

„Weet je dat zeker?” vroeg sir Richard heftig.

„Ja!” riep Paul even heftig.

„Dan moet je de proef op de som nemen,” tierde zijn oom. „Trouw dan met haar, en zie dat vijftal te eten te geven — maar reken niet op mijn geld! Daar krijg je geen cent van — geen cent!”

Paul keek hem met hooghartige kalmte aan. „Als u dan maar weet, dat 't absoluut geen verschil maakt, wat u met uw geld doet.”

„Zeg dat maar zachtjes,” antwoordde zijn oom met afgeheten woorden. „Je zult zien, dat 't alle mogelijke verschil maakt.”

Paul schudde zijn hoofd. „Ik zal me er niet door laten weerhouden, om met haar te trouwen,” sprak hij met waardigheid.

„Maar zij zal er zich door laten weerhouden, met jou te trouwen,” kwam vol vertrouwen het antwoord.

Paul kreeg een kleur. Hij zag de kracht van het argument in, want zooveel was hem wel gebleken: Fay hield van weelde. Hij zag nu in, dat hij in een zeer moeilijke positie verkeerde, maar hij zag ook in, dat het monsterachtig onbillijk van zijn oom was, hem in zoo'n positie te brengen, en fier sprak hij zijn verontwaardiging uit:

„Ik heb uw zin gedaan — ik ben verliefd geworden.”

„Ik heb 't altijd over een meisje gehad, niet over bejaarde huismoeders,” zei sir Richard. „Was er geen enkel meisje aan boord?”

„Ik geloof 't wel,” antwoordde Paul, het twisten moe, „maar er was er niet één bij, dat uw goedkeuring had kunnen verwerven.”

De rimpels op sir Richard's voorhoofd werden zwaarder. „Enfin, als je nog bij je verstand komt, hoor ik 't wel,” hoonde hij; en met een stem van ergernis ging hij voort: „En zoo'n lief kind als

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Paul Challisson is erfgenaam van den titel en het familiebezit van zijn ongehuwden oom sir Richard Challisson. Hij woont te Londen op kamers en hoewel zijn oom hem aangespoord heeft flink uit te gaan en geld te verteren, brengt hij z'n vrijen tijd door met wetenschappelijke proeven. Hij ontvangt een telegram onmiddellijk op Woodcroft te komen, waar z'n oom ziek blijkt te zijn. „Ik zal het niet lang meer maken,” zegt deze, „en ik wil je getrouwd zien voor ik sterf.” Paul staat voor een zeer moeilijke opdracht, omdat hij nog nimmer met meisjes heeft omgegaan. Hij ontmoet de dochter van den inmiddels overleden jachttopziener, wier opvoeding in de handen van oom Richard's huishoudster berust. Den volgenden dag komt er bezoek van Geoffrey Rammerleigh (een broer van oom Richard's vroegere verloofde, die een dag voor hun huwelijk stierf) met zijn dochter Veronica. Paul begrijpt de bedoeling van dit bezoek maar al te goed. Hij vertelt z'n oom evenwel, dat hij niet op haar verliefd kan worden. Sir Richard dreigt hem te zullen ontvreezen, wanneer hij niet binnen drie maanden getrouwd is. Paul keert naar Londen terug en roept nu de hulp in van z'n vriend Michael en diens verloofde, een tooneelspeelster. Twee maanden lang wordt hij aan alle mogelijke meisjes voorgesteld, doch ze laten hem allemaal koud. Ten einde raad stelt Michael voor (om sir Richard voor hij sterft nog een paar gelukkige maanden te bezorgen) een meisje te zoeken, dat zich zonder eenige verplichting met Paul wil verloven. Maisie, de verloofde van Michael, zal deze rol vervullen. Tot Paul's verbazing blijkt plotseling in den gezondheidstoestand van z'n oom verbetering te zijn gekomen. Oom Richard wil, dat ze spoedig trouwen. Maisie kan haar rol niet langer blijven spelen en vertrekt den volgenden morgen met Michael. Op voorstel van z'n oom maakt Paul nu een zeereis. Hij wordt verliefd op Fay Winslowe, een knappe dame, die naderhand weduwe met vier kinderen blijkt te zijn.

Veronica zit maar te wachten, tot je een vinger naar haar uitsteekt.”

Paul keek koppig. „Als u dát noemt bij mijn verstand komen, ben ik 't voorgoed kwijt,” snauwde hij terug, „want als ik Fay niet krijg, kijk ik nooit meer een vrouw aan!” Zijn woede vlamde hoger op. „En wat Veronica betreft — al zwoon ze in de diamanten, dan verhoongerde ik nog liever in de goot, dan dat ik met haar trouwde.”

Er was een beklemmende stilte.

„En dat is je laatste woord?”

„Ja.”

„Uitstekend.” Sir Richard bedwong met moeite zijn toorn. „Ik zal morgen mijn testament veranderen,” kondigde hij aan. „Je krijgt vijf pond per week, en verder niets, in plaats van je tegenwoordige toelage. Als je met die vrouw trouwt, krijg je niemandal meer. Bonsoir.” Hij was in twee stappen de kamer door en sloeg de deur dicht met een klap, waar de meubels van trilden.

Paul bleef met saamgetrokken wenkbrauwen zitten peinzen en zich ongelukkig voelen. Hij dacht aan Fay's lachende oogen met de paarse tintjes er in, maar werd er nog mistroostiger door.

VEERTIENDE HOOFDSTUK

In een luien stoel, met zijn beenen uitgestrekt, zat of liever hing Paul, en hij staarde wezenloos voor zich uit. Zijn werk had hij gestaakt voor dien dag, en hij twijfelde, of hij het nog ooit hervatten zou. Zijn oude geestdrift was weg, gesloopt door de tusschenpoozen, die hij besteed had aan pogingen om verliefd te worden, en de kans, dat zij terug zou komen, scheen gering.

Het was nu avond. Tilling had de tafel afgeruimd en Paul leed aan een gevoel van eenzaamheid,

dat hem vroeger vreemd was geweest. Sir Richard's huwelijksdwang had zijn gewoonten ontredderd en zijn heele levensorde door-eengegoot. Er waren nu twee weken verlopen na dat stormachtige onderhoud op Woodcroft en binnenkort moest zijn toelage komen. Of liever: zijn aalmoes zou komen, want hij kreeg nog maar vijf pond per week. Hij had al eenige maatregelen genomen met het oog op die vermindering van inkomen.

Hij had zijn kamers opgezegd, en Tilling ging aan 't eind van de maand weg.

Den brief, waarin hij Fay op de hoogte stelde van zijn ooms besluit, had hij onmiddellijk na zijn thuiskomst verzonden. Hij had zich zoo kiesch mogelijk uitgedrukt, zijn spijt betuigd, dat sir Richard zich zoo overgaf aan vooroordeelen, haar verzekerd van zijn onsterfelijke liefde, en zijn wensch herhaald, zoo spoedig mogelijk met haar in het huwelijk te treden. Hij had zich echter verplicht gevoeld, ook de financieele kwestie onder de oogen te zien. Hij zou wel een betrekking kunnen krijgen als leeraar, maar véél geld zon dat niet opbrengen, dus zouden ze, minstens voorloopig, heel zuinig moeten leven. Zelf was hij aan een zuinig leven gewend, maar zij was dat niet, en boezeer hij ook naar haar verlangde, hij drong er op aan, dat ze zichzelf niet op zou offeren, als zij het offer te groot vond. Zij had onmiddellijk geantwoord, met een verontschuldiging briefje van een paar regels. Zij vond, dat haar kinderen recht hadden op al haar liefde en zorg, en achtte zich bij nader inzien niet gerechtigd, hun een stiefvader te geven.

Dus daar was zijn roman mee uit. Paul had zachtjes gezucht, maar verder geen sporen van hartbreuk vertoond. Hij had een regeltje aan sir Richard geschreven, een kort bitter briefje, waarin hij kennis gaf van Fay's besluit en in de krachtigste termen herhaalde, hoe hij over meisjes dacht, en dat hij nooit zou trouwen. Hij had geen antwoord gekregen.

Michael zat inmiddels voortdurend in de studio's, jachtend om een film klaar te krijgen. Paul had hem één keer even getroffen, maar toen had Michael niet eens tijd, om te luisteren naar een kort verslag van Paul's ervaringen. Hij had iets over Fay gemompeld, en zijn schouders opgehaald voor de onredelijkheid van sir Richard, maar eenigen raad, goeden of anderen, had hij niet gegeven. Dit was hem misschien te vergeven, want hij leed nog onder de gevolgen van zijn laatste poging in die richting. Maisie was niet bijgedraaid, integendeel: haar koele terughouding was gestegen tot dien trap, dat zij uit was, als hij kwam, en ophing, als hij telefoneerde. Dit nam Michael Paul niet kwalijk: hij weet het aan den inslag van koppigheid, die in Maisie's alleraardigst onafhankelijken aard voorkwam, maar Paul nam het zichzelf wel kwalijk.

Hij had eens rondgezien naar de mogelijkheid, een positie als leeraar te veroveren. In Engeland scheen er niet één vacature te zijn, ten minste geen, die in aanmerking kwam, maar voor geschikte personen, die naar het buitenland wilden, waren er kansen genoeg, had hij gehoord. Dit leek hem de oplossing. In Engeland was er geen plaats voor hem. Zijn gebrek aan omgangstalenten was een belemmering in een dichtbevolkt land. Hij had maar één vriend, Michael, en die vriendschap was afgedamd door Maisie's koppigen trots. In een ander land kon hij leeren schaken en een pijp rooken. Daar zou niemand verwachten, dat hij damesgezelschap zocht; daar wist men, dat een Engelschman nu eenmaal lummelig was en zwijgzaam en een beetje getikt, en de meisjes zouden hem schuwen en hun lachjes bewaren voor meer menselijke landgenooten. Misschien geen erg opwindend leven — maar het beloofde ten minste rust en tevredenheid.

In deze bittere stemming zat hij, toen zijn gepeins werd verstoord door drukte in de vestibule. Dus Michael had eindelijk tijd gevonden, om hem de beloofde visite te brengen! Maar er klonk nog een stem, die hij kende — en hij sprong op uit zijn stoel en zette gretige stappen, om een lid te begroeten der sekse, die hij zich pas zoo plechtig had voorgenomen te zullen mijden.

Maisie lachte met een afgewend gezicht en liet het praten aan Michael over.

„Felicitateer ons,” riep die heer opgetogen vroolijk, „we gaan trouwen!”

„Zoo, da's heerlijk nieuws!” riep Paul blij.

„Ja, we komen 't je vertellen, omdat Maisie een soort zusje van je is.” Hij ging grootmoedig voort: „Je mag haar een kus geven, als je wilt.”

Een frons ontnam de klaarheid aan Maisie's voorhoofd. „Is 't niet prachtig?” riep ze uit. „Nauwelijks zijn we weer verloofd, of je wilt me door een anderen man laten kussen!”

„Maar liefste, 't is maar een felicitatiekus!”

„Wat is er voor reden, om mij te feliciteeren?”

„Hè!” Michael keek een beetje verbluft. „Goed, dan slaan we den kus over,” besliste hij na een kort nadenken.

Maisie keek hem snel aan. „Of je moest er naar snakken om 't te zien?”

„O nee, ik dacht alleen, omdat jullie zoo'n beetje verloofd zijn geweest...” Hij liet het onderwerp varen, en wendde zich lachend naar Paul: „We gaan er een beetje op fuiven — zin om mee te gaan?”

„Nee, merci; als je 't niet erg vindt, blijf ik liever thuis vanavond.” Hij maakte de schijnbare onhoffelijkheid goed met een verontschuldiging: „Ik ben nogal moe.”

„Hm, je ziet er wél een beetje verlept uit,” zei Michael, hem aanstarend. „Zeker die vrouw?”

„Vrouw?”

„Die moeder van die vier kinderen.”

Paul kreeg een kleur. „O nee, daar trek ik me niets van aan,” zei hij snel. „Met dat soort dingen heb ik afgedaan.”

Michael keek hem nadenkend aan. „En heeft je oom met jou afgedaan?”

„Ik vrees van wel.”

Eenigen tijd stilte.

„Wat wou je nu doen?”

Een vermoeid gebaar. „Ik weet 't niet — naar 't buitenland, denk ik.”

Weer stilte, en toen: „Voor plezier?”

„Plezier? Welnee. Ik hoop een baantje te vinden als leeraar.”

Er volgde een bescheiden klopje en Tilling kwam binnen met een karaf en glazen op een blad. Hij zette het blad op tafel en verdween zwijgend.

„Iets drinken?” vroeg Paul.

Maisie bedankte, en gaf Michael een wenk, hetzelfde te doen: ze zei iets over tijd om weg te gaan. De wenk leverde geen resultaat op: Michael schonk in. Paul staarde onderwijl met peinzende oogen naar een brief, dien hij van het blad had geraapt.

„Van oom,” mompelde hij, en hij scheurde de envelop open.

Michael hield het glas stil, halverwege zijn mond.

„Verwachtte je iets van hem?”

„Ik had 't hem geschreven over Fay — dit zal 't antwoord zijn.”

Het was stil, terwijl Paul den brief las. Aan 't einde gekomen, fronste hij en begon hij nog eens te lezen.

„Slecht nieuws!” vroeg Michael met ongerustheid in zijn stem.

Paul keek verwonderd op. „Hij zegt geen woord over Fay,” zei hij langzaam.

„Nee, ik moet hier den boel maar voor onbepaalden tijd sluiten, zegt hij, en Maandag naar Woodcroft komen, en er op rekenen dat ik lang blijf.”

„Dat lijkt me wel geschikt,” zei Maisie.

„Mij niet,” mopperde Paul.

„Wat mankeert er nu weer aan?”

Paul beantwoordde haar blik met sombere oogen. „'t Is een komplot,” zei hij met overtuiging. „Misschien is hij weer ziek,” veronderstelde Michael.

„Hij zag er best uit den laatsten keer.”

„Da's veertien dagen geleden — een mensch kan weer instorten!”

„Ik geloof er geen steek van.”

Michael opperde een andere mogelijkheid. „Of hij is zoo in zijn schik, dat die moeder terug is naar haar kinderen, dat hij alles wil vergeven en vergeten.”

Paul's hoofd schoot omhoog.

„'t Is een streek,” zei hij door saamgebeten tanden. „Die oude heeren hebben de koppen weer bij elkaar gestoken, en nu probeeren ze Veronica opnieuw voor 't voetlicht te brengen.”

„'t Is mogelijk,” overwoog Michael, „maar 't is een stap in de goede richting.”

Paul's trekken verstrakten. „Niet in de richting, die ik wil.”

„Maak je nu niet aanstonds dik over niemendal,” ried Maisie. „Die oom van jou is een prachtmensch, en hij is min of meer gek op je, dus doe maar wat hij je zegt.”

„Dus in de val lopen?”

„Waarom niet? Je hoeft toch niet in 't aas te bijten!”

Paul keek donker. „Ik ga niet,” zei hij, en hij beet op zijn lip.

„Kerel, je moet!” riep Michael ontzet. „'t Is de vredespalm!”

„Veronica is de vredespalm,” kwam er driftig.

Maisie trok haar wenkbrauwen samen. „Wie is die Veronica eigenlijk?” vroeg ze.

„Een meisje,” beet Michael haar toe, en tegen Paul sprak hij verder: „Maar 't is niets dan raden — misschien heeft 't niets met Veronica uit te staan.”

„Dat heeft 't zeker.”

„Weet je niet! Je hebt hem al verteld, dat je haar niet hebben wilt!”

„Dat is zoo.” Hij had het verteld, zonder er doekjes om te winden.

Michael strekte zijn armen uit. „Dus sir Richard weet, dat hij met haar niet meer aan hoeft te komen.”

Paul was nog niet overtuigd. „Ze trekken haar een andere jurk aan en probeeren 't nog eens,” bromde hij.

„Welnee,” hield Michael vol. „Sir Richard is getroefd, en hij weet, dat hij getroefd is.”

„Getroefd?”

Een knipoogje van begrijpen. „Hij is nooit van plan geweest, zijn testament te veranderen — hij dééd alleen maar zoo, om je op te zweepen, maar nu heb je hem overtroefd en nu geeft hij 't op.”

Paul haalde hoorbaar adem. „'t Lijkt me niets voor oom,” mompelde hij.

„'t Lijkt me juist iets voor hem,” zei Maisie. „Ik wou dat ik zoo'n oom had.”

„Jij hebt oom Theodoor,” plaagde Michael.

„Precies,” zei Maisie bits, en ze liet haar glimmende tanden zien, „en als oom Theodoor geld had en vroeg, of ik kwam logeeren, ging ik vast en zeker, op een holletje!”

„Da's ten minste taal,” prees Michael. Hij zette zijn glas neer, en het gesprek stokte even. „Hoe denk je er over, Paul?” drong hij aan. „Nu hebben we dubbele reden om te fuiven — zullen we?”

Paul schudde zijn hoofd. „Daar hebben jullie mij niet bij nodig.”

„Dat hebben we wel!” Michael beriep zich op „Maisie. Is 't niet, schat?”

„Mogelijk — dan heb ik ten minste iemand om me een zoen te geven,” antwoordde ze zeer duidelijk.

„Je hoort 't,” riep Michael, Paul aankijkend. Maar het antwoord bleef ontkennend. Michael kon je niet meetellen — dat was zoo'n gezelschaps-mensch, dat hij waarschijnlijk een heele menigte mee op huwelijksreis zou vragen; maar Maisie, zoo begreep Paul, had alleen toegestemd uit goedhartigheid, niet omdat ze het met hem prettiger zou vinden. Ze vermoedde, dat hij zich eenzaam voelde, en achter haar uiterlijke vrijpostigheid school een rijkdom van hartelijke gevoelens.

Hij bracht hen naar de deur, luisterde naar hun ijverigen raad, beloofde niets overijld te zullen doen, keek hen toen na en sloot langzaam de deur.

Toen hij weer zat, vouwde hij den brief van zijn oom open en las hem nog eens. Die derde lezing wierp geen nieuw licht op het geval, dus ging hij achterover leunen en verviel in somber gepeins.

Eenigen tijd later stond hij op en rekte zich. Zijn eerste weerbarstigheid was over; keek hij in het licht der koele rede, dan leek 't hem zeer onwaarschijnlijk, dat er gepoogd zou worden, hem Veronica's gezelschap andermaal op te dringen. Haar gevoelens telden immers ook mee! Zij was geen meisje, dat gebrek aan bewonderaars kon hebben, en al had ze toegestemd in het plan, hem op de boot te ver-rassen, haar trots zou niet gedooien, dat zij hem nog eens op zicht werd gezonden. Van den financieelen kant bezien, kon hij een goede partij zijn, maar dat waren zoo veel jongelui — hij kon niet veronderstellen, dat zoo'n verstandig en aantrekkelijk meisje als Veronica tobben zou over een man, die niet lief kon hebben. Talloozen konden dat wel, en die zouden haar rijkelijk bezighouden. Zij snakte naar hem, had sir Richard gezegd. Snakken naar een man, die doodelijk verlegen was, toen ze hem den laatsten keer gezien had, en met ongeknipte haren liep, en een smokingjasje, dat getornd was onder den arm! Neen, 't was puur een samenzwering van die twee oude heeren, en waarschijnlijk ergerde Veronica zich evenzeer aan het heele geval als hij zelf.

Maar als het dát niet was, waarom wou sir Richard hem dan op Woodcroft hebben? Enfin, hij zou er gauw genoeg achterkomen; want hij had besloten, de vreemde uitnoodiging aan te nemen. Over liefde of huwelijk sprak hij geen woord meer, maar als zij oom iets anders voor te stellen had, zou hij het met een open en onpartijdigen geest in overweging nemen.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Weer kreeg Paul de schoorsteen van Woodcroft in zicht. Hij minderde gas, reed het hek door, remde en bracht den wagen tot stilstand.

Martin deed open, en Paul hielp hem met de

Vervolg op blz. 26

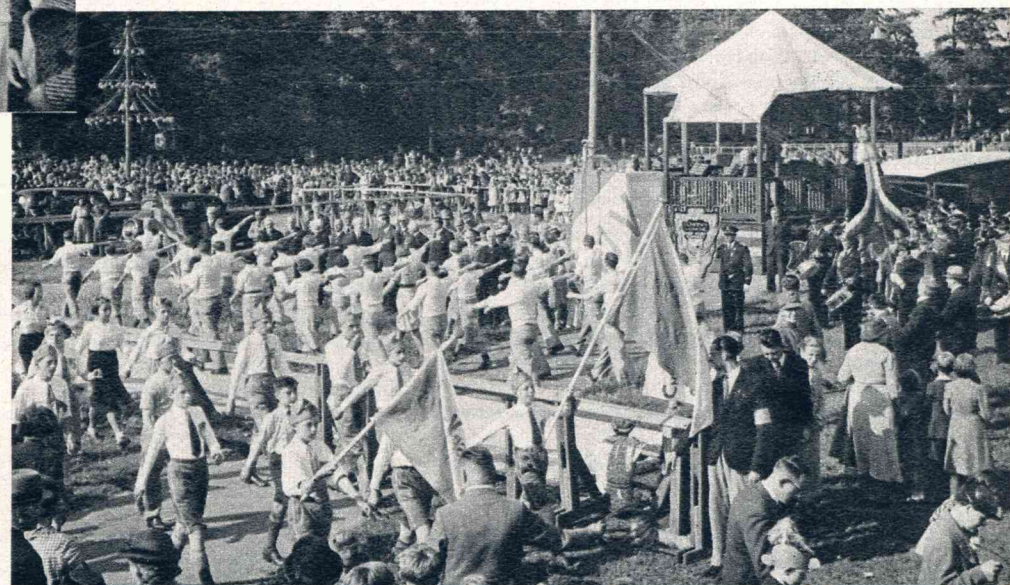
In het vroege morgenuur al waren allerwegen in de stad Maandag de drukte en de stemming zoo feestelijk en overweldigend, dat alles erop wees, welk een hoogtepunt van volksvreugde deze nationale feestdag worden ging. Officieel werd de viering ingezet met een arbade door kinderen van openbare en bijzondere scholen, die op 't Voorhout voor 't paleis van wijlen koningin Emma vaderlandsche liederen ten gehoor brachten onder de beproefde leiding van den heer J. D. van Ramshorst. De burgemeester woonde met het Haagsche Comité voor Volksfeesten deze uitvoering bij.

Den Haag viert den Nationalen Feestdag

„Welkom, kleine Prinses,” zong de Haagsche schooljeugd; een lied met woorden en muziek van den heer van Ramshorst — en een groote menigte feestgangers verdrong zich rondom de afzetting om dezen inzet van de festiviteiten mee te maken.

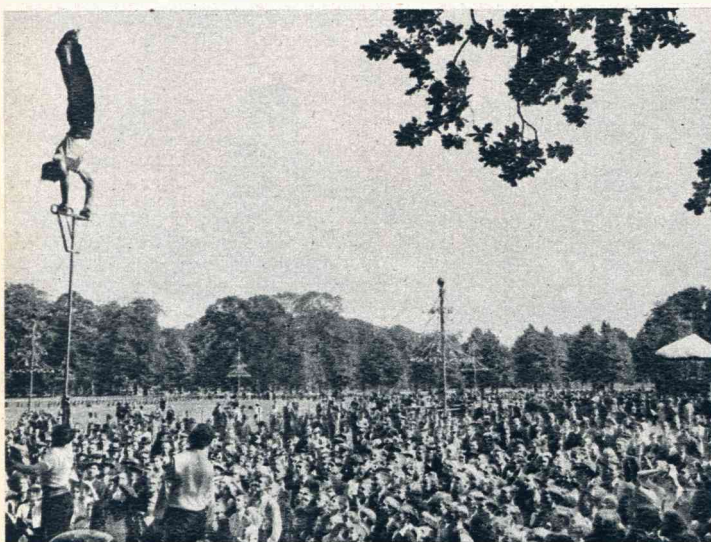

Na een korte rede van den heer Th. M. Bautz, voorzitter van de afdeeling Den Haag van het N. J. V., nam deze de aanwezige Haagsche jeugd een eed van trouw aan het nieuwe prinsesje af.

's Middags trokken van verschillende punten in de stad tal van Haagsche Jongeren Vereenigingen naar het Malieveld, waar het Nationaal Jongeren Verbond de Haagsche jeugd bijeenriep.

Het enthousiaste en plechtige moment van de eedsaflegging door de Haagsche jongeren op het Malieveld.

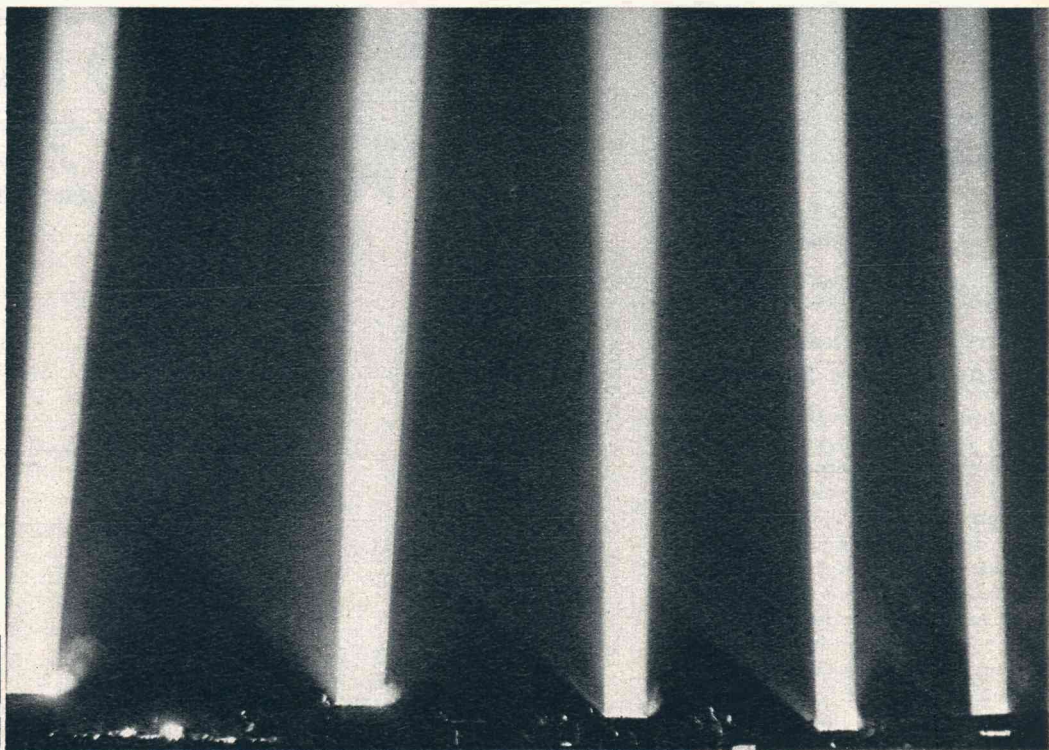

Het Malieveld bleef den geheelen dag 't centrum van de feestdrukte, en de acrobaten en andere amusements-artisten, die er optraden, hadden waarlijk niet over gebrek aan belangstelling te klagen.

Ook 's avonds trok het Malieveld weer de tienduizenden feestgangers tot zich, bijzonder door het fantastisch lichtschouwspel, dat de militaire zoeklichten er te bewonderen zouden geven.

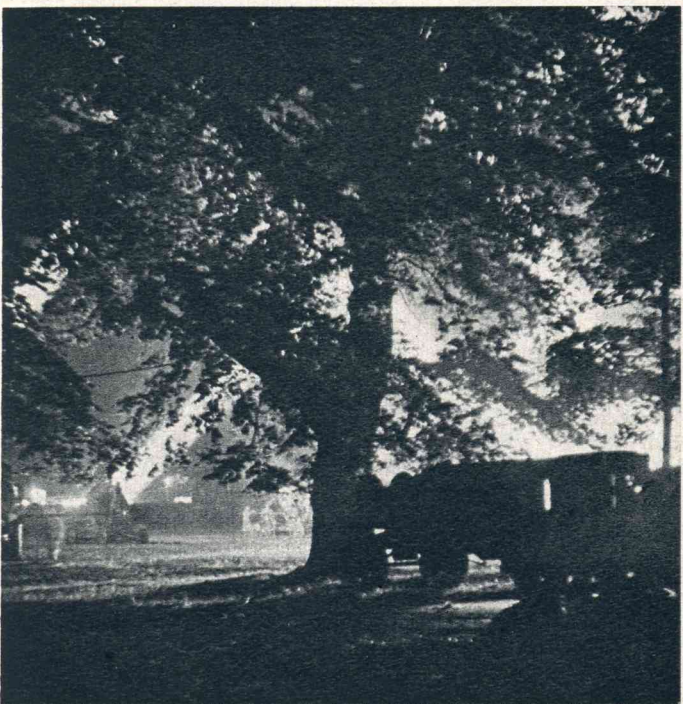

Geheel te gelijker tijd stegen bij den aanvang vijf lichtstralen loodrecht de lucht in.

Wel dreigde de regen het programma te verstoren en moest daardoor inderdaad een enkel nummer uitvallen, maar het laag hangende wolkendeek deed het spel der lichtstralen nog te beter tot zijn recht komen.

Talloos waren de variaties en de figuren, die er met de twaalf op het Malieveld opgestelde zoeklichten te bereiken bleken en feilloos werden de formaties uitgevoerd.

Juist de aanwezigheid van geboomte rondom het Malieveld gaf vaak aan het lichtspel zulk een tooverachtige bekoring.

Waarom nog
ouderwetsche
laxeermiddelen?

Neem LAXOBAC!

Dat smaakt lekker en werkt
zacht maar zeker!

We leven in een modernen tijd en het zou wel erg raar zijn, als we ons moesten blijven behelpen met ouderwetsche en nàár smakende purgeermiddelen, waarvan kinderen een afschuw hebben. Maar nu is er het moderne laxeermiddel: Laxobac. Dat lijkt geen medicijn meer, maar smaakt als zuivere chocolade. Iedereen — jong of oud, neemt het graag, vóór het naar bed gaan. — Een half tabletje Laxobac geeft de ingewanden de regelmaat van een klok. Inderdaad — Laxobac is een werkzaam en prettig laxeermiddel voor volwassenen zoowel als voor de kinderen.

GRATIS MONSTER

op aanvraag aan
N.V. ROWNTREE, Afd. A 2
Heerengracht 209, A'dam

Verkrijgb. bij Apoth. Drog. in blikdoosjes 35 en 85 ct.

EEN VERSTOKT VRUGGEZEL

Vervolg van blz. 23

bagage, want zooals hem gezegd was, had hij zich voorbereid op een langdurig verblijf.

„Sir Richard is in de studeerkamer,” vertelde Martin hem. „Hij wou u graag spreken voor 't diner.”

Paul knikte. „Hoe is hij?” vroeg hij. Martin antwoordde bevestigend; hij had de vraag niet verstaan, en Paul vond het de moeite niet, haar nog eens te stellen. Hij droeg den koffer, die zwaar was, zelf de trap op, en liet Martin volgen met den handkoffer. Hij waschte zich en knapte zich wat op, en zich afvragend, waarom zijn oom hem zoo aanstonds spreken wou, terwijl zij nog zoo veel gelegenheid kregen om te praten, ging hij naar de studeerkamer.

Sir Richard stond op, toen hij binnenkwam, er kwam glans in zijn oogen, en hij trad met veerkrachtigen stap nader, om hem de hand te drukken. Die hartelijke begroeting sneed Paul den adem af, zoodat zijn antwoord zich beperkte tot een hakkelige algemeenheid. Hij merkte aanstonds op, dat sir Richard geheel hersteld was — Paul vond zelfs, dat hij er nog nooit zoo goed had uitgezien. Zijn teint was frisch, zijn wangen bloosden, zijn oogen waren helder en levendig, zijn bewegingen beslist, hij scheen over te loopen van levenskracht. Hij was ongelooft verandert, sinds Paul hem het laatst had gezien.

Paul begreep er niets van. Hij scheen weer in blakende gunst te staan en toch was er sinds hun vorige ontmoeting niets gebeurd, behalve dat Fay zich terug had getrokken, en dat had sir Richard voorzien. Paul begreep er niets van. Hij ging op den stoel zitten, dien zijn oom met veel zorg voor hem had neergezet, en staarde zijn verjeugdigen oom met verbaasde oogen aan. Die was nu zijn pijp aan 't stoppen, met de onmiskenbare bedoeling om te rooken, een uitspatting, die de dokter tijdens zijn ziekte streng verboden had. Hij ging zitten, drukte de tabak in den pijpekop aan, stak er langzaam den brand in en keek Paul over het vlammetje heen aan.

„Je bent zeker benieuwd, waarom ik je hier heb geroepen?”

Paul antwoordde bevestigend en sir Richard grinnikte.

„Je zult wel opkijken,” zei hij, en hij grinnikte nog eens.

Paul keek hem wantrouwig aan, maar zei niets.

„Ik heb nog eens nagedacht,” ging sir Richard voort op een toon van zoetsappige redelijkheid, „en ik vind, dat we allebei een beetje heetgebakerd zijn geweest den vorigen keer.” Zijn gebaar hierbij was bijna verontschuldigend. „In de drift van een moment hebben we misschien dingen gezegd, die we niet heelemaal meenden.”

Paul had niets gezegd dat hij niet meende, al had hij 't misschien beter kunnen uitdrukken. Het leek hem nuttig, hierop te wijzen, en dus ieder misverstand te voorkomen, vóór het gesprek verder ging.

„Ik heb gezegd, geloof ik,” zei hij, met zorg zijn woorden kiezend, „dat ik, als ik niet met Fay trouwde, nooit zou trouwen.” Hij wachtte even, en ging toen langzaam en duidelijk voort:

„Zoo denk ik er nu nog over.” „Jawel, precies,” zei zijn oom minzaam, met een afwerende handbeweging. „Ik wil je geen huwelijk tegen je zin opdringen. Da's een kwestie, die iedere man voor zichzelf moet beslissen.” Een verzoenend lachje. „Ik had je graag getrouwd willen zien, niets had me aangenamer kunnen zijn, maar als 't idee je zoo afschrikt — dan zal ik moeten zien, hoe ik me schik.”

Paul kon zijn ooren haast niet gelooven. Kon sir Richard alle hoop op dien erfgenaam prijsgeven, en er kalm in berusten, dat zijn neef vrijgezel bleef? Het klonk fantastisch, bijna ongelooflijk; zijn oogen vulden zich met verbazing.

„Ja, ik begrijp dat ik een beetje hard tegen je geweest ben,” vervolgde sir Richard peinzend, „nadat je je best had gedaan, en ik moet je nageven, je hebt wèrkelijk je best gedaan.”

Paul keek op met een scherp blik, maar hij kon geen spoor van ironie vinden. „Enfin, als we 't hier maar over eens zijn, dat ik niet trouw,” zei hij bedaard.

„Daar zijn we 't zeker over eens,” kwam er van harte; „je kunt precies zoo lang vrijgezel blijven als je wilt.” „Dank u.” Paul keek nog twijfelachtig — de ommekeer was wat snel gekomen naar zijn zin; hij geloofde stellig, dat er wat achter zat, en wachtte op verdere openbaringen.

Sir Richard trok stevig aan zijn pijp. „Ik ben natuurlijk nog steeds van plan, mijn testament te veranderen.”

Daar kwam het oude dreigement weer op de proppen. Paul was ontvangen als de Verloren Zoon, en in den waan gebracht, dat zijn oom al zijn wrevel had afgelegd. Het was een vreemde rechtspraak, toe te geven, dat trouwen een kwestie was, die hij voor zichzelf moest uitmaken, en vlak daarop een straffend vonnis te vellen omdat hij haar niet uitmaakte naar den zin van sir Richard. Het bleek echter, dat het vonnis milder was dan aanvankelijk in het voornemen had gelegen; sir Richard ging namelijk voort:

„Bij nader inzien heb ik besloten, je vijfhonderd pond per jaar na te laten. Met andere woorden, je houdt dezelfde toelaag, die je nu geniet, en je zult me wel toegeven, denk ik, dat die ruim voldoende is voor een vrijgezel.”

't Was in ieder geval beter dan vijf pond per week, en al betreurde Paul het, dat Woodcroft nooit zijn eigendom zou worden, over 't geheel voelde hij zich aangenaam verrast. Eenigezins ontroerd was hij ook, want hij vond het nogal een aandoenlijke matiging van de norsche strengheid in zijn ooms karakter, dat hij al zijn liefste droomen opgaf, en zich daarbij zoo grootmoedig toonde; dus mompelde Paul ietwat onnoozel:

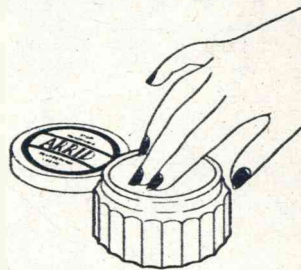
„'t Spijt me dat 't zoo geloopt is. Ik weet, hoe u er op gesteld was, dat ik de lange reeks Challissons zou voortzetten, en ik vind 't echt droevig, dat ik u teleur moet stellen.”

Sir Richard was de tegemoetkoming zelve. „Treur daar maar niet over; je hebt je best gedaan — meer kan geen mensch.”

„Dat lijkt mij ook,” weifelde Paul. Er volgde een pauze, en toen een

Nieuw...

Reukwerende crème
STOPT op veilige manier
TRANSPIREEREN
in de armholte.

1 Bederft de kleding niet - prikkelt de huid niet.

2 Is onmiddellijk droog. Kan direct na het ontharen worden gebruikt.

3 Stopt het transpireeren gedurende 1-3 dagen; neemt den reuk weg.

4 Witte, vetvrije crème met frisschen geur.

5 Beschermt Uw kleding tegen transpiratie-vlekken; maakt sous-bras overbodig.

15 MILLIOEN potten Arrid werden reeds verkocht... Koopt nog heden een pot - in elke zaak, die toiletartikelen verkoopt.

ARRID f 1.- per pot.

Charme?
Lavendelzeep.

Een zachte, reine huid geeft
Grossmith's
zuivere **Lavendelzeep**
en de heerlijke geur blijft
U urenlang omzweven.
Let vooral op den
naam:

Grossmith's
Old Cottage
Lavender

Wij willen U hier niet vertellen hoe prachtig - wetenschappelijk bekeken - dit orgaan werkt. Maar juist daarom merkt U direct wanneer er iets hapert. Zoo kan een teveel aan maagzuur die onaangename verschijnselen van een slechte spijsvertering teweeg brengen. Opgeblazenheid, zure oprispingen, e.d. zijn een eerste waarschuwing voor ernstiger klachten. Dan is het zaak, direct Gebismureerd Magnesium te gebruiken. Een kleine dosis, na het eten ingenomen, doet Uw klachten snel verdwijnen. Het beschermt de zoo gevoelige maagvliezen, het teveel aan maagzuur wordt teniet gedaan en Uw spijsvertering is weer normaal.

BIJ APOTHEK. EN DROG.
FL. 1.— PER FLESC

Gebismureerd
magnesium
verlicht onmiddellijk

nadenkend: „En trouwens, 't idee, dat de lange reeks Challissons voortgezet moet worden, heb ik nog niet opgegeven.”

Paul's argwaan kwam met verdubbelde kracht weer boven. „Hoe bedoelt u?” vroeg hij, opeens koel en fronsend.

Sir Richard bleef even minzaam. „Wat ik zeg — ik heb dat idee nog niet opgegeven.”

„Maar ik zeg u toch, dat ik niet trouw!”

„Precies.”

„Maar dan...” Paul zweeg en keek zijn oom aan.

Sir Richard blies een wolk rook uit. „Als jij je plicht niet wilt doen,” zei hij eenvoudig, „moet ik den mijnen doen.”

Paul keek hem dof aan. „Ik begrijp u niet.”

„Kom kom,” glimlachte zijn oom. „Zoo moeilijk is 't niet.”

Diepe stilte; toen zei Paul schor: „Ik begrijp 't nog steeds niet.”

Sir Richard lachte zuurzoet. „Wil je er even om denken, dat je niet de eenige Challisson op de wereld bent?” zei hij, en de oude kribbigheid knarste in zijn stem.

Paul zette groote oogen op. „Maar u... u kunt toch niet...” begon hij, en hij zweeg, want het idee was te gek.

„Ik ga namelijk trouwen.”

Als hij gezegd had, dat hij 't raam uit ging springen, had Paul geen grooter schrik kunnen toonen.

„U gaat wát?” riep hij.

„Trouwen!” Sir Richard's oogen fonkelden en zijn stem was heesch van strijdust.

„Op uw leeftijd!”

„Op mijn leeftijd!” riep de oom verontwaardigd. „Wat mankeert er aan mijn leeftijd? Ik ben pas zesenvijftig!”

Paul keek hem met een halfversuften blik aan. Hij had zijn oom nooit anders gezien dan als een ouden man en verder had hij nooit over zijn leeftijd nagedacht. Hij was blijkbaar jonger dan hij zich verbeeld had, maar met zesenvijftig jaren was hij niet bepaald een jongen. Op zoo'n leeftijd een huwelijk te beginnen was voor iedereen een waagstuk, en in het geval van sir Richard leek het bepaald op hersenverweking. Maar Paul zag wel in, dat hij behoedzaam moest optreden, dus zei hij zoo kalm als hij kon:

„En wilt u, dat ik u raad geef?”

„Raad?” hoorde sir Richard. „Ik zou jou om raad vragen over kikkers en kevers, niet over een huwelijk!”

„Dus u hebt uw besluit al genomen?”

„Inderdaad.”

„En de bruid al gekozen?”

„Ook dat.”

De eerste gloed van verontwaardiging begon te luwen bij Paul; er volgde een gevoel van vrolijkheid op. Welbeschouwd, waarom zou zijn oom niet trouwen, als hij er zin in had? Hij had al ruim dertig jaar een saai en eenzaam leven geleid — kon hij eindelijk het drama vergeten, dat een schaduw over zijn bestaan had geworpen, dan was dit slechts reden tot verheugenis! Een romantisch geval kon het op zijn leeftijd moeilijk zijn, dat was allemaal met Mary Rammerleigh het graf in gegaan, maar 't zou hem althans een nieuwen levensinhoud geven. Dat had

het al gedaan, aan de vonk in zijn oogen en de veerkracht in zijn tred te oordeelen. Maar wie was het model van deugden, dat waardig was gekeurd voor een zoo verheven positie?

„Dat meisje heeft me op 't idee gebracht,” zei sir Richard, met een verstrooiden blik in zijn oogen.

Paul's voorhoofd betrok; hij had gehoopt, dat 't een vrouw van een gepasten leeftijd zou zijn, en „meisje” klonk hem wat lichtzinnig en jong.

„Je weet wel — ik moest er uit wippen, zei ze.”

„O, Maisie!” riep Paul, toen hem het licht opging.

Een lachje van herinnering bewoog de hoeken van sir Richard's mond. „Ja, en ze zei nóg iets, dat me aan 't denken heeft gebracht.”

Paul vond niet belangrijk, wát Maisie gezegd had, om die huwelijksneiging wakker te roepen, maar wanneér zij het gezegd had; hij vroeg starend:

„Dus u denkt daar al een heel tijdje over?”

Eenige aarzeling. „Er over denken eigenlijk niet, want ik had toen nog hoop op jou, maar ik zag in de diepte de mogelijkheid.”

Het leek nogal een nuchtere kijk op de zaak voor zoo'n gevoelsmensch als sir Richard; maar hij had de kwestie ten minste rustig overwogen — 't was niet zoo'n dulle sprong van hem, als Paul eerst gedacht had. Hierdoor werd het geval echter nog geheimzinniger; hij vroeg: „Weet de bewuste dame van uw plannen?”

„Ja, natuurlijk.”

Een pauze. „Wie is het dan?”

Sir Richard ontweek zijn blik, schraapte luidruchtig zijn keel, en antwoordde met een onnoodig strijdustig: „Jufrouw Margaret Brown.”

Paul's blik bleef leeg. „Nooit van gehoord.”

„Ook genoemd Molly.”

„Molly!” Paul schrok geweldig en zat een oogenblik verstomd. „Bedoelt u onze Molly?” kon hij eindelijk uitbrengen.

„Ik ken geen andere Molly,” was het korte antwoord.

„Molly!” Als Paul ooit geweten had, dat ze Margaret Brown heette, was hij het al lang vergeten; verbluft riep hij uit: „Een dienstbode!”

„Als je haar zoo noemen wilt, ga je gang,” bromde en fronste zijn oom.

„Dat is ze toch?” antwoordde Paul, nu met echte ergernis. „U meent 't niet — u maakt gekheid!”

„Ik meen 't zoo ernstig mogelijk.”

„Ja maar, Molly!” herhaalde Paul, alsof hij tegen een halven idioot sprak, gelijk hij trouwens ook meende te doen. „Een kind! Een keukenprinses! Een van uw eigen dienstboden!”

„Ze is bijna twintig,” antwoordde sir Richard, en er kwamen twee booze roode vlekken op zijn jukbeenderen.

„Maar u kunt toch niet met een meisje van twintig trouwen!”

„Waarom niet?” stormde sir Richard, met een vastberaden mond.

„Omdat 't tegen alle wetten der natuur strijdt.”

„Dat een man trouwt met het meisje, waar hij van houdt?”

„Maar u houdt niet van Molly!”

„Dat doe ik wél!” riep zijn oom woedend.

Wordt vervolgd

Hansaplast „elastisch”

antiseptisch snelverband

komt in het huisgezin

ieder oogenblik van pas!

Van een klein wondje kunt U veel last hebben; echter niet, wanneer U dit practische en eenvoudige snelverband in huis hebt. Een desinfecteerend gaaskussentje stelt tevens het bloeden en de elastische pleister zit goed vast, zonder hinderlijk te zijn. Besteedt eens 15 cent aan een pakje Hansaplast elastisch. U zult er het nut van ondervinden.

OF JE NU BOOS BENT
OF NIET...DE WAARHEID
MOET GEZEGD!

NATUURLIJK BEN IK BOOS! ZOU JIJ DAT NIET ZIJN, WANNEER MEN BEWERDE DAT JIJ SLECHTE ADEM HAD!

— HET SPIJT ME DAT IK JE PIJN HEB GEDAAN, KIND, MAAR WAAROM SPREEK JE NIET EENS MET DEN TAND-ARTS HIER-OVER!

HET IS PROEFONDERVINDELIJK BEWEZEN, DAT SLECHTE ADEM MEESTAL ONTSTAAT DOOR VOEDSELRESTJES TUSSEN ONVOLDOEND GEREINIGDE TANDEN. IK BEVEEL COLGATE'S TANDPASTA AAN. HAAR AROMATISCH SCHUIM VERWIJDEERT DEZE ONGERECHTIGHEDEN.

COLGATE'S TANDPASTA VOORKOMT SLECHTE ADEM.

COLGATE's fijn, aromatisch schuim dringt door tot in alle spleetjes tusschen de tanden, die anders niet bereikt kunnen worden. Het verwijderd de voedselrestjes, die meestal de oorzaak zijn van slechte adem, doffe tanden en tandbederf. Bovendien polijst Colgate de tanden, zonder het glazuur aan te tasten. Zij geeft U «tanden als perls».

LATER, DANK ZIJ COLGATE.

WAT WORDT MIJN HEER GEMAAL TOCH COMPLIMENTEUS!

- COMPLIMENTEUS OF NIET, IK MEEN WAT IK ZEG!

EEN STRALENDE GLIMLACH EN GEEN SLECHTE ADEM MEER!

...GEEN TANDPASTA HEEFT MIJN TANDEN OOIIT ZOO SCHOON EN GLANZEND GEMAAKT ALS COLGATE!

VERLAAGDE PRIJZEN VOOR ENKELE TUBES
MIDDEL GROOT
22½ 37½

ZEER VOORDEELIG IS DE EXTRA GROOTE TUBE
62½

In Avalon ligt de haven 's Zaterdags vol met plezierjachten van allerlei formaat.

Santa Catalina

Het eiland van den kauwgom-koning

Een voor iedereen toegankelijk „millionairsstrand” en een kust, die als achtergrond voor de meest romantische schipbreuken ter wereld diende.

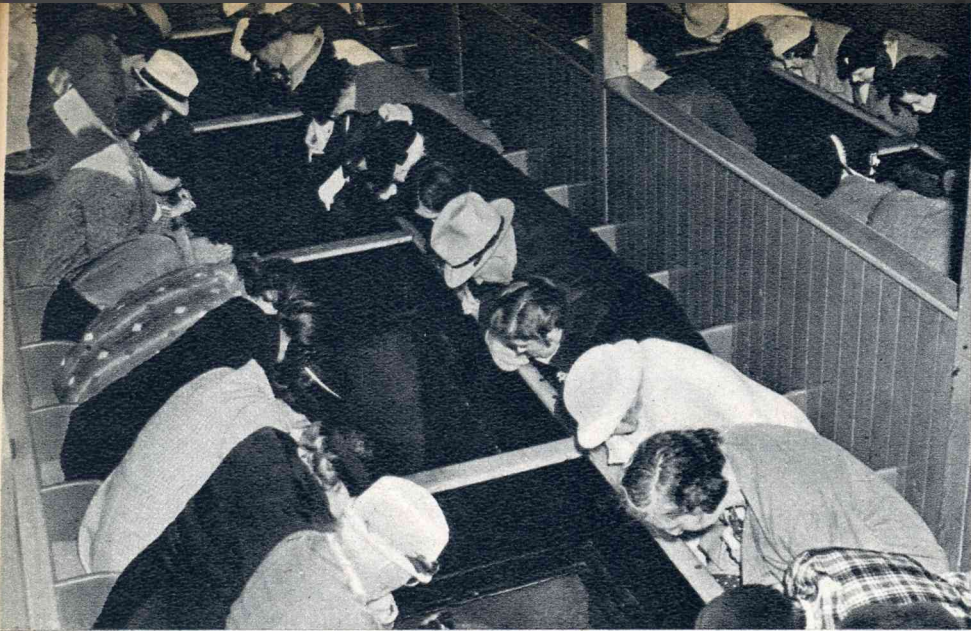
Drie mijl buiten de kust tegenover Los Angeles ligt een eiland, dat ieder van ons waarschijnlijk wel eens gezien heeft zonder het te herkennen. Want de kust van dit bijzonder mooie stukje aarde keert steeds weer als achtergrond terug in de beroemdste films, waarin de zee, het zeemanschap, de moeilijkheden op zee, de liefde tot

Een millionair die thuiskomt of een vacantiëganger, die zich de weelde veroorloofd heeft een vliegtuig te huren om in een kwartiertje van de stoffige stad dit ideale oord van zon en water te bereiken.

Het palmenstrand voor het hotel St. Catherine te Santa Catalina. Het ronde witte gebouw is de danszaal van het casino.

In een speciaal geconstrueerde boot kan men den onderzeeschen tuin van Santa Catalina bewonderen.

de zee, en vooral niet te vergeten, de liefde op zee, een groote rol spelen. Heel wat charmante filmsterren zijn hier bij een schipbreuk gered door krachtpatsters van zeerobben, die met één zwaai van hun stoere armen leven en lichaam van hun aangebedenen aan de zilt kokende of kokend zilte baren ontworstelden om bij wijze van loon onmiddellijk hart en hand van de dankbare drenkelinge op te eischen. Druipnat, doch niettemin aanvallig, zijn hier de verschillende Fay's en Claudettes en Mays en Marlenes en Jeans, of als zij het niet zijn, in elk geval haar zusjes, aan land gestrompeld en wij hebben gesidderd bij de gevaren, die ze liepen. en van opluchting een zucht geslaakt, als het toch weer goed afliep. Of het nu in „Mutiny on the Bounty” was, „Hurricane” of „Treasure Island”, steeds stapten echter deze zoo bij uitstek tragische persoonlijkheden weer op Santa Catalina aan wal, een wal, dien wij nauwelijks konden onderscheiden (vandaar dat men ook steeds weer denzelfden kon gebruiken) ten gevolge van de tranen, die ons van ontroering langs de wangen biggelden.

Maar behalve als filmdecor dient Santa Catalina ook tot ander nuttig vermaak: in de eerste plaats staat hier een aantal villa's van de helden en heldinnen van het witte doek, waar ze zich terugtrekken als ze eens een rustig weekend willen hebben en bovendien heeft een aantal millionnaires van Los Angeles en Hollywood hier eenige huizen gebouwd om verpoizing te zoeken na het leven in de groote stad. In tegenstelling met Miami en Palmbeach is het echter heelemaal niet noodig, een rijkdaard te zijn, als men van al dit moois op Santa Catalina wil genieten. Want eenige jaren geleden heeft de kauwgomkoning Wrigley dit eiland gekocht en er een groot hotel en een restaurant laten neerzetten en verdiende, naar men zegt, meer aan deze onderneming dan aan

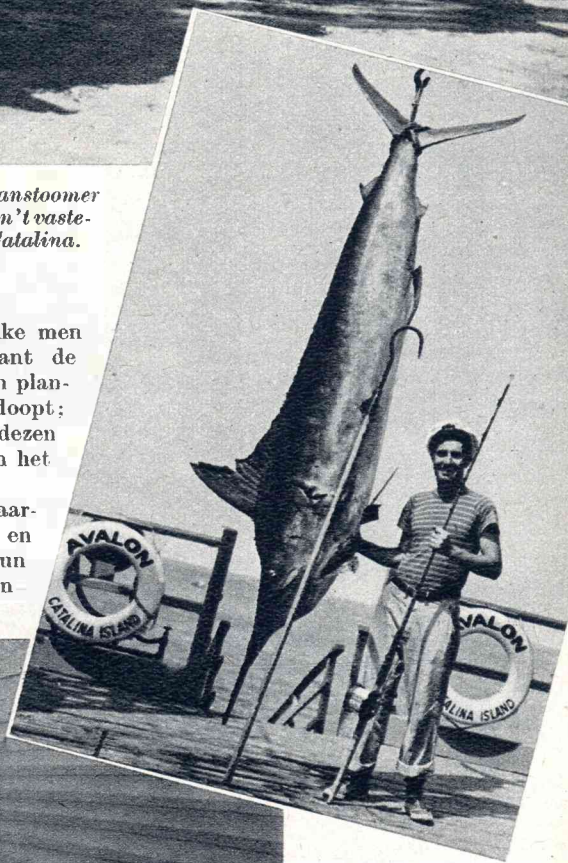
zijn heele kauwgomfabricage en dat wil heel wat zeggen. Maar om dit te bereiken, moesten er veel klanten komen en zoo kan men dus voor één dollar met 'n boot naar het eiland varen en voor den tweeden dollar heeft men toegang tot het strand en het casino, waar de beste orkesten van de Vereenigde Staten optreden, terwijl men tevens recht heeft op de noodige maaltijden en de in deze warmte zeer noodzakelijke verkoelende dranken. Kost en „inwoning” voor één dollar: geen wonder, dat Santa Catalina druk bezocht wordt.

Een bijzondere attractie vormt nog een uitstapje met een speciaal geconstrueerde boot, waarvan de bodem van dikke glasruiten voorzien is, door welke men het leven op den zeebodem kan bewonderen. Want de onderzeesche kust van Santa Catalina is zoo rijk aan plantengroei, dat men haar den „zeetuin” heeft gedoopt; de passagiers komen dan ook altijd verrukt van dezen tocht terug, waarop hun een kijkje gegund werd in het aquarium der natuur.

Zoo is 't dan geen wonder, dat Santa Catalina jaarlijks door duizenden bezoekers wordt aangedaan en de filmsterren oefenen hier toch heusch niet hun befaamde aantrekkingskracht uit, want zij houden

Een luxueuze oceaanstoomer brengt de passagiers van 't vasteland naar Santa Catalina.

Men kan hier allerlei takken van sport beoefenen: van „surfriding” tot vissen. Het vangen van een zwaardvisch is echter nauwelijks een bezigheid voor een ongeoesend amateur.

zich zorgvuldig schuil en er bestaat zelfs een ongeschreven wet, dat, mocht men ze toevallig tegenkomen, zij niet gefotografeerd mogen worden. Een Tantaluskwelling voor een enthousiast fotograaf, maar ja, een kleinigheid moet er aan mankeeren, anders was dit aardsch paradijs niet aardsch meer!

De danszaal van 't casino, waar de meest beroemde orkesten van Amerika optreden.

De Engelsche vliegbooten, welke den 11. Zaterdag geopenden postdienst over den Atlantischen Oceaan zullen onderhouden, worden om den start te vergemakkelijken in de lucht van benzine voorzien. Een demonstratie, welke vorige week boven Southampton werd gegeven, slaagde uitstekend: in den tijd van tien minuten konden eenige duizenden liters brandstof worden getankt. Een opname van de vliegboot „Cabot”, die door middel van een tanktoestel de benodigde benzine inlaadt.

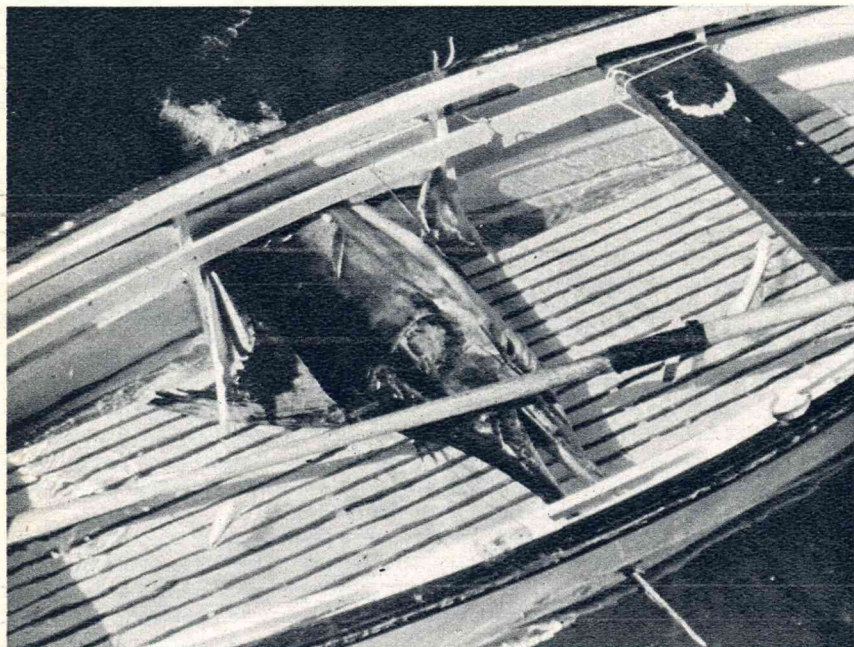
VARIA

Een nieuw soort schuilplaatsen wordt op het oogenblik in Engeland op de markt gebracht. Ze zijn sierlijker dan de tot nu toe bekende en geheel van gewapend beton vervaardigd. De huisjes, waarvan de muur een dikte heeft van 30 cm. en aan beide zijden bekleed is met gevlochten twijgen, zijn speciaal geschikt om in tuinen te worden opgesteld. Bij eventuele luchtaanvallen bieden deze schuilplaatsen, welke ongeveer vijfhonderd gulden kosten, voldoende ruimte en bescherming voor zeven personen. — Een opname van een der typische gebouwtjes in den tuin van het parlementslid J. Henderson Stewart, te Woldingham (graafschap Surrey).

In het baseball-stadion te Montreal traden ten aanschouwen van tienduizenden belangstellenden 105 paartjes in het huwelijk. Het initiatief van deze massatrouwpartij ging uit van de federatie van Fransche katholieke arbeiders. Op de foto ziet men bruidsparen, getuigen en priesters de mis bijwonen, welke in het gigantische sportpark opgedragen werd. Voor iederen geestelijke hebben een bruidspaar en twee getuigen plaatsgenomen.

De kapitein en een lid der bemanning van het jacht „Sirocco”, eigendom van den bekenden filmspeler Errol Flynn, beleefden een opwindend en zeker niet ongevaarlijk avontuur. Toen zij, in een kleine roeiboot gezeten, een zwaardvisch trachtten te vangen, viel het dier zijn belagers heftig aan en wel met zulk een geweldige kracht, dat het bootje geheel doorboord werd. De scherpe bek van den zwaardvisch drong tientallen centimeters door de andere zijde van het vaartuigje heen en brak zelfs niet af. Dertig seconden na dezen wanhopigen aanval was het dier gestorven.

Een Fransch tankschip met een lading van 5000 ton benzine aan boord kwam op twintig mijl buiten de Engelsche kust in aanvaring met een Zweedsche stoomboot, waardoor de benzine in brand geraakte en het schip zonk. Een vijftig voet breede vlammenzee, welke door de opborrelende brandstof steeds werd aangewakkerd, heeft enkele dagen boven de gezonken tankboot gewoed en leverde ernstig gevaar voor de scheepvaart op. Een boot van het loodswezen, welke naar de plaats der ramp werd gezonden, waarschuwde door middel van radio en zoeklichten passerende schepen.

Shirley Temple, het wereldberoemde tienjarige film-prinsesje, dat in haar korte maar schitterende loopbaan reeds in 21 rolprenten is opgetreden, nadert volgens haar producer Darryl Zanuck een beslissend punt in haar carrière. Nu ze boven haar kinderrollen gaat uitgroeien, heeft Zanuck een bedrag van \$ 200.000 aan geschikte film-scenario's in haar belegd.

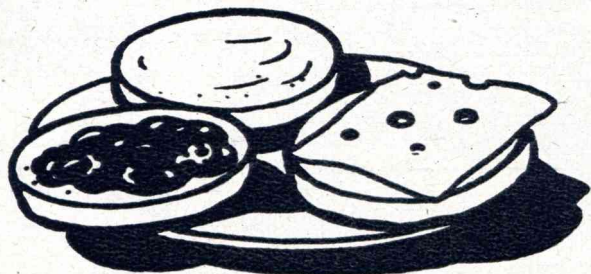

VERLIES LEELIJK VET
 Zorg ervoor, dat ook U „het 1939-figuur“ hebt
 Een nieuwe mode is ontworpen voor gezonde, slanke figuren.
 Leelijk vet moet plaats maken voor gezonde aantrekkelijkheid.
 „Gezonder menschen“ is het parool van dit jaar. Wilt U
HET IDEALE FIGUUR 1939

hebben, begin dan vandaag nog met Wex. Elken morgen twee theelepels van dit nieuwe zout in een half glas water, neemt het overtollig vet weg en geeft U tegelijkertijd nieuwe gezondheid en energie. Wex geeft een heerlijken, mousserende drank, uitsluitend bestaande uit druivensapderivaten, gecombineerd met zuivere zouten om het mousseren te bevorderen. Wex is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten in dozen van 6 stuks voor 40 cent of een groote flesch voor 1.20.

WEX
 MOUSSEEREND
 DRUIVENZOUT

Gratis.
 Zendt een
 briefkaart naar
 N.V. Rowntree,
 Afdeling S,
 Heerengracht 209,
 Amsterdam
 voor gratis
 monsters

Tot besluit
 van de koffiemaal-
 tijd nog een Ver-
 kade's beschuit
 met boter, met
 kaas of jam. Een
 ware tractatie.

Verkade
BESCHUIT
 MET BON V. ARTIS-PLAATJE

Groote beschuit 9 ct. per rol. Kleine beschuit 6 ct. per rol.
 Lange beschuitjes 12 ct. p. pakje. Toastbeschuitjes 15 ct. p. pakje.

**Een paar druppels
 per dag**

houden Uw haar steeds krachtig en gezond en
 geven het die mooie, zachte glans, die het
 kenmerk is van een welverzorgd uiterlijk. Boven-
 dien blijft het haar den geheelen dag keurig
 in den vorm.
 Dralle's Berkenhaarwater, het waardevolle na-
 tuurproduct, werkt direct in op de hoofdhuid.
 Het bevordert daardoor een natuurlijke, volle
 haargroei, terwijl het tevens roos en haaruitval
 voorkomt en bestrijdt.
 Wie prijs stelt op mooi, verzorgd haar, gebruikt
 daarom dagelijks

BERKENHAARWATER
 BERKENBRILLANTINE · BERKENHAARFIXATIEF · BERKENSHAMPOO

BEZOEK UIT DEN VREEMDE

Een dorpsgeschiedenis door
 Henk van Halem

Veel bezienswaardigheden bezat het dorp niet. Het was oud, misschien wel vijf of zes eeuwen, maar op zoo'n eerbiedwaardigen leeftijd kunnen meer dorpen bogen aan onze Hollandse kust. Het belangrijkste feit in zijn historie is waarschijnlijk, dat de vroegere inwoners de Spanjaarden met bebloede koppen hebben teruggedreven en ten slotte kon het er nog prat op gaan, dat in „De Zilvervloot“ al eens een prins van Oranje heeft gelogeed.

Als eenige bezienswaardigheid toonde men den verdwaalden vreemdeling een tweetal wandschilderingen in het oude gemeentehuis, waarvan er een, het „Laatste Oordeel“ voorstellend, slechts half voltooid was. Zij waren meer dan honderd jaren oud, flets van coloriet en primitief van voorstelling, maar dan zonder de teedere bekoring van de klassieke primitieven. Het was het werk van een amateur in de schilderkunst en na bijna honderdentwintig jaren was het dorp nog tot in bijzonderheden op de hoogte van het schandaal, dat den naam van den schilder geschandvlekt heeft.

Die schilder heette Floris Dirkszoon. Zijn vader was landbouwer en de kunstzinnige liefhebberij van zijn zoon was hem een doorn in het oog. Door gestadige oefening wist hij het zonder leermeester nochtans aardig ver te brengen in de edele schilderkunst en om hem aan te moedigen kreeg hij van de vroege vadersen verlof zijn krachten te beproeven op de kale binnenvuren van het gemeentehuis.

Floris Dirkszoon had verkeer met Aafje Timmermans, de dochter van den hoefsmid van het dorp. De datum voor de bruiloft was reeds vastgesteld, maar tot een huwelijk zou het nooit komen. Want een paar weken voor de bruiloft was het kermis in het dorp en Floris Dirkszoon kreeg over een onbeduidende kwestie twist met Aafje's broer. Van woorden kwam het tot daden, de messen werden getrokken en de broer van Aafje viel als slachtoffer. De moordenaar nam in hetzelfde uur de vlucht en niemand zag of hoorde meer iets van hem. Maar het schandaal van dien moord bleef leven en ging van generatie op generatie over, honderdentwintig jaren lang.

Ook het werk van Floris Dirkszoon hield de herinnering levend aan zijn naam, al was het slechts half voltooid en al werd het met de jaren fletser. En generaties lang hield ook de veete stand tusschen de twee ongelukkige families. Maar het geslacht Dirkszoon stierf na tachtig jaren uit en veertig jaar later was er van de Timmermans alleen nog maar een meisje in leven. Zij heette ook Aafje en was de onderwijzeres van het dorp. Het huis, dat zij bewoonde, droeg het jaartal 1543 verankerd in zijn muren, maar het interieur was nadien herhaaldelijk verbouwd en gemoderniseerd. Het bezat echter nog altijd een onder- en bovendeur, den gepleisterden gevel en de groene glas-in-lood-venstertjes van honderden jaren terug. En daarom beschouwde men het huis zooiets als de tweede bezienswaardigheid van het dorp.

Op zekeren dag, niet langer dan eenige jaren geleden, verscheen er een vreemdeling in het dorp, met een koffer in zijn hand en een schilderkist op zijn rug. Hij

sprak Hollandsch met een zeer vreemd accent en doorspekt met Engelsche woorden en hij nam zijn intrek in „De Zilvervloot“. In het hotelregister liet hij zich inschrijven als Floris Vlucht uit Leiden — tot kennelijke verrassing van den hotelhouder, die dacht met een Engelschman te doen te hebben. Het was een knap jongmensch met vlotte manieren en een prettigen glimlach, maar erg mededeelzaam was hij niet. Hij zei dat hij met vakantie was en meer liet hij niet uit.

Den volgenden dag verliet hij met zijn schilderkist het hotel. Zijn blik zwierf langzaam langs den ouden dorpsbrink met 't kleine kerkje, de eenwoude lindes en 't gemeentehuis en na 'n gunstig plekje te hebben opgezocht, begon hij te schetsen. In den loop der volgende dagen tooverde de vreemde een kleurrijke schildering van den brink op zijn linnen — een levende compositie, die de toeschouwers in stille bewondering bracht. Zij vroegen hem niets en hij vroeg of zei ook niets: alleen lachte hij zoo nu en dan eens tegen de jongens en meisjes, die zich om zijn ezel verdrongen. Van een van hen vernam hij toen van die bezienswaardigheid van het dorp: de muurschilderingen in het gemeentehuis.

Den volgenden dag ging hij er een kijkje nemen. Keesje Donkers, de zoon van den gemeentebode, was zijn gids.

„Ze zijn erg flets,“ zei Keesje, „maar u moet denken dat ze al over de honderdtwintig jaar oud zijn...“

„Soo,“ mompelde de schilder met een scherp sisklank, die sommige dorpelingen deed beweren, dat hij een Amsterdammer was, die lang in Amerika had gewoond.

„Een zekere Floris Dirkszoon heeft ze geschilderd,“ hernam Keesje en in één adem door vertelde hij hem van het dorpschandaal, dat de gemoederen zoo veel generaties door had bezig gehouden.

„Soo...“ zei de vreemde weer. „Een móordenaar...“

Hij stond daar met half gesloten oogen naar de verbleekte voorstelling van het „Laatste Oordeel“ te turen, alsof hij iets heel bijzonders zag in het primitieve kunstwerk van Floris Dirkszoon. En hij stond daar lang zoo — net of hij bad, zei Keesje later.

Eindelijk deed hij zijn oogen weer open. Hij vroeg Keesje, of hij hem naar den burgemeester wilde brengen en dienzelfden avond ging het gerucht door het dorp, dat de schilder had aangeboden de fresco's gratis te herstellen en te voltooien.

Den volgenden dag verscheen hij in een witten kiel op 't gemeentehuis. Alsof hij zijn leven niets anders gedaan had, begon hij ijverig te pleisteren, te soppen en te schuren aan die oude schilderingen, zoodat er ten slotte bijna niets meer van zichtbaar was. Toen nam hij zijn passer en liniaal ter hand, begon te passen en te meten; schudde ontevreden zijn hoofd of knikte voldaan. Alles onder het bewonderend oog van Keesje, die hem allerlei kleine handlangersdiensten bewees.

Na die voorbereidingen maalde de vreemde een wonderschoon tafereel af op de kale muren. Hij hield zich trouw aan de oude voorstellingen, de „Gerechtigheid“ en het „Laatste Oordeel“ en hij

Slot op blz. 35

J. V. ARMENHOUTEN.

OP DE PLASSEN

In twee afzonderlijke hutten, door 'n geweldige kloof van elkaar gescheiden, wonen de jeugdige opstandelingen tegen de maatschappij en de meisjes die voor hun vakantie frisse lucht komen opdoen.

OPSTANDIGE JEUGD

Een film in een prachtig kader, waarin de makers hebben willen aantonen, dat al mag de jeugd soms wel eens met den normalen gang van 't leven in conflict raken zij ten slotte toch altijd weer op het uitgangspunt terugkomt. Habé-film te Amsterdam brengt haar binnenkort uit.

Iedereen moet werken in die bergmaatschappij; dit is een idyllisch hoekje in de naaikamer.

Met groot enthousiasme wordt de morgenzon begroet, als zij haar stralen over het machtige berglandschap heenschiet.

De opstandigheid van de jeugd zoals Benoit-Levy en Marie Epstein ons die hierin te zien geven, is niet zoo erg als ze lijkt; die opstandigheid wordt voor het grootste gedeelte gesuggereerd door de overigens vrijwel onbekende typen die zij voor de verschillende rollen kozen, alsook door de min of meer misplaatste verbittering welke hier en daar wordt gelucht. Met evenveel recht had deze film bijvoorbeeld „Alpen-idylle” of iets dergelijks kunnen heeten, want in het kort verteld, komt het verhaal hierop neer, dat een aantal jongelieden een tijd lang hoog in de bergen wil vertoeven en tijdens het verblijf aldaar in contact komt met een stel frisse en vrolijke jonge meisjes, die eenzelfde plan hebben uitgevoerd. Uit die ontmoeting komen allerhande conflicten voort, die erger schijnen te zijn voor de betrokkenen dan voor den toeschouwer die er rustig nota van neemt. Het is alles echter van een dusdanige weergaloos knappe fotografie, dat men er werkelijk van onder den indruk komt.

Al is het dan ook niet het allerbeste werk van dit bekende tweetal — het is in ieder geval toch wel een film, welke waard is om er een uurtje van zijn tijd voor af te nemen.

BEZOEK UIT DEN VREEMDE

(Slot van blz. 32)

hield zelfs trouw de hand aan den primitieven kunstvorm van den oorspronkelijken ontwerper. Alleen was alles volmaakter, schooner van coloriet en van een verheven compositie.

„Het is prachtig,” zeiden de dorpeelingen, die nu en dan eens naar zijn vorderingen kwamen kijken.

Op een dag, toen het werk zijn voltooiing reeds begon te naderen, werd de aandacht van den schilder afgeleid door een gefluister in de gang, waar hij aan het werk was. Keesje stond te praten met een jongedame. Zij had teer gelijnde gelaatstreken, blauwe oogen en donkerblonde haren. De schilder kèék, sloot zijn oogen en keek nóg eens. Net, of hij dacht te droomen. Toen stond hij plotseling op, maar het meisje had reeds bespeurd dat zij hem gestoord had in zijn werk en ging haastig heen.

„Wie is dat?” vroeg hij verbluft.

„Juffrouw Timmermans, meneer,” zei Keesje. „Aafje Timmermans, onze onderwijzeres. Weet u wel, een van die familie...”

De schilder knikte hem driftig toe. Een van die familie, waarvan een ander honderdtwintig jaar geleden het slachtoffer werd van Floris Dirkszoon. „Woont ze hier?” vroeg hij.

„Een kwartiertje buiten het dorp, meneer,” antwoordde Keesje en daarop keerde de schilder tot zijn werk terug.

Dien avond, toen hij had gedineerd, verliet de vreemde het dorp en liep den weg op, die naar dat oude huis leidde met het jaartal 1543 in den voorgevel. Het was zwoel weer, dat het verblijf in de benauwde dorps huisjes schier ondraaglijk maakte. De schilder had een kleine teekenportefeuille onder den arm en toen hij het huis van Aafje Timmermans naderde, bleef hij plotseling staan. Aafje leunde over de onderdeur om een luchtje te scheppen en dat beeld scheen hem zoo te frappeeren, dat hij zeker een minuut lang niet van zijn plaats kwam.

Aafje had aanvankelijk geen erg in hem, maar toen haar blik zijn richting uit dwaalde, begon ze te blozen en maakte zij een beweging, om zich terug te trekken. Op hetzelfde oogenblik scheen de schilder tot zichzelf te komen. Hij nam zijn hoed af en trad haastig naderbij.

„Mag ik wat met u praten?” vroeg hij, met een bijna bedelenden klank in zijn vreemd accent. „Toen ik u vanmiddag voor het éérst zag, dacht ik, dat een droom uit mijn verre vaderland gestalte en bezieling had gekregen...”

Aafje keek hem verbaasd aan. Zij vond niet zoo spoedig de goede woorden en herhaalde werktuiglijk: „Uw verre vaderland?”

„Afrika,” zei hij vlug. „De Transvaal. Ik studeer in Leiden en breng hier een paar weken van mijn vacantie door om te schilderen. Dit is... de bakermat van mijn familie, weet u.”

„Van uw familie?” Aafje had zijn naam gehoord, maar zij wist heel zeker dat hier nooit een Vlucht had gewoond.

De vreemde knikte haar ernstig toe. „Vlucht is een aangenomen naam,” verklaarde hij. „Ik wist het ook niet, maar ik begreep het, toen ik Keesje Donkers de oude geschiedenis hoorde vertellen van Floris Dirkszoon. Dat bet-overgrootvader in dit dorp geboren was, was mij bekend en dat bracht mij hierheen. Daarginds noemde hij zich Floris Dirkszoon Vlucht; ik heet Floris Vlucht. Ik geloof echter niet dat een van de afstammelingen van den eersten

Floris óóit geweten heeft, welke betekenis die naam had. Het geheim, dat hij een ongelukkige moordenaar was, heeft hij meegenomen in zijn graf...”

Hij keek nog steeds ernstig en Aafje ook. „Denkt uw familie nog steeds aan die ongelukkige geschiedenis?” hernam hij zacht.

Aafje haalde diep adem en een oogenblik leek het, of zij in beraad stond. „Neen,” antwoordde zij eindelijk, ook zachtjes. „Ik heb geen familie meer...” Toen plooidde zich een glimlach om haar lippen en Floris Vlucht glimlachte ook.

„Weet u wel, dat ik u al jarenlang ken?” vroeg hij plotseling.

„Mij?” lachte Aafje vroolijk. „U droomt...”

„Pardon, ik heb van u gedroomd,” verbeterde hij. „Daarginds, in de Transvaal. U gelooft me niet? Mag ik u dan eens wat laten zien?” Uit zijn teekenportefeuille haalde de schilder een paar pentteekeningen te voorschijn. Een ervan toonde de beeltenis van een jong meisje, dat sprekend op haar geleeke. „Aafje Timmermans. 1821” stond er onder.

Met oogen, die groot waren van verrassing, keek zij er naar. „Aafje, zoo heet ik ook...” liet zij zich ontvallen.

„En bekijkt u dit eens...” verzocht de schilder haar.

Het was een teekening van het huis met 't jaar 1543 verankerd in zijn gevel, de glas-in-lood-vensters en met de onder- en bovendeur. En over die onderdeur leunde Aafje, maar in een kleeding en met een kapsel, die dateerden van ruim honderd jaar geleden. „Deze teekeningen zijn in Transvaal gemaakt door mijn bet-overgrootvader en ze zijn altijd in het bezit van zijn nakomelingen gebleven,” hernam Floris Vlucht ernstig. „Ik denk dat hij daarginds veel verdriet, heimwee en berouw heeft gehad. Maar zei ik te veel, toen ik beweerde, dat mijn droomen van daarginds hier gestalte en bezieling hebben gekregen?”

„Neen,” antwoordde Aafje, ook weer ernstig en zij begon te blozen, toen zij den bewonderenden blik opmerkte, waarmee Floris Vlucht haar aan bleef staren.

Het was reeds laat, toen de schilder dien avond naar zijn hotel terugkeerde. Maar den volgende dag kwam hij terug en nog vele malen nadien, ook reeds nadat hij het dorp weer verlaten had, om zijn studie te hervatten. Toen werd op zekeren dag hun verlovings publiek. Een half jaar later trouwden ze en werd er tóch de bruiloft gevierd van een Floris Dirkszoon en een Aafje Timmermans in dat oude huis, dat het jaartal 1543 in zijn gevel droeg.

Dien dag vernam het dorp voor het eerst wie Floris Vlucht eigenlijk was. Een afstammeling van den gevluchten bruidegom van die andere Aafje Timmermans. Er waren er, die zoo'n verbintenis maar half goed konden keuren, maar de meesten gunden het jonge paar hun geluk. En thans wijst men u in het dorp met trots op twee fraaie fresco's in het gemeentehuis: een „Gerechtigheid” en een „Laatste Oordeel”.

„In memoriam Floris Dirkszoon”, staat er met kleine letters onder geschilderd. Het is een vreemd onderschrift voor 'n schilderstuk, maar het vindt zijn verklaring in deze geschiedenis, die Kees Donkers er bij ten beste geeft.

„Die twee wonen nu allang in Transvaal,” besluit hij gewoonlijk. „En volgens de domineesvrouw, die nog wel eens een brief van Aafje krijgt, moet het een zeldzaam gelukkig huwelijk zijn.”

INMAKEN IS EEN GEZELLIG WERKJE, MITS...

U tenminste VEGLA-Inmaakglazen gebruikt! Geen last van barsten of lekken tijdens het opkoken! De moeite van 't schoonmaken en koken der groente en vruchten wordt U ruimschoots beloond als de scheurkalender z'n vermageringskuur goed inzet! In November, December enz. betaalt U 30-40% meer voor Uw groente!

Gebruik de echte VEGLA-Inmaakglazen! Oersterk, kookvast, prachtig doorzichtig, absoluut luchtdicht en dus meteen practisch om te hamsteren, vooral omdat ze bovendien zeer billijk zijn!

VEGLA INMAAK GLAZEN

Kookvast • Sterk • Hygiënisch

100% NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Vraagt ons vrouwblad met kooktijden en temperaturen. N.V. VER. GLASFABRIEKEN, SCHIEDAM, AFD. PUBLICITEIT A.

D

ie lieflijke geur uit een tijd van hoffelijkheid.

Farina's Eau de Cologne is niet alleen een geurig zinnebeeld van een oude, hooge cultuur. Neen, het Rocoetijperk heeft ook reeds ditzelfde product gekend, want al sinds 1709 werd het door Farina in dezelfde kwaliteit als tegenwoordig gemaakt. Gedurende eeuwen zijn menschen door zijn heerlijken, zuiveren, nooit vervelenden geur en door zijn snel verfrissende werking verkwikt. Wanneer U vermoeid of verhit bent, heeft U er slechts mee over het gezicht te strijken en gelijktijdig diep te ademen; dat werkt als Champagne!

Rood Farina Merk

Echte Eau de Cologne

VOOR KOELERE DAGEN

Een gebreid overgooiertje met bloesje

(VOOR DEN LEEFTIJD VAN 9-10 JAAR)

Benodigdheden voor dit aardige overgooiertje zijn: ongeveer 275 gr. fraise en ongeveer 100 gr. bruine koordwol, een paar lange aluminium breinaalden met knop nr. 2½, een haaknaald nr. 3 en een gesp voor de ceintuur.

Maten. Lengte van den overgooier van hals tot onderkant gemeten (schouderbanden dus niet meegerekend): 56 cm.; halve onderwijdte (plooi meegerekend): 65 cm.; lengte van het truitje: ongeveer 30 cm.; halve bovenwijdte: ongeveer 32 cm.; hoogte tot aan het armsgat: 13 cm.; mouwlengte (aan den binnenkant gemeten): 10 cm.

Proeflapje: 28 st. in de breedte en 40 naalden in de hoogte meten bij het bloesje elk 10 cm.

De rok (voorpand). We beginnen aan den onderkant te breien. We zetten 172 st. op met fraise wol en breien hierboven als volgt:

1e naald (voorkant van het werk): 70 r., 8 av., 16 r., 8 av., 70 r.

2e naald: de steken, die we bij de vorige naald r. gebreid hebben, breien we nu av.; de steken, die we bij de vorige naald av. gebreid hebben, breien we nu r. We breien dus r. boven r. en av. boven av.

We herhalen deze 2 naalden nu verder voortdurend.

Aan het begin en einde van de 10e, 20e, 30e, 40e, 50e, 60e, 70e, 80e, 90e, 100e, 110e, 120e, 130e, 140e, 150e, 160e, 170e, 180e, 190e en 200e naald minderen we telkens 1 st. (132 st. over).

Wanneer we echter vanaf den opzetrand gerekend 150 naalden gebreid hebben (we hebben dan nog 142 st. op de naald), zijn we aan de zakjes gekomen.

151e naald: 16 st. breien, boven de volgende 22 st. het zakje breien. We breien boven deze 22 st. dus in tricotsteek verder (heengaande recht, teruggaande averecht) tot we in totaal voor het zakje 22 naalden gebreid hebben. Dan kanten we af.

Nu zetten we aansluitend aan de eerste 16 st. van de 151e naald weer 22 nieuwe steken op en breien vervolgens de middelste 66 st., breien dan boven de volgende 22 st. het tweede zakje op dezelfde wijze, zetten weer 22 st. op en breien de naald uit (nog 16 st. dus).

Daarna breien we weer gewoon verder.

Bij de 201e naald kanten we de middelste 32 st. voor de plooi af en breien dan boven de overige steken in tricotsteek verder (heengaande bij de oneven naalden recht en teruggaande averecht). Het werk wordt dus niet gesplitst, maar we breien boven alle steken verder. Het middelste afgekante gedeelte wordt dan later als plooi naar binnen geslagen en gevouwen, zooals de afbeelding aantoont.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 250e en 251e naald 3 st. af; en aan het begin van de 252e en 253e naald 2 st.

Bij de 254e naald gekomen, breien we 25 st., kanten dan de middelste 40 st. voor den hals af en breien de naald uit (nog 25 st.). Boven deze laatste 25 st. breien we nu eerst den linkerschouder af.

Aan den kant van het armsgat minderen we daarbij bij iedere naald 1 st., tot er ten slotte nog 19 st. over zijn. Hierboven breien we verder tot en met de 356e naald en kanten dan af.

Den rechterschouder breien we op dezelfde doch tegengestelde wijze af.

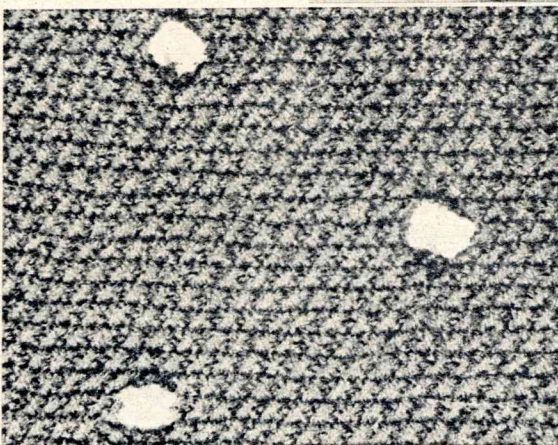
Het rugpand. We breien dit tot en met de 254e naald hetzelfde als het voorpand. Alleen de zakjes vervallen hier vanzelfsprekend. Nadat we dan bij de 254e naald de middelste 40 st. voor den hals hebben afgekant, breien we iedere schouderhelft verder ook weer afzonderlijk af. We minderen daarbij aan den kant van het armsgat ook weer telkens 1 st., tot er ten slotte voor den schouder nog 19 st. over zijn. Dan kanten we deze laatste 19 st. ineens af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar, zooals de afbeelding laat zien. We slaan aan den onderkant een randje van ongeveer 2 cm. naar binnen om en zoomen dit netjes tegen. Langs de zakjes haken we een toer vasten met fraise wol en rijgen dan

een dubbelen draad bruine wol door de randen (zie afbeelding). Op dezelfde manier rijgen we ook een dubbelen draad bruine wol aan weerskanten langs de plooi.

Het ceintuurtje. We zetten met fraise wol 12 st. op en breien hierboven in ribbelpatroon (heen- en teruggaande recht) tot we een lengte van ongeveer 65 cm. bereikt hebben. Daarna kanten we af. Om uitrekken te voorkomen, is het aan te raden om langs de randen nog een toer vasten te haken.

Om den gesp wikkelen we bruine wol en naaien dezen dan aan de ceintuur.

Het bloesje (voorpand). Met bruine wol zetten we 85 st. op.

Hierboven breien we als volgt:

1e naald (voorkant van het werk): * 1 r., 1 av. Vanaf * herhalen.

2e naald: het patroontje verspringt hier. De steken, die we bij de vorige naald r. gebreid hebben, breien we nu dus weer r.; de steken, die we bij de vorige naald av. gebreid hebben, breien we nu weer av. We breien dus av. boven r. en r. boven av. We breien dus in de z.g. gerstekorrel.

We breien nu steeds in gerstekorrel door, tot we vanaf den opzetrand gerekend 18 naalden gebreid hebben.

19e naald (voorkant van het werk): 10 st. in gerstekorrel, * 1 nop (we breien uit den volgenden steek met fraise wol 7 st. en wel afwisselend 1 av., 1 r.; dan laten we deze 7 st. op de linkerbreinaald terug glijden en breien ze eveneens met fraise wol tot 1 st. te zamen; daarna breken we den fraise draad af; later hechten we dezen draad aan den achterkant stevig af), 15 st. in gerstekorrel. Vanaf * herhalen. We eindigen met 1 nop en 10 st. in gerstekorrel.

20e tot en met 36e naald: in gerstekorrel.

37e naald: 2 st. in gerstekorrel, * 1 nop, 15 st. in gerstekorrel. Vanaf * herhalen. We eindigen met 1 nop en 2 st. in gerstekorrel.

38e naald: in gerstekorrel.

We herhalen nu de 1e tot en met de 38e naald voortdurend.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 55e, 56e, 57e, 58e, 59e en 60e naald telkens 2 st. af en aan het begin van de 61e, 62e, 63e en 64e naald telkens 1 st. (69 st. over).

73e naald: 35 st. breien en omkeeren. Boven deze 35 st. breien we nu eerst den linkerschouder af. Voor

den hals kanten we daarbij aan het begin van de 92e naald 9 st. af en aan het begin van de 94e, 96e, 98e, 100e, 102e en 104e naald nog telkens 1 st. Boven de overige 20 st. breien we door tot en met de 110e naald. Voor den schouder kanten we ten slotte aan het begin van de 111e, 113e, 115e en 117e naald 5 st. af.

Den rechterschouder breien we vervolgens op dezelfde doch tegengestelde wijze af. Voor we hieraan beginnen, nemen we er echter in het midden 1 st. bij op, zoodat we voor deze schouderhelft ook 35 st. hebben.

Het rugpand. We breien dit tot en met het armsgat hetzelfde als het voorpand. Het splitje vervalt hier echter. Nadat we dus aan weerskanten voor de armsgaten 8 st. hebben afgekant, wordt het werk niet gesplitst, maar breien we gewoon boven alle steken verder. Voor de schouders kanten we aan het begin van de 111e, 112e, 113e, 114e, 115e, 116e, 117e en 118e naald telkens 5 st. af, waarna we de overige 29 st. voor den hals in één keer afkanten.

De mouw. Met fraise wol zetten we 53 st. op en breien hierboven 4 naalden in gerstekorrel. Daarna gaan we met bruine wol in het patroon van het bloesje verder (dus telkens ook met fraise wol noppen inbreien).

Aan het begin en einde van de 7e, 10e, 13e, 16e, 19e, 22e, 25e, 28e, 31e, 34e, 37e en 40e naald minderen we telkens 1 st. (77 st.).

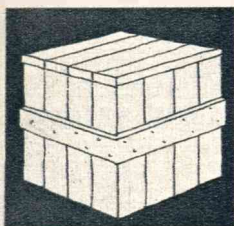
Voor den kop van de mouw kanten we aan het begin van de 43e, 44e, 45e, 46e, 47e, 48e, 49e en 50e naald telkens 2 st. af. Daarna kanten we aan het begin van iedere volgende naald telkens 1 st. af, tot we nog 25 st. over hebben. Boven deze 25 st. breien we dan nog 14 naalden en kanten af.

Het kraagje. Met bruine wol zetten we 100 st. op en breien hierboven steeds afwisselend 1 r., 1 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Hebben we vanaf den opzetrand gerekend 15 naalden gebreid, dan breken we den bruinen draad af. Vervolgens nemen we aan weerskanten langs de smalle kanten van het kraagje 10 st. op (we hebben nu dus in totaal 120 st. op de naald) en breien hierboven met fraise wol eerst nog 1 naald recht (voorkant van het werk) en dan nog 4 naalden in gerstekorrel. Daarna kanten we af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Langs het splitje haken we met bruine wol nog een toer vasten, waarbij we bovenaan bij den hals een lusje van lossen vormen bij wijze van knoopsgaatjes. Hiertegenover zetten we een fraise knoopje.

Hoe maak ik zelf een hooikist?

Een hooikist kan men gemakkelijk zelf maken; eigenlijk is een zelfgemaakte hooikist zindelijker dan een gekochte, omdat men zelf even gemakkelijk de voering en het hooi verscheren kan, als men het maakte voor het begin, terwijl de gekochte hooikisten

zoo netjes en stevig in elkaar zitten, dat men er niet gemakkelijk toekomt, alles uit elkaar te plukken en de vele spijkertjes enz. er uit te werken.

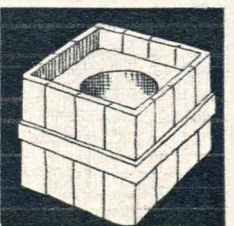
Voor een hooikist neemt u een goede, stevige kist, die heel goed sluit, zoo mogelijk met een deksel, dat in het vierkant onder het bovenblad een rand van 10 cm. heeft en met scharnieren op dien rand wordt bevestigd, zoodat men dat deksel met een hooikussen kan opvullen.

Dan doet men voldoende hooi in de kist, zoodat de wanden met een dikke laag bedekt zijn en tevens een behoorlijk dikke laag op den bodem ligt.

Men maakt nu een zakje, waar een bepaalde, goed sluitende hooikistpan, voorzien van een deksel met bajonetsluiting, in past. Het hooi wordt wat opzij geduwd, waarbij we zorgen, dat de bodem nog

een dikke laag behoudt, en in dit nestje moet straks het pannenzakje verzuiken. Aan den bovenrand van het zakje wordt nu een rand gemaakt, voldoende breed om aan de zijwanden van de kist, ter hoogte van 10 cm. van den bovenrand, te worden vastgespijkerd. Alvorens het geheel rondom vast te spijkeren, laten we een kant nog open en stoppen we alle kanten nog goed vol met hooi, maar toch luchtig. Sluit dit alles goed aan en kan de pan er goed in verdwijnen, dan spijkeren wij ook den

laatsten rand dicht. Kan echter van de kist gemakkelijk de bodem verwijderd worden, dan is het beter, eerst het zakje, met den rand eraan, aan de zijwanden vast te

maken en de kist daarna met hooi vol te stoppen, waarna de bodem er onder gespijkerd kan worden. Te voren moet dan echter het deksel geheel gereed gemaakt worden en de pan in het nest geplaatst worden.

Op het deksel moet 'n goed passend en de geheele overblijvende ruimte in de kist vullend kussen, van ongeveer 10 cm. dik, worden gemaakt. Het deksel wordt met een paar scharniertjes op den bovenrand van de kist bevestigd en aan den buitenkant van de kist kan men een haakje of knipje aanbrengen om het opengaan te voorkomen, want door de persing van het vulsel zal, vooral in het begin, het deksel naar boven geduwd worden en zou de warmte ontsnappen.

Het is aan te bevelen den zak van flanel te maken. Morst men soms in de kist, dan kan de zak er nog uitgenomen worden om te reinigen.

De spijzen moeten even voorgekookt

worden, naargelang zij spoedig of langzaam gaar worden. Rijst b.v. kookt men vijf minuten voor, boonen een half uur en plaatst ze dan zoo snel mogelijk van het vuur in de kist om warmteverlies te voorkomen.

De pan mag slechts voor $\frac{3}{4}$ met spijzen of water gevuld zijn. Zij kunnen dan in de kist blijven tot men ze noodig heeft. Als algemeenere regel kan men aannemen, dat de kooktijd 3 x den normalen (op een vuur) bedraagt. De hooikist geeft geen warmte, maar bewaart die.

Niet alle spijzen zijn geschikt voor de hooikist, wel die, welke spoedig aanbranden, zooals havermout, brij, gort met karnemelk, stampot, enz.

Erwten en boonen, die veel gas verbruiken om gaar te worden, kunnen heel goed in een hooikist gaar worden.

Omdat hooi een slechte geleider is, kan men in den zomer in de hooikist spijzen koel houden en zelfs goed ijs bewaren.

Een hooikist geeft besparing van gas en brandstof. Af en toe moet de kist echter eens in de zon gelucht worden.

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag:	Roomsoep.
Biefstuk.
Doperwtten.
Aardappelen.
Boschbessen met room.
Maandag:	Gebakken schelvisch.
Tomatensla.
Aardappelen.
Rijstebrij.
Dinsdag:	Wiener Schnitzel.
Gestoofde komkommer.
Aardappelcroquetten.
Diplomaatpudding.
Woensdag:	Kop bouillon.
Varkensrollade.
Spinazie.
Aardappelen.
Donderdag:	Koud vleesch.
Snijboonen.
Aardappelen.
Beschuut met bessensap.
Vrijdag:	Roereieren.
Sla.
Gebakken aardappelen.
Drie in de pan.
Zaterdag:	Groentesoep.
Ham.
Tuinboonen.
Aardappelen.

CORRESPONDENTIE

Mevr. v. L. te Den Helder. De weervlekken in het wit-goed kunt u door bleeken verwijderen. U zet het goed in een oplossing van 2 d.l. bleekwater per emmer water en laat het buiten in de zon een paar uur bleeken; daarna spoelt u in schoon water tot de chloorlucht geheel verdwenen is.

Mej. B. te Geleen. Besmeer de teervlekken in de zijden kousen met wat ongezuurd natuurboter en laat deze een paar uur intrekken. Wasch de kousen daarna in een lauw sopje, waaraan een scheutje benzine is toegevoegd. Na het wasschen spoelt u met lauw water, tot de zeep geheel verdwenen is.

NU BLIJFT ZE NIET MEER ACHTER DANK ZIJ QUAKER!

H-O of Quaker houdt Uw lichaam en geest gezond!

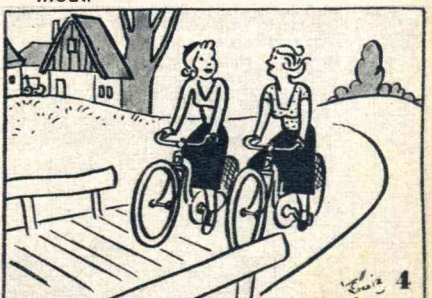
1
Mies: Nogal een leuk fietstochtje, als je na een uurtje niet meer verder kunt!
Miep: Ik ben zoo moe, m'n beenen willen niet meer mee.

2
Miep's Moeder: Jammer, dat Miep zoo slecht tegen fietsen kan.
Moeder van Mies: Och kom, ze moet alleen maar ontbijten met iets, dat licht en voedzaam is, zooals Quaker havermout.

3
Miep: Moeder, mag ik nog een bordje Quaker. Mies komt me direct afhalen voor een fietstochtje.
Moeder: Eet maar flink Quaker, de versterkende Vitamine B zal je goed doen!

4
Mies: Zullen we nu eens even uitrusten, Miep?
Miep: Nee hoor, we rijden maar kalm door, tot we gaan koffiedrinken. Sinds ik Quaker eet, kan ik er tegen!

GENIET VAN UW LEVEN - WORDT FLINK EN STERKI

want Quaker en H-O havermout zijn rijk aan Vitamine B, het edele element van gezonde voeding. Het is onontbeerlijk voor uw algeheele gezondheid. Dagelijks moet het lichaam Vitamine B krijgen, want het kan er geen voorraad van maken. Quaker en H-O zijn bovendien rijk aan eiwit voor stevige spieren en weefsels; rijk aan belangrijke minerale stoffen, ijzer en phosphorus, voor krachtig bloed; krachtvoedsel, dat niet dik, maar sterk en onvermoeibaar maakt. Quaker en H-O havermout, in elk opzicht gezond, besparen tijd en geld, zijn smakelijk en licht verteerbaar. Neem vandaag nog een pak in huis.

H-O en QUAKER Havermout
NEERLANDS POPULAIRE ZUINIGE ONTBUIT

RECLAME KNIPPATROON No. 17

voor slechts 10 cent plus 5 CENT voor toezending per post

Verkrijgbaar in de maten 40 - 42 - 44 - 46 - 48

'n Goed patroon is het halve werk

Daar kunt U zich van overtuigen, door van de afgebeelde keurige blouse ons reclame knippatroon te bestellen. U zult dan ondervinden hoe gemakkelijk en vlug onze Kant en klaar-patronen in de bewerking zijn. Het zal U dan tevens opvallen, wat een uitstekende coupe deze patronen bezitten en hoe leuk deze blouse zal staan.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA - NASSAUPLEIN 1 - HAARLEM

Wij willen niet zonder Mantel

Er blijft altijd een groote categorie vrouwen, die er zelfs bij het mooiste zomerweer weinig voor voelt om zonder mantel uit te gaan. Een pakje ofwel een enkel jurkje, dat gecombineerd wordt door een korte bolero of een pelerine of capeje, staat dan ook inderdaad veel gekleeder. Bijzonder practisch is het, te zorgen dat zoo'n manteltje of cape op meerdere jurken of rokken gedragen kan worden, zoodat men er 'n maximum profijt van trekt. Het allernieuwste op dit gebied is wel de korte cape met mouwen, die Marcel Rochas, een van de toonaangevende mode-ontwerpers, dit seizoen lanceert. Voor de meeste figuren zal deze pelerine gevoeglijk iets langer genomen kunnen worden. Menigeen, die graag eens een pelerine of cape zou willen nemen, zal die lange mouwen, die het geheel veel minder fladderend maken, toejuichen.

De bolero van het tweede plaatje is afgezet met kleurige chenille ballen, die het marineblauwe jurkje iets fleurigs geven. Practisch is, dat men bij dit pakje van blouse kan wisselen, zoodat het telkens een ander effect geeft. Nummer drie, een gekleed japonnetje van bedrukte crêpe de chine, wordt weer gecombineerd door een gewone ronde pelerine, die afgezet is met een rand tule. Ten slotte nog een gekleed geheel, dat uitstekend geschikt is voor het maken van visites of wandelingen op warme zomerdagen.

Voor de laatste zomerdagen

749. Mantelcostuum van gestreepte stof, dwarse tweebaansrok, mantel: rug met ruimte, hals is afgewerkt met een kraagpas, de mantel sluit tegen elkaar. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

746. Mantelcostuum, effen tweebaansrok met geruiten mantel, gegarneerd met de stof van het rokje. Benodigde stof: voor rokje 1.20 m. à 140 cm. breed.
747. Deux-pièces van gestreepte stof, donkere kraag en zakjes, sluit met knopen en knoopsgaten, tweebaansrok. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed.
748. Mantelcostuum van geruite stof, gegarneerd met donkere bleizen, losse cape in twee kleuren. Benodigde stof: 2.75 m. à 140 cm. breed; 1 m. à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modaalboek „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door giro-storting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

HOE MAKEN WE ZOET- ZUUR VAN KWETSEN?

1½ kg. kwetsen, 1 liter azijn, 800 gr. suiker, 1 stuk pijpkaneeel van ongeveer 5 cm. lengte, 8 kruidnagelen.

Veeg iedere vrucht apart af met een schoonen doek, prik met een houten pinnetje enkele gaatjes in de schil. Breng den azijn met de suiker, de kruidnagelen en de pijpkaneeel aan de kook, zorg dat de suiker goed oplost. Leg de vruchten er in en neem de pan van het vuur. Laat de kwetsen ongeveer twee dagen in den azijn staan. Breng de massa dan opnieuw aan de kook en kook ze een paar minuten op een zacht vuur om te voorkomen dat de schil barst. Neem de vruchten er dan met een schuimspaan voorzichtig uit en doe ze in de goed schoongemaakte flesschen. Laat den azijn nog even inkoken tot hij strooperig wordt en giet hem dan warm op de vruchten. Schik de kruiden tusschen de vruchten. Sluit de flesschen na afkoeling met vochtig perkamentpapier en bewaar den inmaak op een koele plaats.

CORRESPONDENTIE

Mev. A. d. W. te Amsterdam. Het tentzeil kunt u weer waterdicht maken door het door een oplossing te halen van 5 % wolvet in benzine. Het wolvet laat u in een pan smelten. Daarna wordt het in de benzine gegoten: het lost hierin direct op. Het goed wordt door de oplossing gehaald en daarna een paar dagen buiten te drogen gehangen, zoodat de benzine-lucht geheel verdwijnt.

Mevr. J. v. d. V. te Kwintshul. Maakt u een lapje even vochtig met wat alcohol en dopt u de vlekken daarmee eens voorzichtig af. U wrijft zo lang over de vlek tot de alcohol geheel verdampst is om te voorkomen dat er kringen in het goed achterblijven. Wij kunnen u echter niet garanderen, dat de vlekken geheel verdwijnen als u reeds kringen hebt overgehouden. U hebt waarschijnlijk te veel vlekkenmiddel ineens gebruikt en de vlek niet voldoende gewreven tot de benzine geheel verdampst was.

De fruitvlekken in de linnen jurk belegt u met wat natrium-perboraat; hierop giet u wat kokend water. U herhaalt dit werkje tot de vlekken geheel verdwenen zijn. Na het ontvleken spoelt u met schoon water.

Mevr. W. S. te Boxtel. Parfumvlekken zijn over het algemeen niet meer te verwijderen, daar zij meestal de kleur van het weefsel aantasten. U kunt eens proberen het met 'n doekje met alcohol af te wrijven. Als de vlekken oud zijn, kunt u den alcohol eerst au bain marie verwarmen. Bij 'n zijden jurk moet u dan echter oppassen, want er bestaan zijdesoorten die in warmen alcohol oplossen.

Mevr. M. Q. te Pijnacker. Den vetten gabardine kraag neemt u af met een doekje met benzine. Gebruikt u niet te veel vlekkenmiddel ineens, om te voorkomen, dat er kringen in het goed achterblijven. Na 't ontvleken borstelt u den kraag met wat water met een scheut ammonia af, zoodat de kleur weer wordt opgehaald. Na het ontvleken en opruimen, perst u den kraag met een warm ijsje op.

20 Pond Overtollige Dikte verdween in 10 dagen.

„Ik was zoo bung om teleurgesteld te worden, dat ik mijn flesch **BonKora** de eerste drie dagen niet durfde te gebruiken. Ik woog mij toen de eerste flesch leeg was en zag, dat ik wel 20 pond lichter was geworden. Van 177 tot 157 pond in 10 dagen. Over de buste was ik 10 c.M. smaller geworden en over de heupen 9 c.M. Ik droeg 4 maten kleinere japonnen. Mijn constipatie en indigestie verdwenen en mijn huid, die geel was, is lichter geworden. Ik gevoel mij best.”
D. HESS.

Voelt zich beter — ziet er jaren jonger uit.

Er is geen excuus voor overtollige dikte. Vele menschen beproefden andere middelen zonder één pond af te nemen. Toen zij **BonKora** — de nieuwe, prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm — gebruikten, namen zij suel in gewicht af. Een dame verloor 37 pond in 5 weken.

Neemt af door de „3 graden” kuur.

Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem iederen dag een weinig **BonKora** om vetaanzettingen en vocht uit Uw weefsels te verdrijven. Eet smakelijk zooals ook in de brochure bij elke flesch **BonKora** wordt aangeraden. Wanneer U Uw normale, gezonde gewicht terug hebt, neem dan niet verder af en behoud Uw nieuwe slanke figuur. Geen gevaarlijke bestanddeelen in **BonKora**. **BonKora** bouwt gezondheid, terwijl het overtollig vet verwijdt. Begin direct met **BonKora**, de nieuwe, snelle en prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm.

— Let op de verbazingwekkende resultaten. Verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 2.25 per flacon.

U BEMERKT DADELIIK DE B.O. VAN ANDEREN — maar hoe staat het met U zelf?

Is U er zeker van, dat U er zelf vrij van is? B.O. is een gewoon verschijnsel, daar we allemaal transpireren. Verwaarloosde transpiratie veroorzaakt B.O. Hoed U voor B.O. met Rexona! Het antiseptische Rexona-schuim dringt door tot diep in de poriën van de huid en bevrijdt ze van alle onzuiverheden.

Haal vandaag nog een tablet Rexona!

REXONA BESCHERMT U
TEGEN BODY ODOUR (B.O.)

REX 39-0141

THE MODERN AMERICAN CIGARETTE!